

ДЖЕСИКА КОРИ ПРОИЗХОД

Част 1 от „Произход“

Превод от английски: Вида Делчева, 2013

chitanka.info

*На Бен.
Завинаги.*

ГЛАВА 1

Създадена съм в джунглата — момиче, изплетено от цветя и плът. Казват, че в деня, в който съм се родила, чичо Паоло ме притиснал към бялата си лабораторна престилка и прошепнал: „Тя е перфектна“. Шестнайсет години по-късно все още повтарят тази дума. Всеки ден я чувам от учените или от пазачите, от майка ми или леля Бриджит. *Перфектна*.

Казват и други неща. Че няма други като мен поне засега. Че съм върхът на човешката раса, богиня, родена в човешка плът. *Ти си безсмъртна, Пиа, и си перфектна*, казват.

Но докато следвам чичо Паоло към лабораторията, връзките на обувките ми се влачат в калта и в ръцете си стискам борещо се врабче, в никакъв случай не се чувствам перфектна.

Отвъд двора джунглата е по-неспокойна от друг път. Вятърът, леко ухаещ на орхидеи, се носи през памуковите дървета и палмите и сякаш търси нещо, което е загубил. Въздухът е така влажен, че по кожата ми и по прошарената коса на чичо Паоло почти магически се появяват капчици вода. Докато преминаваме през градината, натежалите от цветове страстничета и хеликонии леко докосват краката ми и покриват обувките ми с роса. Водата е навсякъде, както всеки друг ден в дъждовната гора. Но днес ми се струва по-студена, по-малко освежаваща и по-агресивна.

Днес е ден за тест. Наричат ги тестовите на Уикам и са само веднъж на няколко месеца, понякога изненадващо — както днес. Когато тази сутрин се събудих в спалнята си със стъклени стени, очаквах обичайното — да рецитирам списъците на родовете и видовете пред чичо Антонио, да сравнявам различни водорасли под микроскоп с чичо Джейкъб и после може би дълго да плувам в басейна. Вместо това дойде майка ми и ми съобщи, че чичо Паоло е решил да проведем тест. После излезе и ме остави да се приготвя набързо. Дори нямах време да си завържа връзките на обувките.

И ето ме тук, преди да са минали и десет минути.

Птичето в ръцете ми се бори неуморно, драска дланите ми с мъничките си нокти и кълве пръстите ми с човка. Не успява да постигне нищо. Ноктите му са достатъчно остри, за да пробият кожа — но не и *моята*. Може би затова чичо Паоло ми каза аз да нося врабчето, вместо да го вземе той.

Кожата ми може и да е неразрушима, но я усещам три пъти по-тъсна и с всички сили се мъча да дишам спокойно. Сърцето ми тупти по-трескаво и от сърцето на птичето.

Ден за тест.

Последният ми тест преди четири месеца не включваше живо животно и въпреки това беше труден. От мен се искаше да наблюдавам петима различни хора — готвачът Жак, портиерът Кларънс и други служители, които не бяха учени. Трябваше да изчисля дали допринасят повече за благоденствието на Литъл Кейм, отколкото струва прехраната, заплащането и издръжката им. Бях ужасена, че заключенията ми могат да причинят нечие уволнение. Не уволниха никого, но чичо Паоло каза на перачката леля Ненин да си помисли колко време прекарва в дрямка и колко — в пране. Попитах чичо Паоло какво ще покаже тестът и той отговори, че ще покаже дали преценката ми е достатъчно безпристрастна, за да мога да правя рационални научни наблюдения. Но все още не съм сигурна дали леля Ненин ще ми прости за доклада, независимо дали е научно наблюдение, или не.

Поглеждам към врабчето и се чудя какво го очаква. За момент волята и пръстите ми отслабват съвсем леко, но достатъчно, така че то се освобождава и се издига във въздуха. Подсилените ми рефлексии вземат решението преди мозъка — ръката ми го достига, затваря се около него и го изтегля обратно за един миг.

— Всичко наред ли е? — пита чичо Паоло, без да се обърне.

— Да, добре е. — Ясно ми е, че знае какво се е случило току-що. Той винаги знае. Но знае и че никога не бих била толкова непокорна, че да реша да пусна на свобода избрания от него екземпляр.

Извинявай. Това бих искала да кажа на птичето.

Но само го хващам по-здраво.

В Литъл Кейм има две лабораторни сгради. Пристигаме в лаборатории Б, по-малката сграда, и майка ми ни чака вътре. Тя е

облякла своята безупречна бяла престилка и слага латексови ръкавици. Те изплющават около китките ѝ.

— Всичко готово ли е, Силвия? — пита чичо Паоло.

Тя кима и тръгва пред нас. Преминаваме врата след врата. Накрая спираме пред малка, рядко използвана лаборатория близо до старото крило, което е било унищожено от пожар преди години. Вратата на изгорялата зала е заключена и от ръждата по дръжката ѝ познавам, че не е отваряна много отдавна.

Стените на лабораторията са покрити с метални рафтове, шкафове и мивки — всички улавят и изкривяват отражението ми. В средата на помещението има малка алуминиева маса с два стола и метален кафез отгоре.

— Постави обект 557 вътре — казва чичо Паоло и аз пускам птичето в клетката. Тя е достатъчно голяма, за да може да лети в тесен кръг. Вrabчето се хвърля към металните решетки, после каца и несръчно размахва крила. След малко започва отново, решително атакувайки с крила пленничеството си.

Тогава забелязвам жиците, виещи се от клетката по масата, надолу и нататък по пода към малък генератор, поставен под машината за миене на очи при спешни случаи.

Дъхът ми секва и хвърлям поглед към чичо Паоло, за да разбере дали е забелязал. Не е. Той попълва някакви формуляри в папката.

— Добре, Пиа — казва, докато драска с химикалката. Птичето каца отново, литва, улавя се за решетката с малките си нокти. Чичо Паоло ми подава папката. — Седни. Добре. Взе ли си химикалка?

Не съм, затова той ми дава своята и издърпва друга от джоба на престилката си.

— Води си бележки. Оценявай всичко. На този специален обект на изследване периодично са му давани дози от нов серум, който разработвам със сума.

Сума. *Pfaffia paniculata*, доста обикновен стимулант, който вероятно има още десетки, все още неизвестни приложения.

— Значи... ще проверим дали може да понесе... стреса от този тест по-добре от нетретиран обект?

— Точно така — казва той с усмивка. — Отлично, Пиа. Този серум — наричам го E13 — ще започне да действа, когато птичката се

изтощи и е на края на силите си и ще ѝ даде още няколко минути енергия.

Кимвам с разбиране. Такъв серум може да се окаже лекарство с безброй много полезни приложения.

— Никакви компютри днес — казва ми чичо Паоло — Никаква апаратура. Осланяй се само на собствените си способности. Наблюдавай. Записвай. После ще оценяваме. Процесът ти е познат.

— Да. — Хвърлям поглед към птичето. — Познат ми е.

— Силвия! — Чичо Паоло щраква с пръсти към майка ми и тя завърта ключа на генератора. Усещам електричеството преди да удари клетката, слаба вибрация, която изсъсква по жиците до краката ми. Косъмчетата по ръцете ми настръхват, все едно, че токът протича през мен.

Клетката започва да бръмчи, а птичето пици и се мята във въздуха, само за да се сблъска с метала и да се разтресе отново. Навеждам се напред и наблюдавам, виждам момента, в който то осъзнава, че не може да кацне. Зениците му се свиват, перата му настръхват и започва да прави къси, замаяни лупинги.

Повдига ми се, но не смея да го покажа пред чичо Паоло. Той се обляга назад и държи с две ръце папката. Не е тук, за да наблюдава птичето.

Тук е, за да наблюдава мен.

Навеждам глава и се насилвам да напиша нещо. *Ammodramus aurifrons* — жълтовеждо врабче, обикновено обитаващо по-малко гъстите площи на дъждовната гора... Вдигам поглед и го наблюдавам. Наблюдавам и как чичо Паоло ме наблюдава. Не позволявам на нито един мускул на лицето ми да помръдне, поемам отмерено всеки дъх, бавно и равномерно. Не мога да позволя да ме види как трепвам или ахвам, или нещо друго, което би показало, че емоциите пречат на обективността ми. Птичето отново се опитва да кацне и чувам пукането и съскането на електричеството. Вече уморено, безпомощното врабче възобновява дивото си кръжене.

Лети 3,85 минути — нахвърлям бързо аз. — *При 9,2 удара с криле в секунда = 2097.6 удара... лети от 2,4 минути...* Числата са рефлекс за мен. Учените обичат да ме дразнят за това, като казват, че прекарвам твърде много време с числата. Веднъж казах: *А с кой друг да бъда?* Никога не ми отговориха на този въпрос.

Птичето започва да прави грешки. Крилата му стават тромави и токовите удари зачестяват. В един момент сграбчва металните решетки с ноктите си и се прилепва към стената на клетката — малко тяло, тръпнещо от електричеството.

Знам, че чичо Паоло е насочил поглед към мен и търси някакъв знак на слабост. Правя всичко възможно, за да не трепна.

Не мога да се проваля. *Не мога.* Тестовете на Уикам са най-важни от всичките ми учебни занимания. Те показват дали съм готова да бъда учен. Дали съм готова за тайните на собственото си съществуване. Докажа ли веднъж, че съм една от тях, ще започне истинската ми работа — да създавам други като мен. И това е всичко. Аз съм първата и единствената от своя вид и съм първата и единствената едва от шестнайсет години. Искam само едно: да има някой друг, който *знае*. Да знае какво е никога да не кървиш. Да знае какво е да поглеждаш напред и да виждаш вечността.

Да знае какво е да си заобиколен от лица, които обичаш, лица, които един ден ще спрат да дишат и ще започнат да се разлагат, докато твоето остава непроменено от времето.

Никой от тях не знае. Нито майка ми, нито чичо Паоло, никой. Те си мислят, че могат да разберат. Мислят си, че могат да са съпричастни, да си го представят. Но всъщност знаят само това, което се вижда — колко бързо мога да бягам и колко бързо ми изчезват синините. Стане ли въпрос за скритата част от мен, за вътрешната недосегаема Пиа, знаят само, че съм различна.

Едва ли могат да си представят колко различна.

Серумът E13 явно започва да действа, защото птичето внезапно полита отново, кръжи и се върти, а аз наблюдавам всяко движение, макар че ръката ми леко трепери. Виждам триумфиращото изражение на лицето на чичо Паоло, когато птичето започва да маха с крила с двойно повече сила, отколкото в началото на теста. Още една, две, шест минути и предизвиканата от серума енергия постепенно намалява. Птичето отново започва да залита.

Искam това да свърши, но не смея да погледна към майка си, която винаги взема страната на чичо Паоло. Химикалката се плъзга по хартията с шеметна скорост. Искam да видя какво записва за мен, но трябва да се съсредоточа и да прикривам емоциите си.

Врабчето няма да издържи още дълго и сърцето му ще спре. *Със сигурност няма да позволите да се стигне дотам.* Хвърлям поглед към лицето на чичо Паоло, но то си остава безизразно, както винаги. Перфектният учен.

— Мисля... — Спирам и облизвам устните си. Устата ми е пресъхнала — Мисля, че имам достатъчно информация.

— Тестът не е приключил, Пиа — намръщва се чичо Паоло.

— Да, само че... след още някоя минута сърцето му ще...

— Пиа! — Името ми прозвучава строго и потрепервам. Нещо, което до този момент съм удържала. Чичо Паоло се обляга напред. — Тестът не е приключил. Контролирай емоциите, Пиа. Насочи поглед към целта, не към стъпките, които трябва да направиш, за да я достигнеш. Целта е всичко. Стъпките са нищо. Независимо колко трудно е пътуването, целта винаги си струва.

Отварям уста, за да възразя, но бавно сядам обратно и омеквам. *Той няма да позволи това да стигне прекалено далеч. Няма.*

Врабчето каца тромаво, полита отново, вече в търсене не на спасение, а на почивка.

Няма.

Птичето не успява да се задържи във въздуха за повече от три секунди, преди да се строполи отново. Бори се, но не може да събере енергия да полети. Вместо това подскача неравно, с изцъклени очи.

Електричеството съска и пука.

Ще го направи ли?

Отварям уста и си поемам дъх...

Но най-сетне чичо Паоло проговаря.

— Достатъчно. Спри го, Силвия.

Майка ми изключва генератора и птичето се отпуска с облекчение.

Аз също.

Чичо Антонио ме намира в стаята ми. Седя на леглото си с кръстосани крака и държа врабчето в ръце. Сега е твърде изтощено и травмизирано, за да се бори, а аз галя перата му разсеяно и се вирам в джунглата.

Три от стените на спалнята ми и дори таванът са от стъкло. Тъй като малката къща се намира в края на комплекса до западната ограда, имам почти 360-градусова гледка към дъждовната гора. Стаята ми е била оранжерия, но когато съм се родила, учените решили да я превърнат в моя спалня, а останалата част от къщата — ботаническите лаборатории — били преустроени в още една спалня и баня, всекидневна и работен кабинет за майка ми.

Често обсъждат дали да не сменят стъклените стени в стаята ми с непрозрачни, но аз се боря с тях всеки път, както се борих и да махнат камерите, които преди ме наблюдаваха ден и нощ. Победих и в двата случая, но много трудно. Тъй като стъклената къща се намира на метри от оградата и спалнята ми гледа към дъждовната гора, аз съм скрита от останалата част от Литъл Кейм и в същото време имам панорамна гледка към джунглата. Все едно, че няма никакви стени. Обичам да се събуждам и да гледам дърветата над себе си. Понякога стоя на леглото си с часове и се вирам навън, за да видя какви животни ще минат край прозореца ми.

И понякога дори си представям какво би било да застана от другата страна на тази ограда. Да надзъртам навътре, вместо навън. Да мога да тичам, докдето поискам.

Но това е глупаво. Моят свят е Литъл Кейм и дори и да се намирах в джунглата, нямаше да има къде да отида.

Чичо Антонио отива до стъклената стена, застава с гръб към джунглата с ръце в джобовете, и ме наблюдава.

От всичките ми лели и чичовци в Литъл Кейм чичо Антонио ми е най-любим. За разлика от другите той не казва, че съм перфектна. Вместо това ме нарича Катеричка, макар че никога не съм виждала такава извън учебниците по зоология. Нито пък той. Също като мен, чичо Антонио е роден в Литъл Кейм.

— Издържах теста — отвърщам на неизказания въпрос и погледът му се насочва към врабчето в ръцете ми.

— А то?

— Трябва да го върна в менажерията.

Чичо Антонио е стиснал устните си, скрити в гъсто порасналата му брада. Той дълбоко не одобрява тези тестове, но никога не го казва. Чичо Паоло има пълния контрол над Литъл Кейм и чичо Антонио не може да направи нищо по този въпрос.

— Ще се разходя с теб — казва той, а аз кимвам, доволна, че ще ми прави компания.

Излизаме от стъклената къща и тръгваме към менажерията. Десет реда хоризонтални греди, на които е окачена електрифицирана телена мрежа, обграждат стъклената къща и останалата част от изследователския комплекс, който наричаме Литъл Кейм. Има общо тринайсет сгради. Някои са лаборатории, други са жилища, една е социален център с гимнастически салон, басейн, фойе и трапезария. Скрити сме под балдахина на дъждовната гора като мравки в тревата и живеем в безопасност и в тайна.

Населението на Литъл Кейм се състои от двайсет и четирима учени, дванайсет души охрана и няколко домашни прислужници, работници по поддръжката, готвачи и лаборанти. Аз съм причината всички те да са тук и никой друг да не знае, че това място съществува.

— Как мислиш, колко тестове още ще трябва да издържа, преди да стана готова? — питам.

— Това не е нещо, което Паоло обсъжда с мен — свива рамене чичо Антонио. — Защо? Бързаш ли? От всички хора ти си последният човек, от когото бих очаквал да бърза.

Защото само ти ще живееш вечно — знам, че си мисли това. Вдигам поглед към него, като не за първи път се чудя какво ли е да знаеш, че един ден внезапно просто ще *свършиш*.

Чичо Антонио почесва брадата си, която е буйна и рунтава и му придава вид на къдрава маймуна.

— Какво ти каза? След като приключихте?

— Каквото винаги. Че съм перфектна и че съм издържала теста.

— Перфектна — изсумтява той.

— Какво? Според теб не съм ли перфектна? — Не мога да се стърпя, защото той се дразни всеки път, когато го спомена. — Мога да пробягам петдесет километра без почивка. Мога да скоча на два метра във въздуха. Няма достатъчно остър материал на света, който да пробие кожата ми. Не мога да се удавя или да се задуша. Имунизирана съм срещу всяка позната на човечеството болест. Сетивата ми са по-остри от сетивата на всеки друг. Рефлексите ми са като на котка. Никога няма да остарея... — гласът ми отпада и цялото ми самодоволство изчезва — ... и никога няма да умра.

— Перфектен е този — прошепва чичо Антонио, — който постъпва перфектно.

Почти се засмивам, защото това звучи като клише, но той ме гледа толкова тържествено, че се сдържам.

— Както и да е — казва той, — ако си толкова перфектна, Катеричке, той защо продължава да те подлага на тестове?

— Това не е честно и ти го знаеш.

— Хрумвало ли ти е някога... — Той спира и поклаща глава.

— Какво? Какво да ми е хрумвало?

Той се оглежда през рамо, преди да ми отговори.

— Сещаш се. Да *не* издържиш някой тест.

— Да се проваля нарочно? Защо? Просто за да не правя повече тестове?

Той размахва ръце, сякаш за да ми каже „точно така“.

— Не, чичо Антонио, защото тогава никога няма да бъде допусната в екипа Имортис. Никога няма да разбере как са ме направили такава, каквата съм. — *И никога няма да участвам в създаването на други като мен.* — И ти знаеш, че няма да науча тайната на безсмъртието, преди да стана част от екипа. Освен... — дарявам го с окуражаваща усмивка — ... ако ти не искаш да ми я кажеш?

— Пиа, недей — въздъхва чичо Антонио.

— Хайде. Кажи ми. Знам всичко за елизиума... но не и за катализатора. Как се прави Имортис?

— Знаеш, че няма да ти кажа нищо, затова престани да питаш.

Поглеждам го внимателно, но когато реши, той може да бъде точно толкова непроницаем, колкото и чичо Паоло. След миг сме пред менажерията, но вместо да влезем вътре, аз спирам и се втренчвам във вратата.

— Какво има? — пита чичо Антонио.

Поглеждам надолу към врабчето. То е прибрало крила в дланите ми и главата му е необичайно неподвижна. Мъничкото му сърце тупти, но толкова слабо, че едва го усещам.

В този момент изведнъж откривам, че не ме интересува дали ще стана перфектен, послушен учен. Поддавам се на неразумен импулс и сигурно след малко ще съжалявам, но разтварям ръце, вдигам нагоре врабчето и нежно го изтласквам във въздуха. Изненадано и объркано,

то спуска крачета, преди да разпери криле. След това полита в небето, издига се високо над покрива на менажерията и изчезва в притъмняващото небе.

ГЛАВА 2

На следващата сутрин се събуждам от гръмотевица.

Над мен клоните на дърветата се превиват от силния вятър и светкавици лумват през секунди, като горещи бели клони на някое по-голямо небесно дърво. Тътенът е толкова дълбок, че го усещам с цялото си тяло.

За момент лежа в леглото си и гледам. Обичам гръмотевичните бури. Обичам суровата непредвидима сила, която разрязва въздуха и разтърсва джунглата, като изгаря границата между земята и небето. Светкавицата изпълва стаята с взрив от светлина и бледата ми кожа изглежда още по-бяла. Навън лианите по дърветата се движат като змии.

След няколко минути се измъквам от леглото и се отправям с прозявка към банята. Докато си мия зъбите, светлините над огледалото ми примигват. Бурята сигурно е повредила захранването, но не обръщам внимание. Изглежда всяка гръмотевична буря го изважда от строя за петнайсет минути, докато Кларънс включи аварийните генератори. В чекмеджето си за всеки случай държа фенерче на батерии, но навън е достатъчно светло, така че то не ми трябва.

След като се изкъпвам и обличам, бягам до трапезарията и си взимам геврече и банан от кухнята. Вече не вали, но облаците са толкова много, че едва ли ще е за дълго. Захапвам гевречето, докато си беля банана и тръгвам към гимнастическия салон. Имам време за няколко километра на бягащата пътека преди урока с чичо Антонио.

Основната задача на чичо Антонио е моето обучение. Всеки ден редуваме предмети по съставената от чичо Паоло учебна програма. Вчера след теста на Уикам дойде ред на математиката (учихме комбинаторика — лесно!). Днес е микробиологията. Утре може да е ботаника, биомедицина, зоология, генетика или някоя друга от различните научни области на жителите на Литъл Кейм. Всъщност чичо Антонио ме обучава само през половината време. Останалите ми

учебни занимания са със самите учени, а той следи напредъка ми и го докладва на чичо Паоло в края на всяка седмица.

Когато влизам, салонът е празен. Започвам да бягам, звукът от маратонките ми и бръмченето на пътеката отекват в празното помещение, а аз се мъча да не мисля за вчерашния експеримент. Майка ми ми е казвала, че е най-добре след всеки тест на Уикам да продължавам напред. Да гледам напред, а не назад.

За да не се връщам към миналото, мислено пробягвам по днешния си график. *Два часа с чичо Антонио. Обяд. Още пет часа учене. Вечеря. Рисуване с чичо Смиди. Още няколко километра тичане. Плуване. Четене. Сън.*

Чудо е, че успявам да свърша всичко, но дори и да ми оставаше свободно време, чичо Паоло щеше да намери с какво да го запълни. Той казва, че умът е мускул като всеки друг и ако спреш да го използваш, от това само ще стане слаб и бавен. В Литъл Кейм има какво да се прави. Има гимнастически салон, басейн, библиотека, пълна с книги по математика и естествени науки, игри като шах и табла. Винаги в някоя лаборатория се провежда интересен експеримент и учените никога не ме спират да гледам и дори ми позволяват да помагам. Има менажерия с животни, които постоянно се нуждаят от хранене, почистване, упражнения и внимание.

Светлините отново примигват и лентата на пътеката потръпва. Предвиждайки забавянето, и аз забавям ход, а когато електричеството се възстановява, забързвам отново и лентата продължава да се движи равномерно.

Хвърлям поглед към екрана на пътеката. Деветнайсет километра. Не е зле за половин час, макар че обикновено съм по-бърза. Натискам бутона за спиране и вместо да изчакам пътеката да забави, прескачам перилата и се приземявам на покрития с плочки под. Избърсвам няколко капки пот от челото си. Завалява, но успявам да стигна до стаята си, преди дрехите ми да се намокрят.

Докато чакам чичо Антонио, подкастрирам орхидеите на прозореца си. Имам десет различни вида, всеки от които е специално култивиран за мен от чичо Паоло. Той обича да се занимава с ботаника през свободното си време. Една от орхидеите, която той кръсти *Epidendrum aureus*, е генетично обработена да бъде единствена по вида си.

„Напълно уникална, точно като теб — каза ми той, когато ми я даде преди три години. — И виждаш ли? Специално проектирах тези златни петънца. Така изглежда почти като елизиум“.

Това е чичо Паоло, какъвто го познавам най-добре. Безстрастният учен, който пъха птички в електрически клетки, е порядъка негова страна, на която се възхищавам заради хладния разсъдък и обективност, но се радвам, че невинаги е такъв.

Навън облаците се разнасят и вече няма гръмотевици, отекващи в стъклените стени. Бурята е отминала. Слаби слънчеви лъчи пропълзват през дърветата и сякаш изпитват неудобство, че толкова дълго ги е нямало.

Става време за урока с чичо Антонио. Бързо напръсквам орхидеите с разреден разтвор от калий, калций и азот, после грабвам чантата с учебниците и тръгвам по коридора, като в движение прибирам косата си на опашка. Гладка е като вода в ръцете ми. Имам правата тъмна коса на майка си, макар че тя подстригва своята късо. Спирам пред кухнята, хващам се за рамката на вратата, залюлявам се и влизам вътре със скок. Майка ми седи на кухненската маса и прави изчисления.

— Имам урок при чичо Антонио.

Тя вдига очи. За един кратък момент виждам как по лицето ѝ преминава гняв, а после чертите ѝ се изглаждат и възвръща обичайното си самообладание. Не ѝ обръщам внимание — тя винаги се ядосва, когато я прекъсвам.

— Не забравяй, че имаш месечен ЯМР с Паоло този следобед.

Накланям глава на една страна и се мръщя.

— Да забравя? Аз?

Тя или чичо Антонио могат да забравят, но не и аз. Аз никога не забравям нищо.

— Да — казва тя и ме оглежда от глава до пети. — Точно така. Ти си *перфектна*.

Махвам ѝ с ръка, излизам и усещам внезапна студенина над носа си, точно между очите. От всички в Литъл Кейм майка ми е единствената, която никога не се усмихва, когато казва това.

По-късно, след уроците и ядрено-магнитния резонанс, който не показва нищо ново, седя в менажерията и разресвам козината на Алай. Алармите се включват. Алай е деветдесет килограмов ягуар, който чичо Паоло ми подари на деветия ми рожден ден — тогава Алай беше само кутре. Той мрази всички в Литъл Кейм освен мен, чичо Антонио и готвача Жак, който всяка сутрин му носи бисквити. Алай е луд по тях.

Алармите изсвирват на два пъти. Маймуните зад мен им отговарят с крясъци. Те обичат да си мислят, че управляват менажерията, но нямам намерение да ги търпя.

— О, млъкнете, глупчовци! — скарвам им се, ставам от пода и размахвам към тях четката на Алай. Мърморко, огромна оранжева маймуна ревач, се втренчва в мен и надава противен рев. Маймуните ревачи ме плашеха, когато бях малка, но сега само завъртам очи.

— Хайде, Алай — казвам и тръгвам към вратата. Менажерията е дълга и ниска циментова сграда с мръсни подове и широки прозорци във всяка клетка. Повечето животни са тук за експерименти — което означава, че имаме няколко безсмъртни обитатели, — но е забранено Алай да се използва за каквито и да било опити. Той е изцяло мой.

Тежката метална врата се затваря зад мен и аз побягвам. Алай ме следва с дълги скокове по петите, големите му лапи са безшумни. Трябва да обиколя по-голямата част от Литъл Кейм, преди да стигна до портата. Сърцето ми препуска не от бягането, а от вълнение. Две аларми означават, че са дошли провизиите.

Получаваме доставки само веднъж на няколко месеца и пристигането им винаги е голямо събитие. Чичо Тимоти, едър мускулест мъж с кожа по-тъмна от обсидиан, отговаря за пътуването през джунглата до Литъл Мисисипи, най-близката река до Литъл Кейм. Не знам какво има след нея, но трябва да е дълго пътуване, защото всяка доставка му отнема около два месеца. Веднъж помолих чичо Паоло да ми покаже карта с маршрута на чичо Тимоти, но той ми каза никога повече да не задавам този въпрос — нито на него, нито на някой друг.

Портата е единственият вход или изход от нашия комплекс и сега се разтваря, за да пропусне камионите. Те са три — огромни, гневно ръмжащи, покрити с платнища, с кални колела. С грохот и бълващи пушек, те навлизат по широкия черен път пред трапезарията и спират с

поклащане. Чичо Тимоти изскача от първия камион, а плешивата му глава блести от пот. Завързал е носна кърпа около устата и носа си и когато дотичвам, той я сваля и се усмихва. Има най-белите зъби, които съм виждала.

— Здравей, малка госпожице. Дойде да дадеш прегръдка на чичо Ти, нали? — той разперва ръце, но аз сбръчквам нос и се извъртам настрана. Мирише като Мърморко.

— Отвратителен си! Какво донесе? Къде беше? — Изтичвам зад камиона и се покатервам на бронята, за да надникна вътре. — Търгували с туземците?

Откакто чух за първи път за обитателите на джунглата, които чичо Тимоти нарича „туземци“, много искам да видя някой от тях. Досега не съм имала възможност, тъй като той обикновено ходи до селото им, когато има нужда да изтъргува пресни плодове. Учените често го придружават, за да ги разпитат как да използват определени растения за лекарства.

— Слез оттам, Пиа! — вика майка ми. Тя е сред тълпата от хора, която се събира около камионите. Всички изглеждат развълнувани, защото дните на доставките са единственият ни контакт с външния свят.

Поглеждам кутиите и щайгите с нетърпение, чудейки се какво ли съдържат. Попадам на кутия с надпис „Скитълс“ и картинка на дъга, май съдържаща бонбони, когато внезапно някой изниква иззад щайгите. Стресната, отскачам назад и се приземявам до Алай.

Жена е. Присвива очи и се прозява, сякаш току-що се е събудила и по смачканите ѝ дрехи си мисля, че наистина е така.

— О, здравейте — казва тя със сънена усмивка. — Значи това е Литъл Кейм?

Никога досега не съм чувала такъв акцент. Косата ѝ е шокиращо оранжева като на маймуна ревач, а къдриците ѝ са разпилени във всички посоки.

— Това е Литъл Кейм — отговарям предпазливо. — Ти коя си?

— Доктор Фийлдс! — казва глас зад мен, обръщам се и виждам крачещия към нас чичо Паоло. — Добре дошли! Много ми е приятно да се запознаем!

Той ѝ помага да слезе. Тя е много висока и слаба и бялата ѝ риза е покрита с кафяви петна. Трябва да ме е видяла как я зяпам, защото се

засмива и подръпва ризата си.

— Кафе — обяснява тя. — Трябва да съм изпила четири литра в Манаус и още половин литър при Литъл Мисисипи. Що за име на река! Кой янки го е измислил?

Внезапно всички притихват.

— Къде е Манаус? — питам.

Тя ме зяпва с недоумяваща усмивка.

— Какво имаш предвид под „къде е Манаус“? Трябва да минеш през Манаус, ако искаш да стигнеш до където и да било в тази джунгла...

— Доктор Фийлдс — прекъсва я чичо Паоло, — сигурен съм, че сте изтощена. Елате вътре, ще ви намеря нещо за хапване и ще ви покажа стаята ви.

— Звучи прекрасно! Опа! Изчакайте само миг! — Тя се покатерва в камиона, навежда се и търси нещо вътре. Забелязвам, че чичо Паоло, чичо Антонио и още няколко чичовци наблюдават как докато рови дупето ѝ се клатушка нагоре-надолу. Намръщвам се. Не знам какво да мисля за тази жена *доктор Фийлдс*. Никой не ми е казал, че ще дойде.

— А! Ето го! — Тя се появява и държи голяма метална манерка, с вид сякаш това е току-що открито от нея лекарство срещу рак. — Кафето ми!

— Отлично, отлично — казва чичо Паоло. Той ѝ предлага ръка, но тя я пренебрегва, скача тромаво и за малко да си счупи глезена.

— Опа! — извиква. — Толкова съм непохватна! Ха! О, ягуар! Здравей, красавецо!

Тя се навежда и праща целувка на Алай. Очаквам той да изръмжи, както прави с всички, но вместо това отива при нея и започва да мърка, докато тя го чеше зад ушите. Накрая тя заявява, че е готова за вечеря и за малко топло кафе и, бърборейки по целия път, повежда групата мъже към трапезарията. Всеки от тях се мъчи да избута другите, за да ѝ подаде ръка и да се представи. Те изчезват вътре и тълпата около камионите намалява значително. Алай се търка в крака ми и продължава да мърка.

— Предател — изсъсквам аз. С прозявка той ляга на земята и започва да си лиже лапите.

— Каква глупачка — казвам на чичо Антонио. — Изобщо, кой я покани?

— Какъв ти е проблемът, Катеричке? Изглежда симпатична. — Той поглежда тъжно към трапезарията и аз въздъхвам. Поне не се присъедини към комитета по посрещането. Сякаш в отговор на облекчението ми, той добавя:

— По-добре да видя дали няма нужда от помощ за багажа — и си тръгва.

— Ами провизиите? — извиквам аз. — Кой ще разтовари тези неща? Аз ли?

Посочвам камионите, но той не ми обръща внимание. Чичо Тимоти идва, потупва ме по рамото и се смее.

— Изглежда новата ни рижавелка получи доста помощ, а, Пиа? Тя е откачалка и говори достатъчно, за да накара и ленивец да поиска да избяга от пътя ѝ.

— Но коя е тя?

— Доктор Хариет Фийлдс е инженер биомедик. Идва да смени Смидърс, струва ми се.

— Чичо Смидърс напуска? — Древният белокоп учен е по-дълго в Литъл Кейм от всеки друг. Някои казват, че е бил тук и преди трийсет години, когато се е случил инцидентът. Освен инженер биомедик, той е и художник и винаги държи четката си за рисуване под ръка.

— Така чух — свива рамене чичо Тимоти. — Е, ти май предложи да разтовариш всичко? Звучи страхотно, защото аз съм изтощен.

Не се хващам в капана. Прекалено съм смутена от тази нова жена инженер биомедик. От години в Литъл Кейм не са идвали нови хора. Последният беше електротехникът Кларънс, който дойде, когато бях на осем.

Решавам, че съм изморена от разговора за доктор Хариет Фийлдс или, както я наричам вече наум, доктор Непохватка. Питам чичо Тимоти дали ми е донесъл роклята.

— Рокля? Каква рокля? — Плясвам го по огромната ръка. Твърда е като стомана, но той се преструва, че го боли и разтрива мястото. — О, *онази* рокля.

Трябва да изчакам да разтовари камионите, да занесе всичко до склада и да отвори кутиите. Накрая я намираме — синьо-зелена е и корсажът ѝ е осеян с мънички кристали.

— О-о! — ахвам аз при вида ѝ.

Майка ми идва и я взима. Вдига я пред мен и лицето ѝ става нетипично радостно.

— Прекрасно — казва тя. — Шифон и коприна... и дори ти отива на очите. Изненадана съм от теб, Тимоти! Очаквах, че щом ти пазаруваш, ще се върнеш с тога с ягуаров десен или нещо ужасно от този род.

— Мамо! — ахвам аз и се навеждам да запуша ушите на Алай. — Ти го обиждаш!

— Заслугата не е моя — заявява чичо Тимоти. — Накарах Фийлдс да я избере. Да изпратиш мъж като мен на пазар за празнична рокля... ха!

— Отиди да я пробваш! — настоява мама.

— Не, тя е за партито ми. Няма да я облека до рождения си ден.

Още две седмици. Едва ще устоя. Откакто научих за партитата, се молах с месеци за едно истинско. Накрая всички се съгласиха, макар и неохотно. Смокингите са рядкост в дъждовната гора. За щастие чичо Тимоти вече имаше планиран курс за провизии, така че една от разпилените в склада кутии трябва да е натъпкана с дрехи за парти. Чичо Паоло все още ми мърмори за разноските и всичките главоболия, но с половин уста, защото иначе изобщо не би се съгласил на всичко това.

— Ето — казва чичо Тимоти и ми връчва малък пакет. Това е кутията с надпис „Скитълс“, той вече я е отворил и съдържанието се изсипва в шепите ми. — Опитай тези.

Очаквам шоколад, защото малките бонбони приличат на външен вид на М&М (които чичо Тимоти ми донесе предишния път), но вместо това имат плодов вкус.

„Хубави са.“

Изсипвам половин пакет в устата си и решавам, че искам „Скитълс“ вместо торта на рождения си ден. Мама обикаля, за да помогне в описването на кутия със спринцовки и други медицински принадлежности, а аз вървя след чичо Тимоти, докато той наблюдава разопаковането.

— Чичо Ти — казвам, опитвайки се да звуча възможно най-безгрижно, — що за място е Манаус?

Той е с гръб към мен, но виждам как мускулите на рамената му се стягат. Когато се обръща, си придавам най-решителното изражение.

— Е? Вярно ли е, че трябва да минеш през Манаус, за да стигнеш до което и да е място?

Той се оглежда, но никой не е чул въпроса ми. Надвесва се над мен и мрачното му лице се озовава на сантиметри от моето.

— Не ми задавай такива въпроси, Пиа. Знаеш, че е против правилата. Искаш ли да ме забъркаш в неприятности?

Намръщвам се и козината на Алай, който е до мен, леко настръхва.

— Няма да издам на никого, че си ми казал. *Хайде*, чичо Ти! Знам всичко за протозоите и митохондриите и мога да ти кажа към кой род и вид спадат всички животни в менажерията, но всичко, което *наистина* искам да знам, е за джунглата!

— Не, Пиа. — Той се отдръпва, преструва се на много зает и продължава да разтоварва камиона.

Наблюдавам го известно време, но дори и перспективата за още „Скитълс“ вече не ме привлича. Денят на доставката е съсипан. Излизам от склада с Алай и се сърдя на чичо Ти, на мама, на чичо Антонио и на доктор Непохватка, задето въобще спомена Манаус.

Правилата. Глупавите правила ги има от трийсет години. Във фоайето е закачен дълъг списък с тях, за да не може никой да ги забрави. Никакви книги, списания или книги от външния свят, освен ако не са научни книги, но дори те минават под редакцията на чичо Паоло. Имам книги по биология, пълни със зачеркнати параграфи и изличени снимки. Всяка музика тук трябва да бъде само инструментална, без текст. Никой не говори за външния свят — или поне докато аз съм наблизо. Никакви карти. Никакво радио. Никакви снимки. Всичко, което чичо Паоло като директор на Литъл Кейм е определил като оказващо „вредно влияние“, е иззето и заключено някъде, вероятно в стаята на чичо Тимоти, докато собственикът му не се пенсионира. Ако дотогава не бъде напълно унищожено.

Знам защо съществуват правилата.

Една дума: инцидентът.

ГЛАВА 3

Чичо Антонио се мъчи едновременно да бяга на пътеката и да чете от списъка с въпросите. Това не е добра идея, но си замълчавам. В гимнастическия салон сме и имаме урок по микробиология. Освен нас двамата, тук няма никой друг, което е странно за ранния следобед, но се досещам къде са другите — помагат на Хариет Фийлдс да се нанесе. Вчера на вечеря всички говореха за нея, а масата ѝ беше пренаселена от учени, надпреварващи се да я впечатлят с интелекта си. Двете с майка ми седяхме в ъгъла и мрачно наблюдавахме ставащото иззад салатите си с риба тон. Струва ми се, че мама харесва доктор Непохватна точно толкова, колкото и аз.

Чичо Антонио се е задъхал от бягането:

— Петнистият тиф се пренася от...

— *Rickettsia prowazekii* — довършвам аз.

Чичо Антонио натиска стоп-бутона на своята пътека и продължава да тича, докато тя спре напълно. Доста е задъхан и по синята му тениска има повече петна от пот, отколкото сухи места. Накрая успява да си поеме дъх и казва:

— Не това беше въпросът, Катеричке. Щях да те попитам не коя бактерия, а кое животно пренася...

— Въшки. *Pediculus humanus*. — Увеличавам скоростта на моята бягаща пътека с една степен и влизам в новото темпо.

— Хей, кой е преподавателят тук — ти или аз? — Чичо Антонио застава пред пътеката ми и се обляга на парапета. С другата си ръка хваща бутилката вода така, сякаш животът му зависи от нея. Поглежда към дисплея на машината и поклаща глава: — Ти си друга категория, дете.

— Защо всички са толкова развълнувани от новата жена? — питам с малко рязък тон. — Какво ѝ е специалното?

Той повдига въпросително вежди.

— Защо, Катеричке, да не би да ревнуваш?

— Не!

Веселото пламъче в очите му ме дразни още повече.

— Според мен ревнуваш, че получава толкова много внимание.

— Не е вярно — отговарям. — Не искам по цял ден всички да се въртят около мен.

— Нима? — Той сяда на пейката за вдигане на тежести, която никой не използва. — Защото на мен ми се струва, че обикновено е точно така.

Гледам гневно, но той само се смее.

— Тя е нова и различна, Пиа. Това е всичко. След няколко месеца ще стане една от нас, поредното лице, с което всички ще са свикнали. Но ти винаги ще си бъдеш ти — безсмъртна и специална. Така че не се тревожи. Никой няма да заеме мястото ти.

— Все едно, не виждам защо ни е нужна. Скоро ще бъде част от екипа Имортис и тогава ще създадем още безсмъртни. За какво ни е Хариет Фийлдс?

Усмивката напуска лицето му, заменена от странно, мрачно изражение.

— Не знам.

— Мислиш ли, че ще спрат да водят нови учени, когато стана пълноправен член на екипа?

— Не знам.

Продължава да ме гледа с този неприветлив поглед. Може би се занимавам прекалено много с доктор Непохватка.

— Грещиш — казвам. — Не ревнувам, защото всички й отделят толкова много внимание. Но мислиш ли... мислиш ли, че е тук, защото чичо Паоло не вярва, че съм готова? Дали не смята, че имаме нужда от подкрепление в случай, че не издържа следващия тест на Уикам?

Чичо Антонио се взира в мен.

— Не — отговаря тихо той, но се чудя дали не го казва, само защото искам да го чуя.

— Е, откъде мислиш, че е тя? — питам аз като се опитвам да разведрия разговора.

— Доктор Фийлдс? — свива рамене той. — Няма значение.

— О, хайде, чичо Антонио! — Спирам пътеката, за да си вържа отново косата на опашка, понеже се е разхлабила от тичането. — Ти си точно толкова заплепен, колкото и останалите. Видях те снощи как цяла вечер се въртеше около нея.

— Не се *въртях*.

— Въртеше се.

По лицето му заиграва усмивка.

— Добре, може би малко.

— Не е ли чудно? Тези нови учени, които идват тук... те имат свой живот извън Литъл Кейм. Замислял ли си се някога за това? Например откъде идват? Какви са били преди да дойдат в джунглата?

Той ме поглежда предпазливо.

— Защо? Ти замисляла ли си се?

— Това е естествен въпрос. А аз съм учен. Моята *работа* е да задавам въпроси. Чичо Антонио — казвам аз, сядам до него и прехапвам устни за момент, — ти някога... нали знаеш... чудил ли си се какво би било там? Отвъд?

Чичо Антонио се взира в ръцете си.

— Отвъд?

— Знаеш какво имам предвид. Отвъд... оградата.

Когато погледите ни най-после се срещат, устните му са се превърнали в тънка стегната линия.

— Не, не съм се чудил.

Без нито дума повече, той става и излиза.

Вратата се затваря, а аз дълго гледам след него. Не му вярвам.

Нито за миг.

Следобед отивам в лабораторията за седмичния си преглед и срещам в коридора Хариет Фийлдс. Тя ме поздравява и ми махва с ръка, а аз ѝ отвърщам с леко потрепване на брадичката. Докато преминавам покрай нея, усещам очите ѝ върху гърба си.

Наричам я „моята лаборатория“, защото е предназначена само за мен. Тя ми е нещо като втора спалня и съм много горда с нея. Държа редица саксии с орхидеи на первазите на прозореца, а стените са покрити с мои снимки. Те са скучни и са направени, за да документират неща като развитието на лицевите ми кости, но както и да е.

Чичо Паоло ме чака както винаги. Той е седнал на металната маса за прегледи и разглежда таблицата с предишните резултати.

— Добро утро — казвам му аз и поглеждам към стъклената клетка в ъгъла. Дебелият сънлив плъх вътре вдига нос към мен. — Добро утро, Рузвелт.

— Добро утро, Пиа — усмихва се Чичо Паоло и аз заемам мястото си на масата. — Откри ли нещо хубаво в доставката?

— „Скитълс“. — Залюлявам крака напред-назад и го наблюдавам, докато той си води бележки.

— А, да. — Той изважда стетоскоп и започва да ми мери пулса. — Не съм ял „Скитълс“ от години. Ще трябва да си взема.

— Късно е. Вече си ги заплух — те са за партито ми.

— Партито — повтаря чичо Паоло. — Все още замисляш своя приказен бал, а? Отвори.

Отварям уста и той я попива с памучен тампон.

— Не е приказен бал, а истинско парти, като тези, които се правят в градовете.

— А ти какво знаеш за градовете?

— Четох за тях в речника — „урбанизирана площ, където живеят и работят голям брой хора“ — цитирам. Той само изсумтява, докато слага пробата от слюнката ми на стъклото на микроскопа. После, само за да видя как ще реагира, допълвам: — Знам, че Манаус е град.

Чичо Паоло изпуска памучния тампон.

— *По дяволите*. Отвори отново, трябва да взема друга проба.

Чудя се дали това „по дяволите“ е заради изгубената проба от слюнката ми или заради точното ми предположение.

— Значи е град!

— Пиа... — Той слага втората проба върху метална табличка и започва да си сваля скърцащите латексови ръкавици. — Никога не споменавай Манаус отново, ясно?

— Защо?

Ръцете му замръзват с наполовина свалени ръкавици и той няколко пъти си поема дъх отсечено, преди да ми отговори.

— Казвал съм ти много пъти, Пиа. Навън е опасно. Онези хора няма да те разберат. Ще ги уплашиш с това, което притежаваш, и те бързо ще започнат да ревнуват. Не можеш да умреш, но това не означава, че те не могат да ти сторят нещо лошо.

— Онези хора... — повтарям бавно.

— Да, онези *навън*. Те не виждат нещата като нас, Пиа. Те ще те затворят в кутия и никога няма да те пуснат, разбираш ли?

Кимам, като си мисля за врабчето в наелектризираната клетка и си представям, че съм на негово място. Потръпвам.

— Не споменавай Манаус повече — набляга той с тона, който обикновено пази за дните на тестовите, но лицето му омеква. Той хваща ръката ми. — Тук си в безопасност. Засега това е твоето място. Един ден, Пиа, ти ще видиш света. Не се съмнявай в това. Но докато светът не е готов да види *теб*, се опасявам, че трябва да се задоволиш с Литъл Кейм.

— Добре — отвърщам покорно.

Той се усмихва и стисва ръката ми.

— Аз бях тук в деня, когато се роди, нали знаеш. Бях първият, който те държа в ръце. Аз избрах името ти.

— Така ли? — Никога досега не го беше споменавал.

— Да. *Пиа*, защото означава благоговейна и точно това изпитах, когато те видях.

Очите му, приковани в моите, са топли и сериозни. Осъзнавам, че се усмихвам.

Останалата част от прегледа минава както винаги. Не отнема много време. Толкова съм свикнала с прегледа, че мога да го правя и сама. Сърдечен пулс, проба от слюнката, очи, уши и нос, проверка, проверка, проверка и готово.

Чичо Паоло се отказа от кръвните проби преди години — независимо от какъв материал са направени иглите и независимо колко силно натиска с тях, просто нищо не може да пробие кожата ми.

— Приключихме, Пиа. Отивай да работиш върху партито си или каквото имаш да правиш.

— Трябва да си поляя орхидеите.

Той кима и свършва още няколко дреболии из лабораторията, преди да си тръгне.

Едва съм поляла първото цвете, когато чувам стъпки и се обръщам да видя какво е забравил чичо Паоло. Но не е той. Доктор Непохватка е.

— *Ти* какво искаш? — питам я.

Тя вдига изненадано вежди. Червени са като косата ѝ.

— Защо не се успокоиш? Искам само да си поприказваме. Така и не се запознахме като хората онзи ден.

Прекрасно. Обръщам се отново към орхидеите си.

— Здравей. Приятно ми е да се запознаем.

— „Приятно ми е да се запознаем“ — отвърща ми тя със същия равен тон. — Небеса, дете, поне ми дай шанс, преди да решиш, че съм ти враг. Хайде, дай да ти помогна.

Тя се опитва да ми вземе лейката, при което я преобръща и намокря целите ми обувки.

— Опа! — казва тя, докато аз гледам надолу, а доктор Непохватка търси кърпа и ми я подава. Попивам водата и прехапвам език, за да не кажа нещо обидно, за което после ще съжалявам. Доктор Непохватка сядва върху масата за опити и се оглежда наоколо.

— Ужасни снимки — казва тя, докато разглежда портретите ми по стените.

— Те са *перфектни*. — Обикновено не бих го изтърсила така пред някого, но не мога да се сдържа. Тази жена просто успява да ме раздразни.

— Правилно — отвърща тя и замислено ме наблюдава. — Не успях дори да измия от лицето си праха от пътя, преди твоят доктор Паоло Алвес да ме прикове в ъгъла и да ми изнесе цялата лекция за Пиа.

— Лекция за Пиа? — Любопитството за момент надвива ината ми и се приближавам към нея. — Какво е това?

— Да не би да не си я слушала? — Тя вади кутия цигари от джоба си и запалва една. Мразя цигарите. Те са единственото нещо на света, от което ми прилошава, макар майка ми да казва, че просто не харесвам миризмата и всъщност ми няма нищо. — Да, Алвес ме притисна в ъгъла и направо ми дишаше в деколтето, докато ми обясняваше за поверителността, как съм подписала договор, какви са последиците и всякакви други страхотии. И в центъра на всичко това... — Тя пое дълбоко и издиша към мен облак отвратителен дим: — ... беше ти.

— Ами — отговорих й сковано, — нали аз съм причината за съществуването на това място.

— Трябва да призная, че нямах представа в какво се забърквам, когато приех тази работа. Мислех, че идвам само да изследвам

клетъчния строеж на комарите и може би да клонирам няколко плъха. Казаха ми, че това е изследователски център, насочен към лечението на най-тежките болести — рак, сърдечни заболявания... — Лицето ѝ внезапно застина, сякаш виждаше нещо в далечината. — ...церебрална парализа. Наистина си помислих, че е странно да подпиша договор за минимум трийсет години, но... — Тя явно е забравила за цигарата между показалеца и средния ѝ пръст. Тънката струя дим се къдри около лицето ѝ. — Е, нека просто да кажем, че сделката, която ми предложиха, беше много убедителна.

Тя отново насочва поглед към мен и свива очи подозрително.

— И после, по пътя насам, изживях цялата тази шпионска история. Този Тимоти, който има телосложение на лос, не искаше да ми каже *нищо*. И знаеш ли какво — първото нещо, което ме попита, беше дали мога да купя рокля за седемнайсетгодишно момиче!? — Тя поклаща глава и за първи път забелязвам, че непокорните ѝ червени къдрици сега са сплетени на плитка през рамото ѝ. С поставена под някакъв контрол коса тя е доста красива и по-млада, отколкото си помислих в началото.

— Роклята не е лоша — казвам и свивам рамене. Няма нужда да добавям, че веднага се влюбих в тази рокля. Не искам да си помисли, че сме *приятелки* или нещо подобно.

— Странно е да се прави официално парти наред джунглата.

— Приказваш си каквото ти дойде наум, нали?

— Винаги. Без съмнение. Само по този начин съм сигурна, че съм наистина оригинална.

— Защо дойде в Литъл Кейм?

— Не ме ли чу? За да изучавам тапири и трипръсти ленивци.

— Какво ти каза чичо Паоло за мен?

— Че си *безсмъртна*.

По начина, по който цигарата потрепва между устните ѝ, познавам, че не го вярва.

— Такава съм.

— Ха. Каза също, че си перфектна.

— И това е така.

— Пфу! Разбира се, мила.

— Наистина! — Настръхвам като Алай. — Гледай!

Взимам един скалпел от масичката с инструменти на чичо Паоло. Очите на доктор Непохватка се разширяват.

— Пиа...

— Само *гледай!* — Прокарвам го по ръката си и натискам с всичка сила. Боде ме, но само малко. Усещам болка, но не толкова силно, колкото другите хора. Едва забележимата бяла резка е единственото доказателство за допира на острието, но и тя изчезва след секунди.

Доктор Непохватка зяпа с ококорени очи, напълно забравила за цигарата между пръстите си.

— Леле, ти ме разби!

Това може би звучи странно, но съм необикновено доволна от реакцията ѝ. Оставям скалпела, отивам до чекмеджето, изваждам навита карта и я разтварям на масата за прегледи пред нея. Тя наблюдава всяко мое движение с изострено внимание.

— Какво е това?

— Това — обявявам с немалка гордост — е моето родословно дърво. Чичо Паоло разказа ли ти историята на Литъл Кейм, моята история, всичко това?

— Каза, че ще го включи в инструктажа ми довечера, но...

— Тя се навежда напред и прошепва: — Аз съм доста нетърпелива жена. Затова давай, разкажи ми.

— Добре — започвам, развълнувана, че си имам слушател. Никога досега не съм имала възможността да разкажа на някого историята си, не и по този начин. — Всичко започнало преди 100 години, през 1902 година. Група учени пристигнали в джунглата, за да търсят нови растения, които да използват за лекарства. Те навлезли доста по-навътре от предшествениците си и срещнали туземци, които никога до този момент не били виждали хора с бяла кожа и мустаци. Експедицията била водена от биолог и ботаник на име Хайнрих Фолк. Той чул за растение в самото сърце на джунглата, което удължавало човешкия живот. Всички други смятали това за мит. Подобни истории били по-многобройни от листата на памуково дърво и никоя от тях не била доказана. Но доктор Фолк го открил. *Epidendrum elysius*. Нарекъл го елизиум. В цялата дъждовна гора и в целия свят то се среща само на едно-единствено място. Долината на Фолк. Казват, че не е далеч оттук, но самата аз никога да не съм ходила там.

— И какво направили после с това вълшебно цвете? — пита тя. Усещам как скептицизмът ѝ се завръща. Това е хубаво. Все още не съм завършила историята си.

— Не е вълшебно. Това е наука. И те убива за минути, ако го изядеш или изпиеш нектара, който се събира в цветовете му.

Никога не съм виждала долината на Фолк, но съм виждала елизиум. Чичо Антонио веднъж ми донесе стрък от безценното растение, залегнало в основата на моето съществуване. То е тъмнотлаво и върховете на цветовете са златисти. Не изглежда много по-различно от някои от моите орхидеи на прозореца. Пробвах да го пресадя, но то умря. Не бях първата, която опитва. Една от най-големите надежди на учените на Литъл Кейм е да разберат как да разсаждат елизиум. Засега — без успех. Нямаше да е такъв проблем, ако знаехме как се възпроизвежда, но това е друга мистерия. Цветята, които сега растат в долината на Фолк, са съвсем същите, които Фолк и екипът му открили. Елизиумът не показва жизнен цикъл и доколкото ни е известно, *не се възпроизвежда*.

Доктор Непохватка изсумтява и си спомня за цигарата си. Преди обаче да дръпне пак, казва:

— Прилича ми на измислица. Значи това се е случило навремето с Фолк? Появява се самоуверено, дава име на растението, кръщава мястото на свое име, на бърза ръка изяжда тъпото цвете и пада мъртъв.

— Не, изобщо не се е случило така. Те устроили лагер и започнали да експериментират с плъхове, това направили. Местели лагера напред-назад и най-накрая се установили за постоянно тук, където сме сега. Мисля, че Уикам — наследникът на доктор Фолк — го нарекъл Литъл Кеймбридж.

Същият, който разработил тестовете на Уикам с цел да оценяват новите учени, преди да ги включат в проекта. Чудя се какъв е бил тестът на Уикам за доктор Непохватка.

— Е, каква е тази карта?

— Ще стигна и до това. Малко търпение. — Прибирам косата си зад ушите и поемам дълбоко дъх. — И така, експериментирали с плъхове. Открили как да добавят нектар от друго цвете към елизиума и да неутрализират смъртоносния ефект, за да го инжектират безопасно на плъхове и хора. Никога не съм виждала другото цвете, но чичо Паоло ми казва, че то се нарича само катализатор. Трябва да е рядко,

защото не го намирам в никоя енциклопедия, нито в базите данни. Все едно, започнали да инжектират плъхове, но нищо не се случило — те живеели, колкото обикновено живеят плъховете, и умирали, когато остаряят. Край на историята.

— Това ли е всичко?

— Кое?

— Това ли е край на историята?

— *Разбира се, че не!* — Тази жена може и да е инженер биомедик, но започвам да си мисля, че май е и освидетелстван идиот. — Защото се случило нещо, което никой не очаквал. Учените инжектирали поколението на плъховете и следващото поколение с Имортис — не смъртоносната форма на елизиум, получена с помощта на катализатора, — без да се надяват, че от това ще излезе нещо. Плъховете живеели, после умирали и не давали признаци за нищо необикновено. До... — Прекосявам стаята, вдигам капака на стъклената клетка и изваждам плъха от нея. — До Рузвелт.

Подавам го на доктор Непохватка с надеждата, че макар и доктор по биология, ще изпищи и ще се дръпне. Вместо това тя поема Рузвелт от ръцете ми и започва да му гука, сякаш е котенце.

— Рузвелт е роден през 1904 година — продължавам аз.

Тя едва не го изпуска и той изцвърчава възмутено.

— Лъжеш!

— Разбира се, че не лъжа. Рузвелт е на над сто години. Плъховете живеят най-много две-три години.

Доктор Непохватка се втренчва в Рузвелт, а после в мен.

— И какво се случило после?

Аха. Сега пак й става интересно и този път знам, че иска да научи всичко.

— Ами, Рузвелт поднесъл още няколко изненади. Той бил роден сам в котилото си, което само по себе си е необикновено. Когато доктор Фолк пробвал да го инжектира с Имортис, иглата на спринцовката се счупила. Това се случило и със следващите десетина игли, които опитал да използва. Да, кожата на Рузвелт е дебела като моята. С други думи, напълно непробиваема. А освен това той е по-бърз и по-подвижен от всеки друг плъх. Да-да. — Тя ме поглежда въпросително и аз кимам: — Също като мен. И най-важното, минават три, четири, двайсет години, а Рузвелт продължава да си живее все

така доволен и здрав, колкото е възможно за един плъх. Разбира се, доктор Фолк експериментира със стотици плъхове и разкрива тайната.

Правя пауза, за да се насладя на начина, по който доктор Непохватка попива всяка моя дума. Накрая казвам:

— Предава се по наследство чрез постепенно изменение на генома на човека или плъха. Необходими са пет поколения — нито повече, нито по-малко, — които да се инжектират периодично с Имортис, за да може безсмъртният ген на цветето да се усвои в генетичния код на плъха или човека. Доктор Фолк се завърнал във външния свят и намерил трийсет и двамата възможно най-здрави, атлетични, блестящи и красиви млади хора, които обществото можело да предложи. Довел ги в Литъл Кейм — от този момент мястото започнало наистина да процъфтява — и започнал да ги инжектира. Те имали деца, децата им имали деца и аз съм тяхно дете.

Поемам Рузвелт в ръцете си, галя меката му козина и усещам как сърцето му бие в дланта ми.

— И точно както всички се надявали през тези сто години на изследвания, експерименти и селективно размножаване... аз съм безсмъртна.

ГЛАВА 4

— Значи — казва Хариет, като гаси цигарата си върху масата за прегледи и я хвърля в кошчето, — това е всичко? Ето те теб, безсмъртната, перфектна Пиа. Изглежда ми като края на пътя. Или някъде наблизо има някое безсмъртно, перфектно гадже? — Тя се оглежда, сякаш очаква някой да се крие зад пълния с проби от слюнка хладилник.

— Какво имаш предвид?

— Доколкото разбирам, целта на съществуването на това място е да се създаде нова раса от *свръх хора*...

— *Свръх* какво?

— Безсмъртни. Но виждам само едно мършаво момиче със самочувствие, по-голямо от размера на сутиена му.

— Не съм мършава — казвам, изправям рамене и я поглеждам свирепо.

— Да, да. — Тя махва с ръка пренебрежително. — Забравих, ти си перфектна. Както и да е, ето го моят въпрос: къде е *господин* Перфектен?

Кимам с разбиране и поемам дълбоко въздух.

— Ами щом завърша обучението си и стана част от екипа Имортис, ще го създадем. — След като изричам на глас мечтата си, сърцето ми почва да бие в очакване. Усмивам се гордо.

По някаква причина тя избухва в смях. Обляга се на масата, хваща главата си с ръце и се смее с пръхтене. Когато вдига пак поглед към мен, явно забелязва изражението ми, защото спира.

— Извинявай, Пиа. Аз просто... — Едва не започва отново, но се овладява. — Като чух какво каза... Обзалагам се, че си първото дете в историята, което може откровено да изрече нещо *такова*...

— В това, което казах, няма нищо лошо.

— Не, не.

Усещам, че тя продължава да полага усилия да не се смее и се ядосвам още повече.

— Бих искала да престанеш.

— С кое?

— Да ми се подиграваш. Държиш се така, сякаш всяко нещо, което кажа... е глупаво.

Тя се намръщва и идва при мен. Сепвам се, когато ме хваща за ръка.

— О, Пиа. Не мисля, че си глупава. Но трябва да разбереш. Тук съм само от един ден. Дойдох с впечатлението, че ще извършвам рутинни изследвания и ще водя обикновена документация. Но вместо това намирам *теб*. Изумително красива млада жена, която ми казва, че е безсмъртна. И освен това може да го докаже. Събра ми се много.

По лицето ѝ разбирам, че казва истината, но продължавам да съм ядосана.

— Все едно, не е твоя работа. Както и ти каза, тук си за рутинни изследвания. Не за да изследваш мен.

— Така ли? — Тя накланя глава. — Веднъж изследвах една бяла тигрица в зоологическата градина в Сан Франциско. Тя беше арогантна като теб. Красиво създание, което осъзнава своята уникалност и я носи като медал върху снежното си палто. Никога не бях срещала толкова надменно животно преди Саша.

Мисля си, че може би отново се шегува с мен, но не съм сигурна, затова питам:

— *Какво е Сан Франциско?*

— *Какво каза?* — пита друг глас.

И двете с изненада виждаме застаналия на входа чичо Паоло. Веднага разбирам, че Хариет Фийлдс ще си има неприятности. Усмиввам се широко на чичо Паоло:

— Здравсти! Доктор Фийлдс тъкмо ми разказваше за Сан Франциско!

Тя завърта глава и ме дарява с поглед, който може да изгори и подгизнали памукови дървета.

— Разбира се, че не правех това, млада госпожице! — И отново се обръща към чичо Паоло. — Не ѝ разказвах!

— Доктор Фийлдс — казва той студено, като все още ме наблюдава, — може ли да поговорим в кабинета ми?

Тя изпъшква и вдига ръце.

— Е, хайде де! Нова съм тук! Дайте ми малко въздух!

— Доктор Фийлдс, *ако обичате*. — Чичо Паоло не е никак доволен. Ама никак. Решавам да се измъкна и си затварям устата. Доктор Непохватка ме поглежда раздразнено и напуска стаята. Чичо Паоло остава за момент с мен. Изражението му ми напомня на Алай, когато лови мишки в менажерията.

— Пиа, ще е най-добре, ако не приказваш с доктор Фийлдс няколко дни.

— Тя неприятности ли си има? — питам.

Погледът му става още по-студен.

— Моля те, отиди си в стаята.

Е, сега вече съм просто бясна.

— Не!

— Пиа. В стаята си. Моля. — Това „моля“ звучи повече като предупреждение, отколкото като молба.

Не мога да устоя на този поглед дълго и бързо омеквам.

— Добре — тръгвам гордо през помещението. Ако имах опашка като Алай или като онази бяла тигрица на доктор Непохватка, щях да я размахам.

В стаята си сядам на леглото с изправен гръб и кръстосани крака, прегръщам възглавницата и се вирам навън. Зад металните решетки и електрическата ограда джунглата е безмълвна, сякаш очаква нещо. Или някого. За един налудничав момент си представям, че очаква *мен*.

Била съм извън оградата само веднъж. Бях на седем и беше ден за доставка. Портата се отвори, камионите влязоха, а аз се изстрелях навън. Тринайсет крачки. Толкова успях да направя, преди чичо Тимоти да ме сграбчи като торба с банани и да ме хвърли обратно зад оградата. Поне петима души ми се караха, а всички поучителни лекции съдържаха страховити истории за хора, изгубили се в джунглата и погълнати от анаконди. Не ми отне много време, за да осъзная, че момиче, което не може да кърви, все пак може да бъде погълнато цяло. Излишно е да казвам, че не повторих.

Но докато се вирам през прозореца в тъмносино-зелените сенки на дъждовната гора, си мисля за онзи ден и онези тринайсет крачки. Разстоянието от стъклената стена на спалнята ми до оградата също е около тринайсет крачки.

— Пиа, време е за вечеря! — вика майка ми от всекидневната.

Разтърсвам се, за да се върна в настоящето и тръгвам с нея към трапезарията. Все още е малко рано, затова помещението е почти празно. Благодарение на доставката имаме пържоли и скариди. И двете са рядка гощавка и аз обикновено първа се хвърлям към такива ястия. Но сега не мога да спра да мисля за онзи ден, в който почти стигнах до джунглата. Мисля си за вълнението и еуфорията, които ме обзеха през тези тринайсет крачки свобода, и споменът, сякаш от вчерашния ден, ме оставя с чувството за натрапчива празнота, която храната не може да запълни.

Един от учените седи на масата в ъгъла и с майка ми отиваме при него. Наричам го чичо Уил, но бих могла да го наричам и татко — защото това е баща ми. Не го виждам често. Живее в общежитията с останалите и прекарва почти цялото си време скрит в лабораторията си. Там изучава насекомите, които чичо Антонио събира в джунглата. Чичо Уил е луд по буболечките.

И двамата с майка ми са родени в Литъл Кейм, както и техните родители и родителите на родителите им. Всяко поколение от семейството ми е по-силно от предишното в резултат на усвояването на елизиума в генетичния му код. Родителите ми имат необичайно висок коефициент на интелигентност и притежават почти перфектна имунна система, но клетките им вече са започнали да стареят — докато с моите това никога няма да се случи. Според изчисленията на чичо Паоло, основани върху наблюденията на различните безсмъртни животни в Литъл Кейм, щом навърша двайсет години, клетките ми ще продължат да се регенерират, вместо да започнат да стареят както тези на обикновените хора. Ще остана млада завинаги.

За разлика от чичо Паоло, чичо Тимоти, чичо Джейкъб и останалите, които са дошли в Литъл Кейм от външния свят, моите родители — както и чичо Антонио, — са родени в комплекса и са прекарвали тук целия си живот. Те са получили образованието си от учените, както ме обучават сега и мен, и имат свои роли в Литъл Кейм, които някога са били изпълнявани от учени, доведени от външния свят.

Чичо Паоло веднъж ми разказа, че учените се надяват да открият начин да създават безсмъртни, без да се налага да прибягват до органично възпроизвеждане. Преди четирийсет години започнали да използват ин витро оплождане. Което, както изглежда, направило

целия процес по-плавен. Но докато не открият начин да отглеждат ембриони извънутробно, в Литъл Кейм ще продължава да има майки.

Радвам се, че поне засега не са намерили начин да възпроизвеждат бременност. Харесва ми да знам, че съм родена от истински, дишащи човешки същества, а не в някоя епруветка в лабораторията. Макар и никога да не съм познавала бабите и дядовците си, имената им са в родословието, което показах на доктор Непохватка. Моят произход. Моето родословно дърво.

Ако проследите линиите в него, като започнете от родителите ми и продължите нагоре, ще стигнете до Алекс и Мариан.

Двамата, които са умрели много млади.

Докато си режа скаридата, си мисля за Алекс и Мариан. Те са единствените от своето поколение — към което спадат моите дядо и баба и родителите на чичо Антонио, — които решили да не използват ин витро оплождане. За разлика от останалите си връстници, те се избрали един друг за спътници за цял живот и поискали да се възпроизвеждат по естествен начин. Чух леля Ненин да си говори с леля Бриджид за това как двамата се *обичали*. Оглеждам родителите си и се чудя защо никога не са били влюбени. Те почти не си говорят и рядко сядат на една и съща маса. Отношенията им в най-добрия случай могат да бъдат описани като толерантни.

Алекс и Мариан напуснали заедно Литъл Кейм преди трийсет години и никога не се върнали. Не знам къде са се опитали да отидат, нито защо... но знам, че не са успели да го направят.

Казват, че учените обсъждали дали да не започнат линията на техния род отначало, което означавало, че ще трябва да доведат шестнайсет нови двойки и да започнат да ги инжектират с Имортис. Но понеже по онова време никой не бил напълно сигурен, че проектът ще бъде успешен, решили да изчакат до моето раждане. И все още чакат, за да видят каква ще стана.

За да видят дали ще издържа тестовете на Уикам.

— Доктор Фийлдс си навлече неприятности днес, като ми разказа за Сан Франциско.

Родителите ми спират да се хранят, вдигат очи към мен, а после оглеждат помещението. Все още сме сами. Майка ми изглежда умерено ядосана, но чичо Уил се усмихва.

— Това е град — казва той. — Доктор Маршал ми разказа за него веднъж. Каза, че се намира в Съединените щати в Америка.

— Съединените американски щати — поправя го майка ми и се изненадвам, че тя знае това. От всички нас *най-малко* тя се интересува какво има отвъд оградата. Като най-добрия математик на Литъл Кейм, тя е напълно погълната от работата си и често казва, че числата са еднакви, независимо къде се намираш — в джунглата или на луната.

— *Досетих* се, че е град — отвръщам на чичо Уил. — Там сигурно има повече хора, отколкото в Литъл Кейм.

Представям си друг Литъл Кейм със същите сгради, но с разменени места.

— Не е трябвало да ти казва нищо — мърмори майка ми. — Не ми харесва вида на тази Фийлдс. Толкова е несдържана и непредсказуема.

— Тя не е математическа задача. Не можеш да извадиш от нея частите, които не ти харесват. — Още докато го изричам, се чудя защо защитавам доктор Непохватка. И аз не харесвам вида ѝ.

Чичо Уил се засмива на това. Сега майка ми се намръщва и размахва ножа си към него.

— А *ти* също не трябва да казваш нищо. На Паоло това няма да му хареса. — Тя пак се оглежда. Готвачът се приближава с поднос с топли хлебчета, но все още е прекалено далеч от нас, за да чуе разговора ни.

— Защо да не трябва да казва нищо? — предизвиквам я аз. — Може пък аз да *искам* да знам нещо за Сан Франциско.

— Няма нужда да се занимаваш с нищо друго, освен с уроците си — казва майка ми твърдо. — Когато дойде време, трябва да си готова да поемеш работата на доктор Алвес.

— Чичо Паоло не е чак толкова стар. Ще бъде тук още дълги години.

Подготвят ме някой ден да заема мястото на чичо Паоло като директор, за да не се налага никога чичо Тимоти да води друг главен учен за Литъл Кейм. Аз ще отговарям за всичко. Завинаги. Ще следвам съдбата, за която си мечтая от години — да създавам други като мен. Мой собствен вид. Безсмъртни перфектни хора, които на свой ред ще помогнат за създаването на още повече като нас. След време вече няма

да бъдем изолирана група, скрита в джунглата, а *раса*. При мисълта за този ден почти се просълзявам, толкова много го искам.

Всичко е част от плана, който доктор Фолк е съставил преди век. Или повечето е част от този план. Инцидентът не е бил в плана, но въпреки това се е случил.

Ако не беше инцидентът, Алекс и Мариан щяха да си имат момиченце. Когато избягали от Литъл Кейм, Мариан била бременна. Момиченцето трябвало да има деца с чичо Антонио и *техният* син щеше да бъде моят „господин Перфектен“, както го нарече доктор Непохватка. И заедно щяхме да сложим началото на нова раса. Дотук с великия план на доктор Фолк.

Алекс и Мариан умрели, а моят безсмъртен другар загинал заедно с тях. И сега ще трябва да изчакам чичо Паоло да го създаде отначало. А той няма да го стори, докато не реши, че съм готова да му помогна. Което означава, че ще трябва да премина през още тестове на Уикам. При тази мисъл губя напълно апетит и си спомням неравния пулс на врабчето в ръката ми.

— Бих искал да видя Сан Франциско — казва баща ми замечтано, като побутва скаридата в чинията си.

— Това е глупаво — заявява майка ми. — Никога няма да видиш Сан Франциско. Мястото ти е тук, в Литъл Кейм.

Взирам се ту в единия, ту в другия си родител и изведнъж се чудя дали някога са поглеждали навън през прозорците си, както правя аз. Чудя се дали са мразели оградата като мен и дали джунглата е зовяла и тях. Те са били навън, разбира се. Баща ми понякога излиза с чичо Антонио, за да събира образци, а майка ми е стигала до Литъл Мисисипи. Един ден чичо Паоло ще пусне и мен, но чакането е толкова *мъчително*.

— Чичо Уил — питам аз и си взимам банан, — виждал ли си някога карта на света?

Питам него, защото знам какво ще ми отговори майка ми: „Разбира се, че не е виждал, Пиа, това е глупаво“. Но виждам, че дори и той се притеснява от този обрат на разговора.

— Не, Пиа, не. — Той не добавя нищо повече, избърсва си устата, захвърля салфетката на масата и се изправя. — Имам да направя няколко теста в лабораторията.

Гледам как си отива и изпитвам желание и аз да имам лаборатория, в която да избягам. А разполагам само със стъклена стая. В такива моменти почти ми се прииска да не ги бях спирала да измажат стените, колкото и да обичам гледката.

Стъклената стая е идеална да гледаш навън, но не е много добро скривалище.

ГЛАВА 5

Днес навършвам седемнайсет години.

Седемнайсет рождени дни са зад гърба ми. А пред мен е цяла вечност от тях.

Стъмва се и вадя роклята, избрана ми от доктор Непохватка. Когато заставам пред огледалото и се оглеждам, се зашеметявам. Независимо какво е мнението ми за доктор Непохватка, не мога да отрека, че роклята е красива. Отива ми на очите, както каза майка ми. Те са със същия синьо-зелен цвят като дъждовната гора. Забождам с фиби няколко кичура от косата си над едното ухо и оставям другите да падат свободно от двете страни на лицето ми.

Така и нямаше никога да науча за партитата, ако не беше портиерът Кларънс. Една вечер, докато се хранех в трапезарията, той забрави, че седя наблизко и започна да разказва какъв е бил животът му преди да дойде в Литъл Кейм. На никого не е разрешено да говори за предишния си живот. Това е първото правило, което всеки трябва да прочете и подпише в деня на пристигането си тук. Но понякога хората забравят и чувам разни истории. Кларънс говореше за деня, в който се запознал жена си на парти с рокли, смокинги и торта. След като жена му загинала в автомобилна катастрофа, той оставил всичко и дошъл тук.

Беше тъжна история, но ме накара да мечтая за партита. Когато поисках от чичо Паоло парти с рокли и торти, той ме накара да му кажа откъде съм чула за това. Обясних му, че съм намерила информация в речника, което беше лъжа, но той ми разреши да си направя парти. Понякога се чудя защо всички са толкова плахи около него — чичо Паоло е по-добър човек, отколкото показва.

Долавям отражението си в стъклената стена, на фона на дъждовната гора. Обръщам се бавно, за да видя пълния ефект на роклята. Отразеният цвят почти се смесва с джунглата отвъд, сякаш не съм облечена в плат, а в листа.

Отивам до прозореца и опирам длани в стъклото. Перфектна вечер за перфектно парти. Поглеждам през балдахина от дървета и виждам ясно звездно небе. Пълната луна свети над памуковите дървета и палмите, но листата и лианите са толкова нагъсто, че лъчите ѝ почти не достигат земята. Все пак виждам едно място, където блед сребърен лъч прониква през балдахина и обагря по-ниските клони. Светлината танцува по листата и си проправя път през храстите — лунна пътека, невидима през деня. Ако бях пеперуда, щях да последвам тази пътека към сърцето на джунглата, може би дори до Долината на Фолк, където расте елизиумът.

За миг не желая партита, торти и рокли. Тези неща ненадейно започват да ми изглеждат кухи и глупави. Вместо това искам да извървя сребърната пътека до края ѝ и никога да не поглеждам назад. Притискам ръцете си към студеното стъкло, вирам се в джунглата и се чудя какви ли тайни се крият в сенките ѝ.

Внезапно забелязвам движение. От храсталака изниква коати и се приближава към оградата. Дългата му черна опашка сочи право към небето. Души оградата и за момент изпадам в ужас, че ще я докосне и ще го удари ток. Електрическите импулси са на всеки 1,2 секунди и са с напрежение, достатъчно само да възпре неканени гости, но малко животни като коати би могло да пострада сериозно. То обаче явно надушва опасността, защото разтърсва глава и се обръща назад.

Изчезва в листата и моето умопомрачение си отива с него. Засмивам се високо на собствените си налудничави мисли — сериозно, да избягам в джунглата през нощта? — и се разбързвам за своето парти.

В средата на Литъл Кейм има градина. Една голяма част е отделена за отглеждане на зеленчуци и плодове, но останалата се състои от алеи, изкуствени езерца и цветни лехи. Усещам аромата на орхидеите още преди да стигна в градината. Те ухаят най-сладко вечер, за да привличат нощните пеперуди, които разнасят прашеца им из джунглата.

Там ме чака тълпа. Щом ме виждат, започват да подвикват, а аз се разсмивам при вида им. Повечето мъже са с костюми, които са донесли преди години с идването си в Литъл Кейм и съм сигурна, че ги обличат за първи път оттогава. Всичките са измачкани или не са им съвсем по мярка. Някои, включително баща ми и чичо Паоло, са в

смокинги, които сигурно чичо Тимоти им е донесъл от външния свят. Майка ми е облякла сребриста рокля, а в косата ѝ има орхидеи. Тя изобщо не прилича на сериозната, строга жена, която обикновено обикаля наоколо по тениска и шорти. Досега не съм осъзнавала колко е красива. Няколкото бръчици на лицето ѝ сякаш са изчезнали и тя се усмихва и държи чичо Паоло за ръка.

Щом ме вижда, тя пуска чичо Паоло и протяга ръце към мен.

— О, Пиа! — Пръстите ѝ докосват изящните ръкави на роклята. — Я се завърти да те видя.

— Защо? Нещо лошо ли има? — питам аз и бавно се завъртам. Майка ми винаги ще намери някаква грешка.

Но когато се обръщам пак към нея, в очите ѝ не виждам презрение, а сълзи. Оставам с отворена уста. Сълзи? *Майка ми?* Нечувано.

— Добре ли си? — питам несигурно аз.

Тя се усмихва.

— Толкова си пораснала, Пиа. Седемнайсетгодишна. — Изведнъж, сякаш моментът вече не е достатъчно странен, тя ме дърпа към себе си и ме прегръща. *Прегръдка*. Последния път, когато ме прегърна, още не можех да ходя. Замръзвам от учудване, после бавно отвърщам на прегръдката. Поглеждам през рамото ѝ към чичо Паоло и той ми отвърща със също толкова учуден поглед.

Когато майка ми ме пуска, ме обзема топло чувство. Може би не я познавам така добре, както си мисля.

— Хайде, Пиа — казва тя. — Партито ти те чака.

Навсякъде из градината са запалени факли. Пламъците им се люшкат и извиват — десетки мънички оранжеви и бели танцьори, които създават с телата си беззвучна огнена музика. За момент съм хипнотизирана и изпитвам силно желание да затанцувам с тях. Факлите са разточителство, специален подарък, за който не съм молила. Когато в Литъл Кейм се стъмни, оставяме възможно най-малко светлина. Чичо Тимоти веднъж ми каза, че външният свят има очи в небето — сателити, изстреляни високо в небето, откъдето наблюдават всичко под себе си. През деня сме скрити под многото палми, памукови дървета и капирони, растящи между сградите. Но нощем светлината би се виждала дори през гъстия им балдахин.

— Пиа, изглеждаш прекрасно — казва чичо Паоло и ми подава чаша пунш. — Седемнайсет години — добавя той и вдига чашата си. Всички последват примера му. — Седемнайсет години на съвършенство, Пиа. Повечето от нас помнят деня, в който ти се роди, помнят какъв незабравим момент беше. След време рожденият ти ден ще се празнува не от малка компания като тази, а от *целия свят*. — Очите му засияват на светлината на факлите. — Денят на твоето раждане отбелязва нова ера в човешката история и някой ден цяла раса от безсмъртни ще ти отдава почит. Но нека помним, че всичко започна тук. Всичко започна от нас. — Той обръща поглед към хората на Литъл Кейм и сочи с ръка. — Всички ние сме част от това. Ние променихме хода на историята, приятели мои, но най-важното от всичко... — той отново се обръща към мен и ме хваща за ръката, — най-важното е, че ние самите бяхме променени. От теб, Пиа. От бурния неугасим огън, който гори в теб. Честит рожден ден.

Не мога да се сдържа и се усмихвам. Двамата се гледаме със сияещи очи.

— За Пиа! — казва той.

— За Пиа! — повтарят останалите в хор и после всички пият.

— Сега — казва чичо Паоло, — ела да видиш тортата си.

Той ме води към отрупана с храна дълга маса и всички се събират около и зад нас. Има предимно местни плодове — юмунаса, агуахе и анона. Но има също ягоди, ябълки и най-любимите ми дини, всички — донесени отвън от чичо Тимоти. Разбира се, има и торта.

Огромна е — три реда розова и бяла глазура, водопади от тъмнолилави орхидеи и — не мога да не се ухилия — разноцветни „Скитълс“. Ахвам и плясвам с ръце, изгубила дар слово от възторг. Останалите също започват да ръкопляскаат, а готвачът Жак се покланя дълбоко, преди да започне да сервира.

Получавам първото парче и се захващам с него. Вкусвам го и се мъча да ям по-бавно, за да се насладя на всяка хапка. Лайм, ванилия и сметана... Заклевам се, че никога няма да ям нищо друго — нищо не може да се сравни с това!

— Честит рожден ден, Пиа! — провиква се някой зад мен и всички повтарят тези думи след него. Родителите ми ме прегръщат, после чичо Антонио и чичо Паоло, леля Бриджид, която управлява медицинския център, леля Ненин, пазачът на менажерията чичо

Джонас, старият чичо Смиди, който без да иска си слага бастуна на крака ми, а след тях и още десетки други. Всеки иска да ме прегърне, дори тези, с които говоря рядко — хората по поддръжката и лаборантите.

Чичо Антонио започва да мърмори и ме издърпва от всички точно когато водопроводчикът Мик с широка усмивка пристъпва напред за прегръдка. Той ни се разкрещява възмутено, но чичо Антонио не му обръща внимание и ме повежда към широката, покрита с плочки площадка, на която обикновено слагат маси за хранене навън. В средата расте огромен бразилски орех — стволът му се издига на трийсет метра, а короната му е като огромен чадър. Около него горят факли, а в основата му седи слаб, покрит с лунички лаборант със седи плейър в ръце. Изглежда позаспал и чичо Антонио го ритва по крака.

— На рожден ден сме, Оуенс! Пускай музика или ще те изпратя цял месец да чистиш менажерията!

Оуенс бързо натиска едно копче и от двете големи тонколони се разнася музика. Мисля, че този вид музика се казва джаз. В Литъл Кейм не слушаме много музика. Чичо Паоло казва, че ни е чужда и ни отвлича от истинската ни работа. Музиката изпълва слуха и вените ми и дори пламъците на факлите като че ли се полюляват в такт с нея.

— Може ли един танц? — пита чичо Антонио и се покланя ниско.

Смея се.

— Не мога да танцувам!

— Нека ти покажа! — Той ме завърта в кръг и аз не мога да спра да се кикотя, толкова е глупаво. Но след малко към нас се присъединяват и други и вече не се чувствам толкова глупаво. Майка ми танцува с чичо Паоло и после с баща ми. Леля Бриджид танцува с чичо Джонас. Готвачът танцува с перачката. Скоро почти всички танцуват, но внезапно осъзнавам, че някой липсва.

— Къде е онази доктор Фийлдс? Не прилича на човек, който би пропуснал парти.

— Тук съм — казва някой, обръщам се и виждам, че е застанала зад мен. Облякла е много тясна червена рокля, която започва ниско и завършва високо. Краката ѝ са дълги и носи червени обувки на страшно високи токове, с които аз бих паднала по лице, но тя се придвижва около мен с лекота.

— Може ли един танц? — пита тя.

Взирам се в нея, докато чичо Антонио накрая казва:

— Хм. Да, с удоволствие.

Той слага ръка на кръста ѝ и я придърпва към себе си. Тя се засмива и нагласява ръцете му така, че да води танца. Трябва да призная, че когато танцува, не е никак непохватна. Отивам до масата, наливам си чаша пунш, облягам се на бразилския орех и гледам как двамата се въртят в кръг. Луничавият лаборант Оуенс стои на няколко метра от мен и запелтечва нещо, което звучи като покана за танц, но аз сбърчвам нос към него и поклащам глава. Танц с Оуенс? Виждала съм го да си чопли носа, когато мисли, че никой не гледа и няма начин да позволя да ме докосне.

Той се изчервява и започва съсредоточено да си играе с радиото.

Чичо Антонио и доктор Непохватка танцуват като пламъци близнаци. Не съм сигурна дали ми е приятно да танцува с нея, но все едно те са изумителна гледка. Забелязвам, че и други им се възхищават. Има нещо между двамата, което не мога да назова, светлина в очите им, когато се погледнат. Не е светлината, която виждам в очите на майка ми, когато погледне баща ми. Мисля си за Алекс и Мариан и се чудя дали не е *любов*.

Любовта не е нещо, което чичо Паоло и другите учени поощряват, макар че дори те не могат да спрат флиртовете, които се случват между някои от по-младите членове на Литъл Кейм. Спомням си какво ми каза веднъж чичо Паоло за любовта:

— Тя е феномен, Пиа, но е опасна. Виж например Алекс и Мариан. Любовта те прави слаб. Разсейва те от важните неща. Може да те накара да изгубиш целта от поглед.

— Коя цел? — попитах.

— Новата раса. Всичко е заради нея, Пиа. За мен и теб тя е всичко. Другите... те могат да си играят на любов и романтика. Но ние двамата имаме работа за вършене и не можем да си позволим да бъдем разсейвани.

Тогава се почудих дали това не е причината да няма момчета на моята възраст в Литъл Кейм. Оуенс е може би най-младият човек освен мен, а сигурно е на почти трийсет. Пристигнал е в Литъл Кейм като едва прохождащо дете, заедно с баща си Джейкъб Оуенс, един от биолозите ни, и за мен винаги е бил слабо, луничаво момче, което си

чопли носа и през повечето време играе покер с пазачите. Няма опасност да ме разсее.

Докато наблюдавам как чичо Антонио и доктор Непохватка танцуват и се смеят, се чудя дали не са влюбени. При тази мисъл, който знае защо, се натъзвавам... и малко завиждам. *Странно*. Любовта не е нищо друго, освен повишени нива на допамин, норепинефрин и други химически вещества. Но начинът, по който светва лицето на чичо Антонио, докато танцуват... Чудя се какво ли би било да се чувствам така. Да позволя на химическите вещества на романа да надделеят поне замалко.

После си спомням, че съм безсмъртна и че тялото ми не функционира като телата на всички останали. Кой знае дали изобщо мога да изпитвам любов?

Докато гледам втрещено танцуващите хора, си пожелавам тази нощ да продължи завинаги. Всички са изпълнени с необичайна за Литъл Кейм жизненост и по лицата им има повече усмивки, отколкото съм виждала някога. И все пак, докато ги наблюдавам, съзнавам по-силно от всякога, че не съм като тях. За тези смъртни хора рожденият дни са един вид обратно броене към края, тиктакащ часовник на намаляващия живот. За мен рожденият дни са резки в безкрайната линия на времето. Ще се уморя ли някой ден от партитата? Ще изгуби ли рожденият ми ден смисъл? Представям си как след векове, може би на 300-ия си рожден ден, ще си спомням седемнайсетия. Как би било възможно да бъда щастлива, като си спомням светлината в очите на майка си? Бързината на стъпките на чичо Антонио, когато танцува? И как баща ми стои отстрани и се усмихва загадъчно и разсеяно?

Сцената се променя и развива във въображението ми. Тези хора, които познавам през целия си живот, изчезват като изметени с невидима метла. Дворът е празен и гол, покрит с гниеци листа. Представям си Литъл Кейм изоставен — всички са мъртви и вече ги няма, а в сенките съм останала само аз.

Завинаги.

Не. Няма да се случи така. Никога няма да бъда сама, защото с мен ще има и други безсмъртни. Ще имам някой, който ще ме гледа така, както чичо Антонио гледа Хариет Фийлдс, само че ще ме гледа така през вечността. Стомахът ми се свива от копнеж. Искам да изтичам при чичо Паоло и да поискам да ми каже тайната на Имортис,

да го помоля да започне процеса по създаването на „господин Перфектен“. Мисля си за петте поколения, които ще са нужни преди той да се роди и изпитвам желание да крещя. Искam го *сега*. Искam някой, който да ме гледа в очите и да разбира всичко в тях.

За да се разсея, тръгвам да търся още пунш. Няма никой при масата с храната, всички са на дансинга. Намирам празна чаша, наливам си и се оглеждам. Чудя се дали да не се включа пак в танците, но вълнението ме е напуснало и ме обзема меланхолия, от която не мога да се отърся.

Изглежда никой не забелязва, че не танцувам. Оставям рязко чашата и се измъквам незабелязано. През градините се насочвам към менажерията. Дългата ми рокля докосва цветята, докато вървя, затова вдигам полите ѝ до колената си.

Менажерията е тъмна, а не искам да събуждам Мърморко и той да започне да крещи, затова търся слепешком и накрая намирам електрическото фенерче, което чичо Джонас държи върху варела с храна за папагалите.

Минавам тихо покрай клетките, следвайки лъча на фенерчето. Няколко птици изчуруликуват към мен, а бременната оцелотка Джинкс надниква от високия клон, на който обича да спи. Очите ѝ приличат на жълти фенери.

Алай е буден, сякаш ме е очаквал. Отварям вратата на клетката му и влизам. Закачам фенерчето на стената, сядам до ягуара и обвивам ръка около врата му. Той отърква глава в мен — изглежда допирът с гладката коприна му е приятен.

— Намерих те — чувам глас в тъмното.

ГЛАВА 6

Доктор Непохватка е. Влиза без колебание в клетката и сядва срещу мен. Събува обувките с високи токчета с пъшкане и кръстосва крака.

— Не знам кой идиот е решил, че трябва да избираме между красотата и удобството, но изпитвам желание да забия този ток право в окото му.

Не казвам нищо, а само я наблюдавам предпазливо, както мишката следи оцелот.

— От друга страна, сигурно не всички трябва да правим този избор. Представям си, че ти би изглеждала страхотно и в палмови листа, захванати с тиксо. — Тя прави нацупена физиономия. — Изобщо не е честно. На повечето от нас се налага да работим върху външния си вид.

— Какво правиш тук?

Тя вдига вежди.

— Хей, спокойно. Исках само да ти дам подаръка.

Забелязвам пакетчето, което държи.

— О, да. Подаръци.

— Ако има нещо, което никога, никога не бива да забравяш, то това са подаръците. — Тя ми го подхвърля. Никой друг не би успял да го хване, но вдигам автоматично ръце и го улавям във въздуха.

— Не съм *забравила* — казвам ѝ и въртя пакетчето в ръце. — Какво е?

— Не е пепелянка, нито отровна жаба, ако това питаш. Боже мой, дете, хайде отвори го. Преди някой да ни е намерил.

— Защо? Тайна ли е?

Тя прехапва устни, преди да ми отговори.

— Да... нещо такова. Вероятно не би искала твоя *чичо* Паоло да те завари с него.

Това събужда интереса ми. Пакетчето е увито с обикновена бяла хартия, завързано е с връвчица и го разопаковам за секунди. Вътре има

голям лист хартия, прегънат много пъти.

— Какво е това? — питам отново.

— По-добре не го разгъвай тук — сгъвала съм го с часове, за да го докарам до тази големина. И каквото и да правиш, не го отваряй пред всички! Ще си изгубя договора, кариерата и хубавата заплата, ако разберат, че съм ти го дала аз. Така че животът ми в известна степен е в твоите ръце, госпожичке. Ще съм ти благодарна да не го изхвърляш в най-близката кофа за боклук.

— Какво да направя с него?

— За начало, не го размахвай пред хората.

Оглеждам се и го скривам в сламата, в която спи Алай.

— Добре — казва тя. — Хайде, да не би да искаш да си тръгнеш от собствения си рожден ден? От оплакванията, които чувам, всички са се постарали ужасно много за подготовката. Грехота би било да не ги уважиш. Истинска трагедия.

Нещо в тона ѝ ме кара да я попитам:

— Ти какво би направила на мое място?

Тя вдига рамене и дръпва опашката на Алай, с която той я удря раздразнено.

— Аз? Ще ги зарежа всичките в ужасния им танц и още по-ужасното бърборене — честно, водопроводчикът наистина смяташе, че *искам* да науча за обезпокоителното нарастване на броя запушени тоалетни тук. И ще си намеря тих и уединен ъгъл, в който да разгледам своя абсолютно забранен подарък за рождения си ден от една толкова абсолютно страхотна червенокоса жена, специалист по биомедицински инженеринг. — Тя въздъхва и поклаща глава. — Само че най-добре се върни на партито си и отвори другите подаръци.

— Изглежда си права. — Отварям вратата и излизам навън, а леля Хариет тръгва след мен. Точно преди да стигна до изхода на менажерията, спирам. — Относно чичо Антонио... — започвам.

— Да? — Тя изглежда искрено заинтригувана. — Казвай.

— Нали знаеш, той ми е любимият чичо — започвам неуверено. — Аз просто... Той...

— Не се тревожи, дете — казва ми нежно тя. — Нямам намерение да разбивам сърца.

— Добре. Да... — Пристъпвам от крак на крак и се чудя какво да добавя, после се отказвам и побягвам.

Часове след като партито ми най-после свършва, се отбивам в менажерията под предлог, че искам да взема Алай в стаята си, където той често спи. Мистериозната хартия на доктор Непохватка, която скривам под роклята си, сякаш изгаря кожата ми и не мога да дочакам да я разтворя. Влизам в стаята си, включвам малката лампа до леглото, коленича на пода и вадя хартията. Алай се разполага на креслото в ъгъла, където обикновено спи и изцяло губи интерес към мен и контрабандата ми.

Докато разгъвам хартията, сърцето ми започва да препуска. Може ли да е...?

Това е.

Ахвам, изправям се и я гледам с широко отворени очи. Толкова е огромна, че покрива по-голямата част от леглото ми. Обръщам се и с треперещи ръце избутвам един стол срещу вратата, защото тя няма ключалка. Това може да ми докара — а и на доктор Непохватка — нещо повече от неприятности. Нямам представа какво би направил чичо Паоло, ако разбере, но съм сигурна, че ще е ужасно. Сякаш усетил тревогата ми, Алай настръхва и застава до мен.

— Всичко е наред, момче — прошепвам.

Все още трудно вярвам на очите си. Насилвам се да коленича отново и изглаждам гънките с ръце.

— Това е карта на света, Алай. — Той вече е изгубил интерес, но аз съм абсолютно омаяна.

Никога не съм виждала карта. Няма нито една незаключена далеч от погледите карта в целия Литъл Кейм, освен закачената в сградата по поддръжката, но тя показва единствено района от вътрешната страна на оградата.

Тази карта показва континенти и океани, страни и планини, цял свят. *Светът. Моят свят.*

Пръстите ми проследяват очертанията на сушата. Европа. Африка. Австралия. Азия. Красиви имена, загадъчни имена. Знам, че зад тях има още милиони думи — хора, места, истории.

Обхваща ме особена нова жажда, сякаш цял живот съм била обезводнена и чак сега започвам да го осъзнавам. От все сърце и душа копнея да науча думите, имената и историите, да знам всичко. Искam

да тръгна още в този момент, точно в тази минута и да обходя всеки сантиметър от тази карта със собствените си очи, да усетя почвата и дърветата със собствените си ръце и да вдишам въздуха във всеки кът от планетата.

Чудя се къде се намирам в момента — Литъл Кейм не може да е отбелязан, чичо Паоло никога не би допуснал това. Внимателно разглеждам имената, присъстващи на картата: Нова Гвинея, Судан, Индия, Аляска. Повече океани и морета, отколкото мога да преброя. Има десетки, не, *безбройни* площи, очертани с черно. Градове? Държави? Искam да се затичам из Литъл Кейм и да повикам доктор Непохватка да дойде и да ме научи.

Гледам картата, поразена от това колко *малко* знам. Кое е обезпокоително, защото имам чувството, че съм научила толкова много. Мога да цитирам периодичната таблица отзад напред. Покажете ми животно и ще ви кажа към кой клас и вид принадлежи и всичко останало. Знам името на всяко растение в дъждовната гора, а също и как може да бъде използвано. Дайте ми болест и ще ви кажа как да я излекувате.

Но ако ме попитате за имената на пет държави, ще ударя на камък. Ако ме попитате къде са произведени припасите, които чичо Тимоти носи, няма да мога да ви отговоря. Мога да посоча къде е запад, но не знам кой океан е в тази посока, нито колко е далече. Знам какво са лъвовете, кенгурата и мечки гризли, но нямам представа къде живеят.

Като че ли колкото повече научавам за света, толкова по-малко знам за него.

Вдигам лявата си ръка, за да видя какво се крие под нея и виждам няколко написани с химикалка думи. Навеждам се и се опитвам да разчета ситния почерк. *Литъл Кеймбридж, Амазония.*

Стомахът ми се обръща, сякаш цяло ято пеперуди се опитва да изпърха през гърлото ми и да излезе навън. Литъл Кейм. *Моят Литъл Кейм.*

Малък е. *Много.* Доктор Непохватка не е очертала голяма площ. Дори не е сложила кръгче. Вместо това е нарисувала *мъничко* червено петънце. Примигвам срещу него. Това със сигурност не е Литъл Кейм. Може би петънцето е случайно оставена от химикалката следа.

Със сигурност Литъл Кейм не е *толкова* малък.

Чертая с пръст кръгове около петънцето, после ги разширявам. Спиралата тръгва от Литъл Кейм и след малко стига до други точки. Те си имат имена — Перу, Колумбия, Бразилия, Боливия. Мрежа от сини линии очертава паяжина сред тях и всичките са свързани с една основна криволичеща линия. *Река*, сещам се аз. Трябва отново да присвия очи, за да прочета напечатаните над нея думи. *Амазонска дъждовна гора. Южна Америка.*

— Амазония — изричам много тихо. Повтарям го малко по-високо и Алай наостря уши. — Амазония.

Осъзнавам, че и преди съм чувала тази дума. Осъзнавам го по начина, по който човек осъзнава, че има петно на ризата си — виждаш го всеки път, когато минеш покрай огледалото, но докато наистина не *погледнеш*, не го регистрираш в ума си. Чувала съм хората от поддръжката по време на вечеря да си шепнат за тази Амазония. Чувала съм да се изплъзне по невнимание от устата на някой учен. Виждала съм я надраскана на различни изследвания, записки и на етикети на стъкленици с образци. *Амазония.*

— Амазонската дъждовна гора — прошепвам и се надигам да я видя със собствените си очи. Поне тази част от света е моя. Навън тъмната джунгла изглежда както винаги, но съм поразена от разликата, която усещам, докато я гледам. *Името е могъщо нещо. То разграничава всяко нещо от другите и му придава смисъл.* Дъждовната гора винаги е била целият ми свят, но това *Амазония* придава на дърветата, лианите и животните, които се крият под листата им, нещо специално, защото вече са част от място с име, но едновременно то ми изглежда толкова малко. Кое е странно. Не знам къде свършва дъждовната гора. В интерес на истината, никога не съм *била* в дъждовната гора.

В отговор чувам почукване на вратата.

Сърцето ми подскача до гърлото като маймуна по дърво. Намачквам картата, без да си правя труда да я сгъвам. Алай крачи напред-назад и леко ръмжи.

— Пиа? Вътре ли си?

Майка ми е. Бързо натъпквам картата под леглото, премествам стола настрана, отварям вратата и си придавам невинен вид.

— Да?

Тя оглежда стаята.

— Може ли да вляза?

— О-о! — Сърцето ми бие по-бързо. — Да.

Тя минава покрай мен и сяда на леглото. Обръщам се с лице към нея и виждам, че единият край на картата се подава под леглото точно между краката ѝ. Преглъщам и се опитвам да не гледам натам.

— Какво искаш?

— Нося ти подарък. — Тя ми подава малък плик.

Ха, тази вечер тя е пълна с изненади. Като се опитвам да не изглеждам прекалено слисана, вземам плика и го отварям. Вътре има стара снимка на три деца — две момчета и едно момиче. Поглеждам към нея.

— Ти, чичо Уил и чичо Антонио?

Тя кимва.

— Беше преди...

Преди инцидента. Разглеждам снимката по-отблизо. Тримата са на не повече от десет години, прегърнали са се през раменете и се усмихват. Никога не съм виждала снимка, на която да са млади. И никога не съм виждала такава усмивка на лицето на майка ми. Момичето на снимката изглежда безгрижно и щастливо — думи, които никога не бих използвала за майка ми. Винаги съм я познавала единствено като сдържана и обективна — онзи вид учен, който чичо Паоло толкова цени и поради което му асистира в повечето експерименти.

— Кой е това? — питам и присвивам очи към размазаната фигура на заден план.

Тя взима снимката и я разглежда, а после пребледнява.

— Това... никой.

— Какво имаш предвид под никой?

— Това е... дядо ти. Не бях забелязала, че и той е в кадър, иначе нямаше да...

Габвам обратно снимката и се вирам.

— Моят дядо. — Когато вдигам очи, виждам, че лицето ѝ е изопнато. — Каза ми, че той и другите от неговото поколение са напуснали Литъл Кейм, за да започнат живот във външния свят.

— Да, казах ти, така е. — Тя се изправя и прокарва ръце през косата си. — Явно е било преди това.

Тръгва към вратата, а после се връща. Стъпвам настрани, така че кракът ми да скрие подаващия се край на картата. Майка ми протяга ръце.

— Върни ми я.

Шокирана, автоматично дръпвам снимката към мен.

— Защо?

— Върни ми я. Беше глупав подарък. Емоционален. Паоло няма да одобри. Не знаех, че ба... че дядо ти е на тази снимка.

— Тя е *моя*. Ти ми я даде. Ще я задържа.

— Дай ми я, Пиа! — Гласът ѝ е твърд и студен.

Наполовина не вярвам на ушите си, но бавно ѝ подавам снимката. Ето *това* е майката, която познавам. Взискателна. Строга. Въпреки че се възхищавам на хладния ѝ разум в лабораторията, когато сме си у дома в стъклената къща, понякога ме дразни. Понякога ми се иска да живея с баща си, вместо с нея, но никога няма да ѝ го кажа.

Тя накъсва снимката на парчета.

— Това парти, танците... не беше добра идея. За момент се отпуснах. Не биваше да ти я показвам.

Мълча и стискам зъби от яд.

Тя пхва парчетата от снимката в джоба си.

— Лека нощ, Пиа.

Затварям вратата след нея и оставам там за момент, като се чудя какво се случи току-що и защо съм толкова разстроена. Искане ми се да не ми беше показвала тази снимка. Беше много нетипично за нея да прояви такава сантименталност и да, вярно е, че чичо Паоло не би го одобрил.

Все пак ми се иска да ми беше оставила снимката. Отпускам се на колене на килима и прегръщам Алай през меката шия.

— За малко да ме хване.

В отговор той ме облизва по бузата — езикът му е грапав като шкурка.

Пропълзявам напред и напъхвам обратно под леглото края на картата, после размислям и пак я изваждам. Доктор Непохватка не е преувеличила — отне ми десет минути да я сгъна, както беше преди.

Оглеждам се наоколо за скривалище и се чудя дали няма да ѝ е по-добре под леглото — стаята ми е доста гола. Освен него, има малка масичка, върху която са часовникът, лампата и учебникът по ботаника,

с който се занимавам напоследък. Аз си ги издействах. На единствената измазана стена виси огледалото ми, а под него е скринът, в който държа дрехи и някои тетрадки с изследвания. Те са предимно по биология — предметът, по който чичо Паоло ме кара да уча най-много. Креслото на Алай е в единия ъгъл между две стъклени стени, а в другия е рафтът с орхидеите.

Гардеробът ми не е много по-подходящ. Всичките ми дрехи са на закачалки и обмислям да скрия картата в обувките си, но после се сещам, че ако аз търся скрита карта, това ще е първото място, на което бих погледнала.

Никое място не ми изглежда подходящо. Дори повдигам облегалката на тоалетната, но там е твърде влажно, за да се сложи нещо, освен може би жаба. Спомням си, че направих нещо такова, когато бях на около три години.

Накрая вдигам килима в ъгъла под креслото на Алай. Преместването му се оказва трудно — то е голямо и с дебела тапицерия, а за съжаление безсмъртието не върви с извънредна сила. Но лесно вдигам килима и успявам да пхна картата под него. После връщам креслото на мястото му, тръсвам се на него и изчаквам нервите ми да се успокоят, докато Алай се протяга на земята до мен.

И тогава виждам дупката в оградата.

ГЛАВА 7

На няколко метра от оградата е паднала средно голяма сейба. Рухнала е към дъждовната гора и виждам как корените ѝ са изтръгнати от земята. Наелектризираната ограда е заровена на поне трийсет сантиметра под земята, но там, където корените са излезли навън, са повлекли и нея. Под разкривената ограда е зейнал отвор, широк около метър и висок половин метър. Той е почти невидим зад растящите около оградата бромелии, но от моята позиция се вижда.

Смаяна от собствените си действия, се изправям на крака и вземам фенерчето от горното чекмедже на шкафа. Държа го там за случаите, когато бурята прекъсва електричеството, преди Кларънс да включи пак генераторите.

— Ела, Алай.

Какво те прихваща? — питам се аз и излизам на пръсти в коридора на стъклената къща. Моята стая е единствената с наистина стъклени стени и затова къщата се казва *стъклена*, но всички други имат прозорци. Докато минавам покрай тях, виждам как светлината на факлите се отразява в централните сгради на Литъл Кейм, където шепа късни нощни птици все още танцуват. Само сградата на Общезитие Б, чиито тъмни прозорци показват, че вътре почти всички спят, ме дели от останките от партито за рождения ми ден. Достатъчно е някой да направи само няколко крачки и ще ме види.

Притаявам дъх и без да смея да спра и да обмисля последствията от този луд ход, отварям вратата и се измъквам навън. Нощта е хладна и въздухът е толкова свеж, че изостря сетивата ми като сетивата на Алай. Сякаш за да насърчат лудостта ми, сенките ни поглъщат и прикриват следите ни. Все още нямам нужда от фенера. Познавам всеки сантиметър от Литъл Кейм така, както собственото си отражение.

Блуждаещи звуци от джаз се носят от градината. Музиката е весела, но под безгрижната мелодия се чува натрапчивият барабанен ритъм. Точно него чувам най-добре, може би защото звучи като

продължение на ударите на сърцето ми. Дланите ми се потят и ги избърсвам разсеяно в роклята си, като прехвърлям фенерчето от ръка в ръка.

Не ми отнема много време да заобиколя стъклената къща, въпреки че се движа бавно и наблюдавам всяка сянка да не би отнякъде да се появят майка ми или чичо Паоло. Всичко е тихо — не чувам нищо освен слабия джаз, както и вятъра в дърветата и постоянното бръмчене на цикадите, с които съм толкова свикнала, че го забелязвам само ако се вслушам нарочно.

Стигам зад къщата, коленича до дупката в оградата и избутвам тежките листа на бромелиите настрана. Донякъде се надявах да ми се е привидяло, но дупката още е тук. Тук е и макар да съм изпълнена с ужас, вече не мога да спра. Никога през живота си не съм искала нещо толкова много, колкото да бъда от другата страна на оградата. Знам, че не трябва да е така. В Литъл Кейм нищо не ми липсва. В джунглата ще има само мрак; не знам какво си въобразявам, че ще намеря сред дърветата и листата.

Колебая се, усещам през роклята влажната пръст и се боря с импулса. Но той е силен, по-силен от всякога. *Върви! Върви! Върви!* — крещи сърцето ми, ниско, твърдо и непреодолимо. Също като мелодията. Това са ударите на див, свиреп вътрешен демон, който никога не съм усещала в себе си. Чичо Паоло казва, че няма такива неща като демони и ангели, така че може би просто е друга Пиа. Пиа, която е отегчена от собствения си рожден ден и крие карти на света под килима.

Сякаш за да покаже колко презира колебанието ми, Алай внезапно се хвърля напред и минава през дупката, без да докосне и с един косъм оградата. Той спира от другата страна, обръща се и ме поглежда с лунните си очи. Включвам фенерчето и разглеждам отвора. Мога да мина, ако пропълзя по корем. Роклята ми ще бъде съсипана, но все едно — едва ли ще я облека пак. Оградата е прегъната и оплетена, но никъде не е скъсана от изкорененото дърво и сигурно затова алармата не се е задействала. От подземната част на стъблото са провиснали корени и падат като заплетена мръсна завеса. Щом се дръпна назад, дупката се скрива зад околните растения. Учудвам се, че изобщо съм я видяла.

Алай крачи напред-назад и ме подканва с жълтия си поглед да го последвам.

Тръгвай сега или завинаги пропускаш шанса си — прошепва гласът на дивата Пиа в главата ми. Тя ме плаши със свирепостта си, но ѝ се подчинявам.

Мятам фенерчето през дупката. Лъчът му грее към мен и осветява пътя ми. Сега трябва да побързам — ако някой мине наблизко, няма начин да не види светлината, нито момичето в синьо-зелена рокля, което си проправя път с нокти през оградата като капибара, ровеща за семена.

Пълзя напред и внимавам да не се закача за оградата. Няма да ми стане нищо. Не и на *мен*. Но не искам да задействам алармата, като неволно докосна жиците.

Щом минавам от другата страна, изтръсквам пръстта от ръцете си и изправям бромелиите, които съм стъпкала. Проверявам, че дупката е добре скрита, вдигам фенерчето и се обръщам с лице към джунглата. До мен Алай надава рев.

— Шшш! — Запушвам муцуната му с ръце, той разтърсва раздражено глава и прави няколко скока напред. Ягуарът повежда и аз тръгвам към дърветата.

Само след десетина стъпки Литъл Кейм изчезва зад мен, усещам вълна от замайване, не мога да си поема дъх и коленете ми се подкосяват. Прилепвам се към ягуара и се мъча да прогоня звездичките, които танцуват подигравателно пред очите ми.

Какво правиш, ох, какво направи? Ще те открият, ще те хванат, глупаво, глупаво момиче! Спирам и се обръщам, готова да се върна, да сложа край на бягството си, лудостта и мрака. Но не помръдвам. Стоя с широко отворени очи, насочвам фенерчето към земята и само дишам.

След няколко минути усещам, че се успокоявам. Обръщам се отново към дърветата и заставам краката си да се движат напред. Казвам си: *Само час. Не повече. Ще се върна след час и ще кажа на някого за оградата. Те ще я поправят и никога повече няма да ме изкушава.*

Дивата Пиа шепне, че няма намерение да го направи, но доколкото мога, не ѝ обръщам внимание. Тя ме доведе дотук и това ѝ е достатъчно. Ще разгледам най-близката част и ще се прибера. Все

едно, едва ли ще намеря нещо особено интересно. Виждам всички растения и животни от джунглата. Всички са изследвани в Литъл Кейм. Учените казват, че има стотици все още неоткрити видове в мястото, което вече знам, че се нарича Амазония, но и така да е, те със сигурност не се спотайват толкова близо до Литъл Кейм.

Фенерчето очертава дърветата. Виждам могъщите памукови дървета, които се издигат докъдето стига погледът. Лианите се преплитат и образуват мрежа от тесни пътеки в дъждовната гора, по която се движат всякакви маймуни, влечуги и насекоми. От време на време виждам чифт очи, проблясващи в мрака. Чудя се на какво ли принадлежат. Най-голямото животно в Амазония е тапирът, но най-опасното е анакондата — поне за мен. Мисълта за гигантска змия, способна да погълне цял човек, е единственото нещо, което ме ужасява в дъждовната гора. Отровните змии не могат да пробият кожата ми, така че не се страхувам от ухапването им. Болестите, които комарите носят, нямат въздействие върху мен. Но анакондите... Не горя от желание да бъда удушена и погълната жива. Не мога да умра от глад или задушаване, което означава да прекарам цяла вечност, затворена в... *Веднага трябва да престана да си мисля такива неща.*

Потискам тръпките и се мъча да се съсредоточа върху красотата около мен. Виждам само това, върху което пада лъчът на фенерчето, но то е достатъчно, за да ми спре дъха. Цветя, големи колкото главата ми, са се разтворили на бледата лунна светлина. Почвата тук е твърде бедна, за да поддържа много живот и дърветата са разпрострели корените си над земята във величествени ветрила, покрити с мъх. Честите дъждове са основният им източник на вода, затова колкото по-големи са корените, толкова повече влага задържат и толкова по-високо е дървото. Виждам растения, чиито листа имат размерите на чадъри, отгоре дебели и гладки, а отдолу осеяни с червени жилки.

Алай подскача във все по-широк кръг около мен и осъзнавам, че и той за първи път се намира в джунглата. Би трябвало да чувства същото, което и аз — може би дори по-силно. В края на краищата, той е създание на джунглата. Той върти глава наляво-надясно, изпънал е опашка назад и не пропуска нищо.

Мъхът и листата под краката ми са дебели и меки като килим. Дори повече, защото при всяка крачка потъвам на няколко сантиметра. Меката влажна земя поема тихо стъпките ми, сякаш не иска външен

човек като мен да смути нощната песен на дъждовната гора. Чувам жаби, птици и насекоми и тези звуци се смесват с вечното жужене на цикадите. Когато спра и затворя очи, за да се вслушам, съм поразена колко е шумно. На пръв поглед джунглата изглежда тиха и тъмна, но всъщност е изпълнена с истинска какофония от звуци.

Съсредоточавам се върху пътя си напред и шумовете отново избледняват до фон. Ставам все по-мокра с всяка крачка. Листата, които ме докосват, са влажни и малки капчици вода покриват роклята и ръцете ми. Една маймуна паяк се спуска над мен, люлее се на височината на главата ми и се кикоти. Алай изръмжава. Лъчът на фенерчето улавя кръглите ѝ жълти очи, които за кратък миг се взират право в моите. Спирам уплашена, но маймуната изчезва в мрака.

Джунглата ме омайва. Неспособна съм да се обърна назад и тръгна към къщи. Всеки звук, всяко зърнато нещо е глътка сладък, свеж въздух. Вместо да ме удовлетвори, дъждовната гора ме кара да жадувам за още повече. Колкото повече виждам, толкова повече искам. Сега нервите и волята ми са по-силни, а страхът — по-слаб. Въвлечена съм в джунглата. Литъл Кейм е далече, така че каквото и да се случва там, не мога да спра. Ако вече са открили, че ме няма — така да бъде. Чичо Паоло не може да ми забрани това, което вече съм извършила.

При тази мисъл последните ми задръжки изчезват и ускорявам крачка. Скоро почти тичам, острите ми като бръснач рефлексии ми помагат да не се препъна в безбройните корени и камъни, пръснати по земята. Има толкова много неща, че не мога да обхвана всичко. Но продължавам да опитвам. Почти не мигам, толкова искам да възприема всеки детайл. Ушите ми са изпълнени със звуци, които внезапно чувствам като нови и вълнуващи, макар и да съм ги чувала през целия си живот. Тук дори миризмите на джунглата са по-силни — влажна пръст, зрели плодове, цветя, вода, лека миризма на пушек от горящо дърво.

Външният свят! Успях! Намерих път навън, поех по него и погледнах назад само веднъж! Никога не бях осъзнавала колко го искам.

Свобода. Опияняваща е като наркотик — прилив на адреналин в тялото ми. Дивата Пиа и плахата Пиа се сливат, страхът отстъпва пред опияняващия възторг. Аз съм една. Аз съм цяла. Аз съм свободна.

Толкова съм погълната от емоциите вътре в мен, че дори не виждам момчето, преди да се сблъскаме.

ГЛАВА 8

Той изкрещява. Аз изкрещявам. И двамата падаме — той по гръб, а аз — върху него. За момент само се гледаме удивени един от друг. Очите му са стряскащо сини и големи като папая.

Косъмчетата по врата ми настръхват като козината на Алай.

Момче.

Носовите ни са на сантиметри разстояние. Залива ме гореща вълна от глава до пети и коремът ми се свива, сякаш съм глътнала някоя от факлите от партито си.

Момче.

Никога не съм виждала толкова сини, сини очи.

Скачам на крака, всеки мускул е напрегнат и под тревога, готова съм да побягна на секундата, когато Алай се появява във въздуха, приземява се върху момчето и го приковава към земята. То започва да бърбори на странен език, който изобщо не прилича на английски, но щом вижда зъбите на ягуара на сантиметри от носа си, замлъква.

— Кой си ти? — питам с разтреперан глас.

Той продължава да се взира в ягуара. Насочвам фенерчето право в лицето му, а той примигва и вдига ръка между себе си и Алай — сякаш това би го предпазило, ако Алай реши да го захапе.

— Ягуар! — ахва той. — Ти имаш ягуар!

— Попитах кой си ти? — повтарям аз и държа фенерчето с две ръце, насочено към него като пистолет.

Момчето с все още вдигната ръка и без да откъсва поглед от Алай, отговаря:

— Прибери си котката и ще ти кажа.

Колебая се за момент, после викам Алай. Той изсъсква, ръсейки слюнка по лицето на момчето и идва до мен.

Момчето бавно се изправя на крака, като държи ягуара под око.

— Името ми е Ейю. Коя си ти?

— Пиа — казвам и отстъпвам крачка назад, когато виждам колко е висок, като все още държи фенерчето към лицето му. — Какво искаш

от мен? Къде... откъде си?

— Ти си тази, която се сгромоляса върху *мен*. — По-висок е от мен и въпреки че е слаб, е много мускулист. Вижда се, защото е полугол. Носи зелени шорти и има около врата си връв, от която виси миниатюрен ягуар, изваян от нефрит. И това е всичко, няма дори обувки. Кожата му е с цвета на обелен бразилски орех — светла, топло кафява, с кафявото на дните, прекарани под шарената сянка на дъждовната гора. Косата му е черна като нощта около нас и със заплетени кичури. Нещо в лицето му ми е познато, но не мога да се сетя откъде. Това ме обезпокоява, тъй като аз не забравям нищо. Ако съм виждала това момче преди, щях да си спомня. И не само защото паметта ми е перфектна. Щях да си спомня тези очи... тези изваяни рамене... очертанията на корема му...

Рязко връщам поглед към лицето му и подреждам мислите си. Първоначалният ми страх отстъпва на гнева.

— Все едно, ти какво правиш тук? Посред нощ. Къде са ти дрехите?

Той отговаря забележително спокойно:

— Скиташ доста далеч от кафеза си, птичке Пиа.

— Какво? — питам неразбиращо аз.

— Роклята — казва той, като кимва към нея. — С нея приличаш на птица. От онези, които ние Ай'оа обичаме да носим на рамената си. Но не е удобна за тичане из джунглата.

Поглеждам скъсаната си рокля.

— Днес имам рожден ден. — Разярена, му хвърлям свиреп поглед и отказвам да му позволя да ме разсее. Отново. — Ай'оа? Какво е това?

Той слага ръка на голите си гърди.

— Не какво, а кои.

— Туземец ли си?

— Аз съм Ай'оа. Само учените ни наричат *туземци*. — Той навежда любопитно глава. — *Ти* учен ли си? Според мен трябва да си учен, щом си от селото Литъл Кейм.

— Не. Имам предвид да. Скоро ще бъда. Как така знаеш откъде съм? Бил ли си в Литъл Кейм? — Страхът ми премина първо в гняв, а сега се превръща в истински интерес. Момче от външния свят! Никога

не съм разговаряла с външни хора. Хариет Фийлдс не се брои, защото сега и тя е от Литъл Кейм.

— Виждал съм го — казва той, — но само от дърветата. Не е място за Ай'оа. Капукири казва, че в селото на учените има зло.

— В Литъл Кейм няма зло — настръхвам аз. — Ти какво знаеш за него?

— Само каквото казва Капукири. — Той коленичи и зяпва любопитно Алай. — Той се подчинява на заповедите ти и те следва, където отидеш. Невероятно. Наистина, благословена си да имаш такъв другар.

При тези думи омеквам и ставам малко по-дружелюбна.

— Селото ти близо ли е?

Ейо свива очи подозрително.

— Защо? Какво искаш от Ай'оа?

Кой знае защо казвам:

— Искам да го видя. Покажи ми го!

— Не знам... — намръщва се той.

— Пушекът, който подушвам... да не е от Ай'оа? — Затварям очи и вдъхвам дълбоко. — Идва от... *онази* посока — отварям очи и тръгвам по миризмата. Когато поглеждам назад, Ейо се е втренчил в мен с широко отворени очи.

— Ти... — Той се затичва, за да ме догони. — Успяваш да го подушиш *оттук*?

— Аха... — Преглъщам и отстъпвам малко. — *Ти* не можеш ли?

По лицето му е изписана неувереност.

— Ами... ако обещаеш да не будиш всички...

— Заклевам се.

— Е... добре. — Все още изглежда напрегнат. Отдавам го на това, че в Ай'оа не канят често гости.

Следвам го сред паднали дънери, покрити с мъх, под провисналите лиани и клони. Чудя се как вижда къде ходи, но той изглежда по-скоро усеща, отколкото вижда пътя си. Мислех си, че аз се движа тихо през джунглата, но Ейо сякаш не ходи по земята, а се носи над нея. Движи се гъвкаво като змия и леко като пеперуда. Алай остава между нас през цялото време, а недоверието му личи по настръхналата козина и изпънатата опашка.

Дълго след като съм усетила пушека, виждам огньовете, от които идва. Те са ниски, с повече жар, отколкото пламъци и са няколко десетки. Около огньовете има колиби, построени на четири пръта с покриви от палмови листа. Няма стени. Когато стигаме началото на селото, Ейо ме спира.

— Те спят. Никога не е добре да будиш спящите. Стой тук и гледай, но не ги буди.

— Ти си буден — казвам аз.

— Не можах да заспя. Чух ягуар и тръгнах да го търся. — Той поглежда към Алай.

Спомням си рева на Алай, когато избягахме през оградата.

— Добра идея ли е да ходиш на лов за ягуари? На мен ми се струва, че накрая от ловец можеш да станеш плячка.

Ейо сяда на покрит с мъх камък и кръстосва ръце пред гърдите си.

— Не тръгнах на лов. Искях да го видя. Да зърнеш ягуар е силен знак.

— Аз виждам ягуар всеки ден — казвам и се протягам да почеша Алай зад ушите.

— Това е нечувано — поклаща глава момчето. — В джунглата ягуарът е цар. Той не следва никого, освен себе си и ние Ай'оа се страхуваме от него, почитаме го и го наричаме пазител.

— Всъщност Алай е просто едно голямо бебе.

Ейо се разсмива кратко.

— Разбира се. Затова се опита да ми отхапе носа.

— Как така знаеш английски? Чичо Паоло ми е казвал, че вие туземците сте невежи за всичко извън вашите села.

— Аз не съм *невеж* — възразява Ейо. — Ти си тази, която е невежа, птичке Пиа. Баща ми ме научи на английски.

— Баща ти?

— Той е учен като теб, в Литъл Кейм.

— Наистина ли? — Примигвам и го гледам с учудване. *Виж ти, някой пази наистина голяма тайна...* — Кой е той? Как се казва? — Мислено изреждам всички учени и се чудя кой ли може да бъде.

— Не знам *името* му. За мен той е само Папи. Идва и ме учи на английски, математика и писане.

— Как изглежда?

Ейо вдига рамене.

— Грозен като всички учени.

Намръщвам се.

— И аз ли съм грозна?

— Разбира се — казва той, загледан в селото.

Усещам как почервениявам от гняв.

— Това е най-гадното нещо, което някой някога ми е казвал! Аз не съм грозна! Аз съм... — Поглеждам надолу към калната си мърлява рокля и гласът ми преминава в шепот. — Аз съм перфектна.

— Перфектна? Затова ли обикаляш из джунглата в рокля и вдигаш шум като тапир, бягащ от копие?

— Аз... днес имам *рожден ден*... Искях да видя джунглата. Никога преди не съм била извън Литъл Кейм. Просто исках да почувствам какво е да си навън, сред дивата природа.

— Затворничка ли си, птичке Пиа?

— Не — отговарям инстинктивно, но се сепвам. *Затворничка ли съм?*

— Тогава защо не си излизала никога?

— Аз... казват, че е опасно. Анаконди.

— Анаконди! Убивал съм анаконда.

— Така ли?

— Да. Беше толкова дълга, колкото съм висок, а аз съм най-високият Ай'оа в селото. Направих от кожата ѝ колан за Папи.

— Виждала съм анаконда само веднъж. Мъртва. Чичо Тимоти я беше прострелял.

— С пушка?

— Разбира се, че с пушка!

— Не обичам пушките. Ловувам с копия и стрели. Те са безшумни и никога не подплашват плячката като глупавата пушка.

Не мислех, че е възможно, но нощта става още по-тъмна.

— Вече трябва да се връщам.

Мина много, много повече от час. След невероятния прилив на адреналин се чувствам уморена и нервна. Искам да се върна, да се изкъпя и преоблека, преди да забележат отсъствието ми. Ако вече не са забелязали.

— Ще те изпратя.

— Мога да намеря пътя — казвам.

— Ще те изпратя — повтаря той по-твърдо. — Не е добре за жена да ходи сама из джунглата без мъж, който да я защитава.

Той мисли, че съм жена. Изправям се малко по-високо.

— Е, добре. Щом искаш.

Докато вървим, той започва да ми изброява имената на растенията, покрай които минаваме. Вече ги знам, но не му го казвам. Изглежда смята, че учените винаги искат да знаят имената на всичко и сигурно си мисли, че така е полезен. Както и да е, приятно ми е да слушам гласа му. Той е дълбок и малко дрезгав, сякаш е крещял цял ден, а произношението му кара всяка дума да звучи нова и вълнуваща, сякаш говори на друг език, който не ми се налага да се наприягам, за да разбера.

— Ето това е *анато*, отблъсква насекоми и лекува змийски ухапвания. Момичетата казват, че става за любовна отвара, но аз не им вярвам. Всичките я опитаха на мен, но не се влюбих в никоя.

— Защо? Не са ли силни и красиви?

Той ме поглежда малко особено, преди да ми отговори.

— Някои, предполагам. Виж, това е *сума*. Помага на кръвта, мускулите и паметта, много полезно е да се яде. *Кураре*, за отрова на стрелите. Това е много силна отрова, но не колкото *иреса*.

За разлика от другите, това име ми е непознато.

— Какво е *иреса*?

— Тук няма иреса. То расте само на едно място в целия свят. Това място е свещено за Ай'оа, но ние вече не можем да ходим там. Учените ни го забраниха със своите пушки.

Имам чувството, че знам какво е *иреса*, но не го изричам. Няма топлина в гласа на Ейо, докато разказва как учените взимат цветята от народа му и не искам да си мисли, че това е *мое* решение. По някаква причина искам това *странно* диво момче да ме разглежда като по-добра от тях.

Наблюдавам всяко негово движение с очарование. Въпросите напират в устата ми, блъскат се в зъбите ми. Искам да знам всичко за него. Къде спи? Какво яде? Бил ли е в град? Има ли приятели? Но се чувствам необичайно стеснителна и не знам какво да кажа. Или дори как да го кажа. Познавам го от минути и той ми се вижда съвсем различен от всеки в Литъл Кейм.

— Погледни — казва Ейо и спира до високо стройно дърво. — Знаеш ли какво е това?

Почуквам по кората му.

— *Mauritia flexuosa*.

— Не. — Поглежда ме сякаш съм луда. — Това е агуахе.

— Точно това казах.

Той поклаща глава.

— Почакай тук. Ще ти донеса нещо.

Преди да кажа и дума, Ейо сграбчва клоните на друго дърво и се изтегля нагоре. За секунди е на шест метра във въздуха и продължава да се катери. Наблюдавам го с широко отворени очи, като очаквам всеки момент да се подхлъзне и да се сгромоляса на земята.

Скоро се изгубва от поглед, скрит от листата. Взирам се цяла минута и започвам да се чудя дали не си е променил решението да ме изпрати до вкъщи и просто ме е изоставил наред джунглата. Тогава чувам шумолене и вик зад себе си, обръщам се и виждам как се спуска на земята по една дебела лиана. Приземява се леко, със свити колена и наниз от агуахе, метнат през рамото му.

С усмивка, която може да бъде описана само като наперена, той сърчно обелва плода и ми го подава. Осъзнавам, че се хия като маймуна.

— Благодаря. — Плодът е леко тръпчив, не е любимият ми местен продукт, но какво мога да кажа, когато момчето се покатери на трийсет метра, за да го набере? — Ти няма ли да си хапнеш?

Той се размива.

— Не. Агуахе е за момичета. Ако мъж яде прекалено много от него, започва да изглежда като жена.

— Това е най-антинаучното нещо, което съм чувала някога.

— Защото не си виждала братовчед ми Джакари. — Ейо залюлява напред-назад наниза плодове. — Прекали с агуахето. Сега майките го използват за дойка.

Замръзвам преди да отхапя и го зяпвам.

— Дразниш ме!

Ъгълчетата на устата му се изтеглят в усмивка.

— Може би.

Замерям го с костилката от агуахе, той се засмива отново и я улавя. Смехът му е заразителен. Не мога да престана да се усмихвам.

Всичко, което прави, всяко движение, всяка дума, е толкова живо и странно. Чувствам се сякаш откривам нов забележителен вид. *Ното ferus*: дивият човек. Непредсказуемо нощно създание, което обикновено се среща по дърветата. Внимание: може да причини объркване и дезориентация. Също така, склонно да дразни.

Ейю взима друго агуахе от наниза и го подхвърля във въздуха, като ме наблюдава с наклонена глава и любопитни очи.

— На колко години си?

— Седемнайсет. Ти на колко си?

— Почти осемнайсет.

— Имаш ли братя и сестри? — Винаги съм била очарована от идеята за братя и сестри. По правило членовете на моето семейство не могат да имат повече от едно дете заради контрола на популацията, обаче това им е изиграло лоша шега при инцидента.

— Не по кръв — казва той. — Но по сърце.

— Какво означава *това*? Ако не е по кръв, значи не сте истински братя и сестри.

Той се намръщва, улавя отново агуахето и започва да търка с палец люспестата му кора.

— Това показва колко знаеш за семейството.

— Прекарала съм месеци от живота си в изучаване на генетика — казвам. — Мисля, че знам всичко, което трябва да се знае за семейството.

— Генетика — повтаря Ейю замислено.

— Това е наука за...

— *Знам* какво е. Но е само част от това, което е семейството, поне при Ай'оа. И то много *малка* част.

Отварям уста и отново я затварям. Мозъкът ми прави салто и се приземява с вдигнати юмруци.

— То е *всичко*. Моят генетичен произход е подбран и проектиран от най-добрите учени в света... — Спирам, преди да отида твърде далеч и да му кажа какво съм в действителност.

Ейю ми се усмихва тъжно.

— Ти наистина си учен. Винаги, когато противоречим на някого от вас, в очите ви се появява стена. Имаме дума на Ай'оа за това. *Акангита*. Глава като камък.

Устата ми увисва. „Глава като камък!“

Стисвам зъби, завъртам се на пети и обидена тръгвам с маршова стъпка към Литъл Кейм.

Отначало не усещам нищо зад себе си и почти се забавям и спирам, но после чувам как Ейо бърза да ме догони. Изтривам усмивката от лицето си, преди да я е видял. Той подскача около мен и застава на пътя ми.

— Извинявай. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, всички в Ай'оа ме наричат *Акангбиту*.

— Какво означава това?

Той се замисля за момент.

— Глава, пълна с вятър.

Вече отслабналото ми възмущение изчезва съвсем. Разсмивам се.

— Глава, пълна с вятър! Перфектно! А как казваш *уста*?

— *Юру* — намръщва се той — *Защо?*

— Значи ако те нарека *юрубиту*...

Той ме поглежда мрачно.

— *Уста* от вятър. Ха-ха. *Юрукай*.

— Какво е това?

— Казах, че говориш с плам, птичке Пиа. Думите ти парят.

Усмихвам се.

— Научи ме на още!

Докато вървим, изреждам думи, Ейо ми ги превежда на ай'оа и аз ги съхранявам в паметта си. Той е изумен колко бързо помня нещата и колко лесно сглобявам думите в изречения.

— Отне ми *години* да проговоря английски толкова добре — казва той. — Говориш езика ми така, сякаш е посаден в сърцето ти!

Усмихвам се и се чудя дали може да види червенината по бузите ми.

Внезапно оградата се появява и не сме никак далеч от дупката, през която избягах. Виждам падналото дърво само на няколко десетки метра надясно. Горещината по лицето ми се стопява. Искане ми се да бях вървяла по-бавно.

— Благодаря ти, че ме изпрати — казвам, защото усещам, че така е правилно.

— Пиа... — Той внезапно поглежда към краката си и като че ли се смущава. — Трябва да ти кажа нещо. Излъгах те.

— Все пак не си убил анаконда?

— Не! — възразява възмутено той. — *Юрукай*. Убих анакондата! Излъгах те, когато ти казах, че си грозна. Не е истина. Ти... — Ейо се почесва по косата и притеснението му ме кара да се усмихна. — Ти всъщност си много красива. По-красива от всяко момиче, което познавам. Трябва да ти направя подарък, защото те излъгах. Това е обичаят на Ай'оа. Взех ти истината и сега трябва да ти върна нещо.

Той протяга ръка и виждам, че държи цвете. Голямо е колкото двете му ръце и е прекрасно розово-лилаво страстниче. Втренчвам се в него и сърцето ми пропада надолу, а езикът ми се превръща в камък.

— Ще дойдеш ли пак? — пита той. — През деня? Ти не си като другите учени, които идват и се опитват да ни тормозят, като се перчат с пушките си и моторните си лодки. — Той изсумтява. — Ако не бяхме ние, твоите учени нямаше да подозират и половината от това, което знаят за джунглата. Но ти си... все още млада и не толкова грозна. Мога да те науча на още от езика си. Мога да ти покажа Ай'оа.

Преглъщам късчето лед, което е застанало в гърлото ми.

— Аз... не мога, Ейо.

— От какво се страхуваш? — поглежда ме предизвикателно той. Сините му очи се врязват право в сърцето ми.

Повтарям си наум обещанието никога повече да не напускам Литъл Кейм, но главата ми се обърква и всичко, за което мога да мисля, е нефритеният ягуар на гердана на Ейо. Думите излизат по собствена воля.

— Добре... ще дойда.

Устните му бавно се разтягат в усмивка и разкриват редица красиви бели зъби. Той кимва, обръща се към Алай, покланя се ниско и казва:

— Сбогом, пазителю.

После се смесва като дим с пъстрата нощ и изчезва.

ГЛАВА 9

На следващата сутрин виждам учебната програма, съставена от чичо Паоло и не мога да сдържа усмивката си. Днес, вместо обичайните часове с чичо Антонио, трябва да работя с чичо Уил в залата с буболечките. Но дори и да ме разпределят да къпя Мърморко, няма да възразя. Приключението от миналата нощ — макар да съм уплашена и малко ужасена, че изобщо се случи — ме остави зашеметена и не на себе си. Не изглежда съвсем истинско и ако не беше страстничето, което скрих в чекмеджето на нощното шкафче, щях да реша, че е било див и ярък сън. Преди да изляза от стаята си, поглеждам цветето още веднъж, просто за да се уверя, че продължава да е там. Стомахът ми се изпълва с пърхащи пеперуди от гледката и се чудя дали е защото излязох навън, или защото Ейо ми даде цветето.

Ентомологическата лаборатория се намира в Сграда А и стените ѝ са покрити с табла с насекоми. Пеперуди, паяци, гъсеници — за каквото и да си помислите, чичо Уил го има. Колкото по-отвратително и по-голямо е насекомото, толкова по-любимо е на чичо Уил. Но никой друг не споделя тези чувства. Всеки в Литъл Кейм се старее по всякакъв начин да избягва лабораторията му. Аз нямам нищо против нея — има само едно нещо в колекцията му, което не харесвам и се надявам да не се появи в днешния урок.

Когато влизам в лабораторията, чичо Уил вдига поглед от микроскопа си и ми се усмихва леко.

— Пиа — казва той и това е всичко. Баща ми е най-тихият човек в Литъл Кейм. Той рядко прекарва време с другите или в гимнастическия салон и предпочита да е сам. Обитателите на Литъл Кейм се делят на много групи, но никога не съм чувала чичо Уил да е в някоя от тях. Изглежда компанията на буболечките му е по-приятна, отколкото тази на хората. Понякога си представям ден, в който всички напускат Литъл Кейм, за да се върнат във външния свят и сградите остават празни и тъмни. Всички, освен чичо Уил. Не мога да си го представя никъде другаде, освен точно където е сега и си мисля, че

дори след като всички са си заминали, той все така ще си е тук и ще продължи да забобда бръмбари върху стиропор.

— Чичо Паоло ме прати да уча с теб. Не ти ли каза?

Чичо Уил кимва разсеяно. Той вече е залепил обратно око към микроскопа. Намествам се на металното столче — синята му тапицерия е скъсана и пропуска жълт дунапрен — и чакам.

След няколко минути чичо Уил отново вдига очи и се усмихва.

— Пиа.

— Ъм... да?

— Днес ще изучаваме моя малък любимец. — Той отваря капака на терариума и вади най-ужасяващото същество в Литъл Кейм. Това е искрящо черен бръмбар, по-голям от ръката ми и въоръжен с чифт страшни щипци. Сърцето ми се разтуптява. Значи все пак урокът ще е за Бабо. Обикновено не съм гнуслива, но при вида на този ненормално голям бръмбар ми се повдига. Когато бях на три, чичо Уил ми подари един титанов бръмбар, според него идеалният домашен любимец. Една нощ бръмбарът избяга от клетката си и два дни по-късно го намерих под възглавницата си. След години ми разказаха, че всички в Литъл Кейм са чули ужасения ми писък.

— Ох — поклащам глава, — може ли да изучаваме пеперуди? Или мравки? Или дори червеи? Моля ти се? Всичко, но не и *това*.

Чичо Уил изглежда обиден.

— Бабо няма да ти направи нищо, Пиа. Послушен е, виж. Той поставя чудовището на металната маса до мен и автоматично се отдръпвам по-далече. Бръмбарът драска из документите и петриевите панички, събаря разни неща и разбърква всичко.

— Изглежда гладен — коментирам.

— Не, не, Бабо *не* яде. Той е мъжки. Мъжките титанови бръмбари не се хранят, само летят и търсят женски за разплод.

Знам всичко това, но Бабо е любимият обект на изследване на чичо Уил. Баща ми рядко изрича повече от три думи на ден, но ако го споменеш, може да стане приказлив като доктор Непохватка. Или ще говорим за Бабо, или ще имам един много тих урок.

— Очарователно — казвам.

— Знам, знам! — весело клати глава чичо Уил, доволен, че съм разбрала радостта, която носят титановите бръмбари.

Докато той бърбори за Бабо̀, единственото, върху което успявам да се съсредоточа, са опитите на чудовищно грамадния бръмбар да се покатери върху микроскопа. Чичо Уил го вдига, като внимава пръстите му да са по-далече от щипците.

— Виж колко е силен. — Той взема молив и го разклаща над главата на Бабо̀. Бръмбарът изглежда се интересува доста повече от това да се измъкне от хватката на чичо Уил, отколкото от молива, и аз колебливо се намръщвам.

Внезапно Бабо̀ хваща молива с щипците си и го разполовява. Изскимтявам и скачам от стола, чичо Уил се разсмява и започвам да се чувствам като идиот.

— Срязва го на две! — Притискам се към терариума, пълен с мравки, и не желая да съм и на сантиметър по-близо до този звяр.

— Искаш ли да го подържиш?

— Не! — Залитам назад и фермата за мравки се разлюлява.

Чичо Уил надава безмълвен стон, пуска Бабо̀ на пода и се втурва към мен. Изумена, аз се чудя какво става и чак тогава осъзнавам, че фермата за мравки е на път да падне от стойката си. Баща ми се хвърля напред и я задържа, докато отново застане стабилно. На челото му избиват капчици пот и виждам, че трепери.

— Чичо Уил? Извинявай, не исках да прекатурия мравките...

— Не са просто *мравки*, дете! — Той се взира почти трескаво в терариума. — *Eciton burchellii*. Или поне бяха *Eciton burchellii* преди експериментите.

— Експерименти?

Чичо Уил прехапва устни. Изглежда няма желание да говори за това, но аз се вирам многозначително в него и чакам отговор. Бабо̀ е изчезнал в най-далечния ъгъл на стаята, където го чувам да рови в купчина изхвърлен стиропор.

— Аз... разработвах формула, главно с *Ilex paraguariensis*...

— Стероид — отбелязвам. Виждам листата, разпилени по масата.

— Да. Понякога няма ефект. Понякога подтиква обектите да бягат в кръг, докато не умрат от изтощение. Но този път...

— Изражението на чичо Уил е мрачно. — Този път е различно.

Премествам поглед от него към мравките. Големи са за мравки, но не уродливо големи като Бабо̀. Терариумът не е запълнен с пясък и

кал, за разлика от обичайните ферми за мравки, в които има листа и пръчки, имитиращи дъждовната гора. Осъзнавам, че има много, много повече мравки, отколкото съм забелязала в началото. Това на дъното на терариума, което взех за горен пласт на почвата, всъщност е жив килим от мравки.

— *Eciton burchellii* са армия мравки — казвам. — Месоядни, ловуващи на рояци.

Той кима.

— Точно така. Но стана грешка. Порязах си пръста на счупена стъкленица, докато правех формулата. Помислих, че съм я изчистил, но по-късно открих, че една капка е паднала в сместа. — Гласът му трепери и той продължава дрезгаво. — Мравките... жадуват за човешка плът.

— *Какво?*

Чичо Уил ми показва пръст, увит с парцалче, и си прочиства гърлото, но гласът му продължава да трепери.

Пръстът изглежда така, сякаш е бил потопен в киселина. Кожата е червена и обезобразена, в резултат на работата на стотици мънички челюсти.

— Нападнаха ме. Отидох до терариума да им сменя водата и те просто... ме нападнаха.

Човекоядни мравки. Чела съм за видове мравки, които могат да разкъсат човек, но никога за такива, които предпочитат конкретно хора.

— Ако избягат на свобода...

— Подготвил съм се за такова малко вероятно събитие. — Той посочва бялата кутия на стената. В нея има широка червена ръкохватка.

— Аларма за извънредни случаи — казвам аз, разпознавайки я веднага. Има по една във всяка сграда в Литъл Кейм, дори в стъклената къща. Ако дръпнеш ръкохватката, ще се задействат силни аларми из целия комплекс — сигнал всички да се евакуират моментално. Доколкото знам, алармите никога не са били задействани.

— И имам това — добавя чичо Уил. Той отваря металната кутия под терариума. Пълна е със спрейове срещу насекоми. Почуквам по терариума. Вместо да се разпръснат, мравките се покатерват една върху друга и се мъчат да захаят пръста ми през стъклото.

— Да се надяваме, че никога няма да ни се наложи да го използваме — казвам. — Защо просто не се отървеш от тях, *преди* да избягат и да изядат всички?

Чичо Уил взима Бабо̀ и го връща в клетката му.

— Все още може толкова много да се научи от тях — казва той леко свенливо. — Рискът си струва.

Докато оправя бъркотията след Бабо̀, разсеяно потропвам по петриевата паничка с вода и гледам вълничките по повърхността ѝ. Умът ми е изпълнен със спомена от предишната нощ, особено колко обезпокоително сини бяха очите на Ейо, когато осветих лицето му с фенера си. Изведнъж ми идва една мисъл.

— Чичо Уил?

— Хм?

— Кога за първи път излезе от Литъл Кейм?

Той сбръчква чело, докато измита парчетата стиропор в кошчето.

— Сигурно бях на девет. Излязохме с доктор Сато за час-два, за да събираме паяци.

— На девет! *Толкова* малък? — изправям се възмутена.

— Нещата... — той спира, устата му потръпва. — Нещата тогава бяха различни.

Опитвам се да сдържа раздразнението си от тази несправедливост. Причината да задавам въпроса е друга.

— Имаш предвид преди инцидента?

— Да.

— И виждал ли си някога хората, които живеят в джунглата?

— Туземците ли? — Той вдига рамене. — Няколко пъти. Защо?

— Те какви са?

— Не общуват с нас, освен ако не търгуваме — намръщва се той.
— Чакай. Не знам дали Паоло би искал да ти кажа всичко това.

— Стига с този чичо Паоло. Кажи ми още.

Той предпазливо поклаща глава.

— Чичо Уил...

— Пиа, моля те. — Той присвива умолително очи. — Хайде да продължим с урока.

Наблюдавам мълчаливо как подрежда пластмасови кутии с насекоми и се чудя дали някога се е осмелявал да се измъкне навън като мен. Дали би ми казал, ако го е правил? Но не. Прекалено кротък

е, прекалено потънал в своя собствен свят с титанови брѳмбари и бойни мравки. Не мога да си го представя да лъже на табла, какво остава да се измѳква от Литъл Кейм, за да отиде при Ай'оа.

Може би чичо Уил няма да отговори на всичките ми въпроси... но сега съм почти сигурна, че Ейо не ми е брат.

С изненада установявам, че се усмихвам.

След като времето ми с чичо Уил изтича, излизам и виждам, че навън се сипе проливен дъжд и плющи в градината, а езерцето прелива. Една златна рибка е изхвърлена на пътеката, където безпомощно се мятва в малка локва вода. Хуквам през дъжда, вдигам я и я връщам в езерцето.

Кларънс и Мик са на двора, облекли са жълти дъждобрани и събират останките от вчерашното парти. По земята са разхвърляни неизядени плодове, салфетки и сребърни прибори, заедно с листа и клони, повалени от бурята. Навеждам глава срещу дъжда и бързо минавам покрай тях, доволна, че задачата не се е паднала на мен. Когато стигам до къщата си, съм мокра до кости.

Преобличам се, изсушавам си косата, затварям вратата, сядам на пода пред стъклената стена и се вглеждам в джунглата. Облегнала съм глава на Алай и от мъркането му тялото ми вибрира. Малката част от небето, която успявам да зърна, е покрита с облаци с цвят на въглища и дъждът разтърсва листата на дърветата грубо като вятър. Въпреки че стената ми е частично защитена от навеса на покрива, по стъклото се стичат струи вода. През тях светът навън се вижда като през калейдоскоп, умножен и увеличен в експлозия от зелено, черно и кафяво.

Тихо почукване на вратата ми напомня, че тази сутрин не съм изнесла навън мръсните дрехи за леля Ненин. Отварям и я виждам застанала под огромен капещ чадър в едната ръка.

— Извинявай, лельо Ненин — измърморвам и хуквам из стаята да събера всичко, което се нуждае от пране. Издърпвам роклята си изпод леглото и оглеждам мръсотията по нея. Калта, листата и две-три дупки са ясно доказателство, че съм прекарала нощта навън. Снощи не изглеждаше чак толкова зле, но тогава бях прекалено смаяна от това какво съм сторила, за да забележа.

Твърде късно — леля Ненин я е видяла.

— Пиа! Какво си направила с красивата си рокля? — ахва тя, взима я от мен и я разглежда слисано. Пъха пръст в една дупка и клати глава. — Мога да я закърпя, но ще са нужни няколко пранета, за да се изчисти.

— Аз... — Умът ми е напълно блокирал.

— Не се ли замисли, Пиа, преди да отидеш в менажерията с тази рокля? Виж какво са направили ноктите на ягуара? — цъка с език неодобрително тя.

— О-о... разбира се. Менажерията! — Отпускам се облекчено и престорено се разкайвам. — Съжалявам, лельо Ненин. Стана без да искам.

— Ще видя какво мога да направя — въздъхва тя и излиза с торбата мръсни дрехи в ръка.

Когато си отива, аз отново се отпускам, разгъвам част от картата и започвам да разучавам Тихия океан. Поглъщам имената на островите, пръснати като бонбони „Скитълс“ сред синьото, но скоро умът ми започва да блуждае.

Изваждам страстничето от чекмеджето на нощното шкафче, където то плава в плитка паничка с вода, слагам го до себе си на килима и започвам да разглеждам сложната му структура. Малко цветя са така зашеметяващо сложни като страстничето и още по-малко са така красиви като него. Мисля си за времето, когато държах в ръцете си елизиум и решавам, че това са двете най-красиви цветя, които съм виждала. *Цветето на живота и цветето на страстта.*

Разбира се, не мога да гледам цветето, без да си мисля за Ейю. За гердана с нефритен ягуар на голите му гърди. За сините му очи с цвят на джунгла.

Отново се чудя кой ли е баща му. Изключих чичо Уил. От това, което знам, може дори да не е истински учен — може да е Кларънс или Жак. Следващия път, когато видя Ейю, ще го накарам да ми опише своя *Папи*.

Следващия път, когато го видя.

— Кога реших, че изобщо ще *отида* да го видя отново, Алай? — В момента, в който се захлех, че ще го направя? Защо го направих? Не мога отново да изляза навън. Снощи беше достатъчно опасно...

От какво се страхуваш?

От чичо Паоло. От майка ми. Дори от чичо Антонио.

Какво могат да ти направят? На теб, момичето, което не може да кърви.

Какво биха направили? Да ми отнемат свободата, която имам? Тази мисъл ме тревожи. Досега не съм се замисляла внимателно върху този въпрос. Какво точно имам, което биха могли да ми отнемат?

Едва ли наистина ще ме заключат или нещо подобно.

Биха ли го сторили? Потрепервам.

Докато не се връщам в джунглата, мога да продължа да си мисля, че възможността е винаги налице. Както крия картата под килима си. Дори да я оставя там и никога повече да не я извадя, ще знам, че е там, ако наистина ми потрябва.

И това те задоволява? Задоволява те да умираш от жажда, когато чашата с вода е до теб?

Не знам! Не знам. Обръщам се и скривам лицето си в петната на Алай. През целия си живот никога не съм била толкова объркана. Преди всичко беше по-просто. Учи по биология, Пиа. Изяж си вечерята, Пиа. Отиди да спиш, Пиа. Хайде чичо Паоло да ти премери пулса, да ти изследва слюнката, да ти прегледа очите, ушите и носа, Пиа.

Бягай, Пиа.

Не разбирам този подтик да избягам. Няма логика. През последните няколко седмици стана по-силен. Може би ако не бях открила дупката в оградата, това чувство щеше да премине. Може би е само временно.

А може би не е.

Сега ме обзема ново чувство — за вина. Ако съм толкова отдадена на целта си в Литъл Кейм, защо толкова се зарадвах на кратката си свобода? *Ти не си тук, за да тичаш из дъждовната гора, си казвам. Пълниш главата си с диви момчета от джунглата.* Чичо Паоло е прав. Все още не съм готова. Твърде съм недисциплинирана, прекалено лесно се разсейвам. Трябва да се овладеея.

Искам свободата на джунглата. Искам да създам някой като себе си. Мечтите ми са заплетени една в друга като растения, борещи се за най-доброто място под слънцето. Те се задушават взаимно и всяка иска да надделее. *Знам какво желая повече от всичко — желала съм го цял*

живот. Но съм обзета от ново желание, от яростна и непредсказуема мечта, която може да унищожи всичко, към което съм се стремила.

Какво намирам в това момче? Спомням си дълбоката самота, която изпитах снощи на партито си и силното желание да имам някой, който да разбира какво е да си безсмъртен. Ейю не е този човек. Никога не може да бъде този човек. Той е като всички други — краткотраен, преходен. Огън, който гори ярко, да, но един ден ще угасне.

Спомням си разказа на Кларънс за жена си — как е умряла в автомобилна катастрофа. Спомням си болката в очите му и как трепереха ръцете му, докато говореше за нея. Осъзнавам, че съм ужасена — *ужасена* — че може да загубя някого по този начин. Представям си как чичо Антонио или майка ми внезапно *си отиват*, как ми ги отнема сила, която никога няма да разбера. *Смъртта*.

Побиват ме тръпки.

Да се обвързва със смъртен е все едно да привързва ръката си към мълния. Раменете ми се напрягат, навеждам се напред, обхващам лицето си с ръце, вирам се, но не виждам нищо.

Само че... когато погледнах в сините му очи... нямах чувството, че привързвам ръката си към мълния.

Имах чувството, че е проникнала в мен. Мълния от електричество в стомаха ми.

Мислех, че съм оставила дивата Пиа в джунглата или поне че съм уталожила апетита ѝ за известно време. Но изглежда колкото повече я храня, толкова повече огладнява. *Толкова повече огладнявам*, напомням си аз. Последното нещо, което ми трябва, е да развия някакво психическо разстройство като шизофрения.

Само аз съм, една Пиа. Дивата Пиа и плахата Пиа са една и съща. Но продължавам да изпитвам раздвоение. Това ме обърква още повече. Чичо Паоло ми казва, че колкото и сложна да е ДНК, екосистемата или дори една-единствена клетка, накрая науката опростява всичко. Една формула може да придаде смисъл и на най-сложните числа. Няма *може би* в науката, освен хипотезите. А хипотезите не се третираат като истина, третираат се като трамплин, който те насочва към внимателен анализ, експерименти и документиране. Само тогава можеш да откриеш истината и щом веднъж го направиш, всичко отново е просто.

Чичо Паоло казва, че в крайна сметка всичко се свежда до науката. Няма нищо, което научният метод да не може да разреши. Ограничени сме единствено от въпросите, които все още не сме се сетили да зададем. А той никога не греши, така че в думите му *трябва* да има истина. В края на краищата той е помогнал за *мое* създаване. Ако има някой, на когото мога да вярвам, това е чичо Паоло.

Ако се върна в джунглата, само ще насърча всички онези неща в мен, които са възможно най-ненаучни. Вместо да се движа към целта си, ще се връщам назад. Знам, че съм близо до края. *Трябва* да е така. Обучавана съм цял живот. Мога ли наистина да си позволя да се разсейвам точно сега?

Прокарвам пръсти по ръцете си, представяйки си Ейо — *не, не Ейо* — някой друг, друго момче, момче с непробиваема кожа като моята. Безсмъртно момче. *Господин Перфектен*.

Вече решавам. Ще кажа на чичо Паоло всичко. За Ейо и неговите Ай'оа, за дупката в оградата, дори за дивата Пиа. Тогава той ще начертае няколко диаграми, може би и уравнения, ще извади учебник по психология и ще обясни научно всичко. И всичко пак ще стане просто.

Всичко ще стане такова, каквото беше преди.

ГЛАВА 10

Оставям Алай да спи, вземам паничката с плаващото в нея страстниче и излизам, без да погледна нито веднъж към дупката в оградата. Пред кухнята растат хеликонии и хвърлям цветето зад тях, където ще се разложи и ще се превърне в пръст.

После тръгвам из Литъл Кейм да търся чичо Паоло. Той винаги е много зает и никой не знае къде ще се намира в даден момент, затова се налага да обикалям. Накрая го намирам в моята лаборатория, облечен с дълга бяла престилка и с латексови ръкавици. Майка ми е до него и държи в ръце Рузвелт, безсмъртния плъх.

— Пиа! — Чичо Паоло изглежда изненадан и не особено щастлив да ме види. — Какво искаш? Защо си тук?

При този поздрав млъквам за момент, плъзвам поглед от него към мама и Рузвелт и казвам несигурно:

— Исках да те питам нещо.

— Може ли да почака? По средата на експеримент сме.

— С Рузвелт?

Лявата му вежда се вдига рязко.

— Очевидно.

— Мога ли да помогна? — Все пак почти всеки експеримент, проведен с Рузвелт, рано или късно ще бъде проведен и с мен. Имаме обща съдба, плъхът Рузвелт и аз.

— Не мисля, че е добра... — Но той спира и изглежда премисля. — От друга страна, може би можеш. В края на краищата, един ден *ти* ще ръководиш тези тестове. Време е да бъдеш по-въвлечена в действителния процес. Учебниците и теорията не са достатъчни. Вземи си престилка и ръкавици.

Признанието ми моментално е забравено и отивам бързо до малкия метален шкаф, в който са подредени чисти бели лабораторни престилки. Обличам една, доволна, че ръкавите не са прекалено дълги и си слагам чифт скърцащи латексови ръкавици.

— Какъв е експериментът? — питам, като се приближавам до чичо Паоло и майка си. Те не спират да ми се мръщят, откакто влязох в стаята. Не обръщам внимание.

— Искаш ли да обясниш, Силвия? — протяга ръка чичо Паоло.

— Ще дадем на Рузвелт капка елизиум.

Полазват ме тръпки, въпреки че в стаята е около 25 градуса по Целзий. Умът ми, както винаги, автоматично започва да изчислява: *25 градуса по Целзий, умножено по 1,2 плюс 32 прави 77 градуса по Фаренхайт*. Разтърсвам глава, за да прогоня числата. Искам да мисля само за експеримента.

— Това... не е ли правено преди? — Сигурно някой го е пробвал. Но когато се замислям, не мога да си спомня да съм чела за такъв експеримент в анамнезата на Рузвелт. Или в моята.

— Не е — потвърждава чичо Паоло. — И тестът е доста закъснял. Опитвали сме всякакви видове болести и десетки отрови, включително кураре и секрет от отровни жаби. Но никога елизиум.

Чувствам се странно вцепенена, когато чичо Паоло взема спринцовка, пълна с бистра течност, която сигурно е екстракт от елизиум. Не питам дали е чист или разреден; всъщност не искам да знам. Искан ми се да не бях пожелавала да се присъединя към тях. Искан ми се да съм отново в лабораторията на чичо Уил и да храня Бабо с моливи.

Чичо Паоло кимва на майка ми и тя задържа Рузвелт. Закръгленият гризач е вече толкова свикнал с хора, че не помръдва. Той изглежда толкова щастлив, колкото един плъх може да бъде; очите му са светли и будни, носът му трепти, улавяйки миризмите в помещението.

Чичо Паоло се колебава само за миг, преди да пръсне една капка в устата на Рузвелт. Мъничките му челюсти действат бързо, докато той вкусва елизиума и го наблюдавам с интерес. Какъв ли е вкусът? Ако Рузвелт има мнение по въпроса, той не го споделя.

Майка ми поставя плъха на същата лабораторна маса, на която обикновено седам и аз. Рузвелт подушва пръстите ѝ, после масата, после започва да се търкаля наоколо, както обикновено прави в клетката си. Изглежда напълно незасегнат от елизиума.

Усещам как вътрешното ми напрежение спада. Мускулите ми един по един въздъхват от облекчение. *Истински безсмъртен*.

По лицето на чичо Паоло се разлива нехарактерна усмивка.

— Погледни това! Всеки друг плъх, десетки и десетки плъхове — всички умираха моментално! Не успяваха и да изписукат! Те просто *си отиваха*, като вятъра през прозореца. Но погледни нашия Рузвелт! Преизпълнен с живот. Успяхме, Пиа, ангел мой, мила моя, мое изящно перфектно момиче!

Той ме грабва за ръце и се завъртаме в кръг. Не мога да не се разсмея заедно с него. Никога не съм го виждала — него или някой друг — толкова развълнуван. Дори не знаех, че чичо Паоло е способен да се върти. Радостта му е заразителна и стъпките ми се забързват с опияняващото веселие.

— Успяхме! Успяхме! Успяхме! — повтаряме в синхрон, макар че, разбира се, доктор Хайнрих Фолк е успял, а не ние, но не ни е грижа за това. — Успяхме!

Най-сетне чичо Паоло пуска ръцете ми и спира, за да си поеме дъх, все още с усмивка с големината на резен диня като тези на рождения ми ден.

— Успяхме — повтаря той. — Живот, Пиа. Живот без смърт. *Безсмъртие*. Хиляди години човешка история, хиляди теории, опити, митове, мечти... но *ние*, ние го постигнахме. Измамихме смъртта, Пиа. Излъгах те, като ти казах, че няма богове. Но те *съществуват*, о, да, това сме ние. *Ние* сме богове, Пиа, ти и аз, и Рузвелт. Да, ха! Рузвелт, плъхът бог! Създадохме живот! И така станахме богове, сами се превърнахме в такива! — Той затваря очи за повече от минута, наслаждавайки се на успеха. После ги отваря и ми се усмихва. — Сега кажи какво искаше да ме питаш?

Поемам си дълбоко въздух и си спомням за признанието си. *Не мога да си позволя да се разсейвам*. Успехът на експеримента е допълнително доказателство, че Литъл Кейм е мястото, където трябва да бъде и трябва да насоча цялото си внимание върху проекта Имортис.

— Снощи след партито отидох в стаята си да... просто да остана сама. — Няма смисъл да вкарвам в неприятности и доктор Непохватка. — Както и да е, стоях и се взирах навън, когато видях...

— Паоло? — Гласът на майка ми е толкова тих, че едва го чувам.

— Да, Силвия, какво има?

— Рузвелт.

Обръщаме се едновременно към плъха.

Рузвелт лежи на една страна, а телцето му потръпва, докато се бори да си поеме въздух. Езикът му виси и е стряскащо розов на фона на тъмнокафявата му козина. Очите му са стъклени.

Чичо Паоло пребледнява. Той се втурва към масата за опити и поема плъха в ръце.

— Не. Не, не, не, не, не, не... Рузвелт! *Рузвелт!*

Безполезно е. Рузвелт продължава да диша тежко, прекалено бързо, прекалено неравно. Чичо Паоло го преобръща, задържа го изправен, отново го полага долу, но нищо не помага.

— Стига, Рузвелт! Стига, глупав, *глупав* плъх!

— Чичо Паоло! — Отивам при него и грабвам ръката му. — Спри да му крещиш! Той не е виновен!

— *Махни* се от мен, глупаво момиче! — Той ме отблъсва, за да се освободи от мен и се обръща отново към Рузвелт. Втрещвам се в чичо Паоло шокирана, объркана и заслепена от внезапния му гняв.

— Хайде, приятелче! — гука той към плъха. — Хайде, стари приятелю! Ти и аз преминахме през толкова много неща заедно... Върни се при нас, малък бог плъх. Върни се сега...

Дъхът на Рузвелт започва отново да се забавя, но не се връща към нормалния здрав ритъм. Продължава да се забавя, докато накрая е *прекалено* бавно. Скоро едва помръдва и очите му стават още по-стъклени.

Чичо Паоло с див поглед се обръща към майка ми.

— *Направи* нещо!

Тя отваря безмълвно уста и отстъпва назад.

— Аз... аз... — Тя се отдръпва и разперва безпомощно ръце. Чичо Паоло стоварва юмрук върху масата и спринцовките и стъклениците се раздрънчават. Ругае тихо под нос. Погледите ни се срещат. Смразявам се от това, което виждам в очите му. Никога преди не съм го виждала толкова ядосан, толкова... *опасен*. Дори по време на тестовите на Уикам. Смаяна, свеждам поглед и преглъщам трудно.

— Е, добре — казва той тихо. — Сега знаем.

Той оставя Рузвелт на масата, после избърсва ръце в престилката си. Лицето му е студено и сдържано. Майка ми пристъпва зад него със загрижени очи, насочени към чичо Паоло, не към плъха. И тримата стоим безмълвни, докато Рузвелт отслабва пред очите ни. Примигвам

неспокойно към чичо Паоло, чудя се дали ще избухне отново. Много страшно е да го видя толкова разстроен. Паоло Алвес, когото познавам, е винаги хладен, винаги спокоен, винаги се владее.

— Достатъчно — казва най-после чичо Паоло. — Пиа, разчисти и замрази тялото. Ще го изследваме по-късно. Ще ми трябва помощта ти за документацията.

Нежно вземам Рузвелт. Той дори няма сила да размърда мустаци, както прави обикновено. Космите около носа и по лапите му са побелели. *Това е странно.* Не знаех, че елизиумът действа така на жертвите си.

Увивам го в бяла кърпа, но няма какво повече да направя. Той потръпва веднъж в ръцете ми и застива неподвижен.

Рузвелт, безсмъртният плъх, е мъртъв.

По някаква причина очаквах всички в Литъл Кейм да изпаднат в паника. Но това не се случва.

Из комплекса не се разнасят викове и ридания. Никой не си къса косата или дрехите в истерия. В края на краищата, Рузвелт е само един плъх.

Сядам на една от люлките при езерцето със златните рибки и се люлея със свити до брадичката колене. В момента съм най-тихият човек в Литъл Кейм. Но отвътре ми се иска да разкъсам дрехите си, да тичам из комплекса и да крещя.

Рузвелт е мъртъв. Елизиумът, субстанцията, която го направи безсмъртен, го уби.

Може да убие и мен.

Чичо Паоло се е заключил в личния си офис. Не иска да разговаря с никого. Отначало никой не можеше да разбере какво става и питаха какво не е наред, какво се е случило, защо доктор Алвес е толкова разстроен? Но майка ми изглежда е проговорила — със сигурност не бях аз — защото сега, вместо да ми задават въпроси, на които няма да отговоря, всички ходят на пръсти покрай мен и се опитват да не ме безпокоят. Не мога да ги виня. Чудя се дали подозират за урагана от емоции, бушуващ в главата ми и дали не се стараят да ме избягват, за да не го отприщят. Сигурно си мислят, че съм изпаднала в ужас, че това, което се случи с Рузвелт, ще се случи и с мен. Дори аз

мисля, че трябва да съм ужасена. Все пак през целия си живот съм смятала, че няма да умра. И ето, откривам, че въпреки всичко мога да умра.

Но когато затворя очи, не виждам умирация на масата Рузвелт. Не виждам спринцовката, пълна със смъртоносна отрова, която може да отнеме живота ми далеч по-бързо, отколкото ми го е дала. Дори не виждам как се гърча и задъхвам до смърт — нещо, което логично може да се очаква след гледката на Рузвелт.

Вместо това виждам чичо Паоло и *погледа* в очите му, когато осъзна, че Рузвелт умира. Чувам ликуващите му викове точно преди да се случи.

„Ние сме богове, Пиа. Ние измавихме смъртта.“

Само че не успяхме. Той не успя. Дали сега си мисли, че работата, на която е посветил живота си, е напразна? Навярно все още има много неща, с които да се гордее. Все пак аз продължавам да съм безсмъртна. Докато не направя нещо толкова глупаво като да пия елизиум, ще продължа да живея вечно. Ще създам раса от безсмъртни, моя собствена раса и мечтата на доктор Фолк и чичо Паоло ще се сбъдне. Щом расата ни стане самодостатъчна, ще можем да унищожим всички елизиум и да бъдем наистина напълно неуязвими за смъртта. Ще живеем вечно, ще се възпроизвеждаме и ще увеличаваме вечната си численост, докато светът се напълни и тогава ще спрем. И ще живеем. И ще живеем. Завинаги.

Опитвам се да се съсредоточа върху тази мисъл, върху образа на своята безсмъртна раса и себе си като неин водач. Безсмъртно момче, което да обичам. Безсмъртни приятели на моята възраст. Но умът ми продължава да се връща към лицето на чичо Паоло и дивото отчаяние в очите му, докато се бореше да върне Рузвелт от прага на смъртта.

Чичо Паоло трябваше да направи нещата *по-ясни*, а не да ги обърква още повече. Досегашната ми увереност се разколебава в светлината на този нов страх, страх, който никога не съм изпитвала. Страх от човека, който ме създаде, даде ми име, отгледа ме...

Решавам, че *ще* се върна в джунглата.

И ще се връщам отново. И отново. И отново.

Ще ходя в дъждовната гора, докато споменът за очите на чичо Паоло в момента на смъртта на Рузвелт си отиде, отмит от пречистващия дъжд на джунглата.

Един час след настъпването на нощта аз съм от другата страна на оградата.

ГЛАВА 11

Ейо излиза иззад едно дърво и ме стряска. Никога не съм срещала човек, който умее да се промъква по този начин.

— Ти дойде — казва той, оглежда ме от горе до долу и се втренчва в Алай, на което ягуарът отвърща с хладен поглед. — И този път не си с рокля.

Облякла съм черна тениска и камуфлажни карго панталони. За всеки случай си нося тъмен дъждобран. По небето има само няколко облака, но времето може да се промени за минути.

— Разбира се, че дойдох. Обещах. — Не споменавам, че само преди няколко часа се канех да наруша обещанието си.

— Мислех, че се страхуваш.

— Не се страхувам.

Той ме оглежда подозрително и отвърщам по същия начин. Носи дрехите от предишната вечер. Може би няма други. Единствената разлика е, че днес е боядисал лицето си — три червени черти на челото, две бели точки на всяка буза и синя черта надолу по брадичката.

— Какво означава боята на лицето ти?

Той докосва с пръст трите червени черти.

— Белегът на ягуаровите нокти. — Пръстът му се премества към белите точки. — Петната на ягуара. — Накрая посочва брадичката си. — Срещата.

— Срещата?

Пръстите му поглаждат линиите по лицето му и той кима към Алай.

— Да видиш ягуар носи късмет.

Втренчвам се в Алай и се чудя какво биха казали всички в Литъл Кейм, ако и аз си боядисам лицето. *На туземка ли се правиш, Пиа?*

— Ще ти покажа Ай'оа — съобщава Ейо. — Освен ако не те е страх, малък учен.

— Все още не съм учен — отговарям спокойно. — И не ме е страх. Те спят ли?

— Не. Чакат те.

Чакат ме? Усещам нервни тръпки в стомаха си.

— Казал си им за мен?

— В Ай'оа няма тайни.

Оставям го да ме води, тъй като снощи на връщане обикалях в луди зигзази из джунглата. Той ме повежда направо към селото — или толкова направо, колкото е възможно да вървиш през дъждовната гора. Налага се да заобикаляме гигантски дървета и да се плъзгаме почти по гръб по стръмни тревисти склонове. Дори и така, стигаме до Ай'оа само за половин час.

Тази вечер селото изглежда доста различно. Огньовете са по-големи, а то самото ми се вижда по-голямо от снощи. Сламените колиби без стени са в две дълги редици. Те са съвсем малко по-високи от мен. В една колиба има от пет до дваисет хамака и всички те сега са празни. От прътовете, поддържащи покривите, се развяват разноцветни ленти, а на лианите, вързани между хамаците, са окачени ярко оцветени гърнета.

Огньовете са разположени в идеален ред по пътеката между колибите и съм поразена от това колко перфектно успоредно е всичко. Колкото повече гледам, толкова повече го виждам. Структурата и подредбата на колибите, начинът, по който са закачени хамаците, дори лентите, развяващи се на прътите — всичко е подредено изключително прецизно с цел да се постигне възможно най-добър естетически баланс.

Давам си сметка за всичко това за секунди, защото вниманието ми е насочено главно към Ай'оа. Те излизат от колибите и иззад дърветата, събират се около огньовете и сигурно чакат нас двамата с Ейю.

Изумена съм колко дребни са Ай'оа. Никой от тях не е висок, колкото мен. Носят странна смесица от традиционни и модерни дрехи. Някои Ай'оа са със същите шорти и тениски като жителите на Литъл Кейм, други нямат на себе си почти нищо, а повечето смесват двата стила. Една жена носи тениска с надпис „I LOVE NYC“ (чудя се какво е NYC) и пола от дълга трева.

Ейю ме повежда по пътеката между колибите и скоро съм обградена от Ай'оа. Зяпам ги и те ме зяпат. Отвсякъде се разнася шепот и мърморене, но щом се обърна да видя кой говори, виждам само безмълвни лица, а зад мен отново плъзват гласове. Изглежда Алай им е по-интересен от мен.

Трябват ми няколко минути, за да различа мъжете от жените. Най-после забелязвам, че жените носят косите си дълги до кръста и изпъстрени с папагалски пера, а косите на мъжете покриват вратовете им. Всички имат еднакви хоризонтални бретони до веждите. Освен Ейю.

Моят водач е аномалия. Поглеждам го и ми се струва, че с боядисаното си лице и голи гърди се смесва добре с тълпата. Но когато поглеждам втори път, той изглежда толкова не на място, колкото и аз. Косата му, за разлика от косите на останалите от племето, е прекалено къдрава, за да се задържи в подобната на паница подстрижка, с която са всички. Ай'оа имат плоски носове, а външните ъгълчета на очите им са скосени, но чертите на Ейю не са такива. Поради несъмнено смесения си произход той има лице, което лесно може да се срещне и в Литъл Кейм. С една глава и рамене е по-висок от другите и дори когато Ай'оа ме обграждат и ни разделят, мога във всеки момент да го видя, като погледна над главите им. Той ме наблюдава внимателно с весела усмивка и аз го питам кое е толкова смешно.

— Те смятат, че си грозна — казва той. — Като другите *караиба*.

— Не съм грозна! Какво е *караиба*?

— Означава *чужденец* и не е нещо лошо. Те смятат, че и аз съм грозен, заради кръвта на Папи.

Не мога да не се засмея на това.

— Ами, ти си грозен — казвам, само за да го подразня.

Внезапно Ай'оа започват да ми се смеят. Не разбирам защо, докато Ейю не си пробива път до мен и не казва:

— Повечето говорят английски, да знаеш. Папи научи и тях.

— Ох! — ококорвам се към лицата около себе си. — Ами тогава... ъм... Здравейте.

Чувам как измърморват поздравите си и има още повече смях. Нервите ми се успокояват и започвам да се чувствам по-добре. Малко момиче, облечено в сини шорти и огърлица от свежи цветя, се появява до лакътя ми и ме зяпва. След миг бързо избъбря нещо на своя език и

отново изчезва. Когато поглеждам към Ейю, за да ми преведе, той само поклаща глава и се изчервява.

— Аз ще преведа — предлага бременна светлоока жена в традиционна Ай'оа рокля. Вглеждам се с възхищение в подутия ѝ корем. Виждала съм бременни животни, но никога жена. Осъзнавам, че опипвам стомаха си с любопитство. *Ще ми се случи ли?* Хипнотизирана съм и замалко да пропусна превода на жената. — Тя каза грозна булка за грозния ловец.

— Какво! — завъртам се, докато открива Ейю и го приковавам с вбесен поглед.

Той размахва ръце.

— Не, не! Не е... не съм...

— В Ай'оа, малка *караиба* — продължава жената, — е обичай ловецът да доведе съпруга от друго село, но само ако тя го приеме. Но Ейю е толкова грозен, че може би никое момиче от племето Авари или от Хатпато няма да го иска, затова трябва да си намери за съпруга грозно момиче учен.

— Аз няма да ставам ничия съпруга! — отговарям разгорещено. И си мисля, че Ейю изобщо не е грозен, но няма да го кажа. И без това усещам горещина по бузите си.

— Не — съгласява се Ейю, — не съм довел Пиа тук, за да ми бъде съпруга, Лури.

— Тогава защо я доведе? — пита Лури. — Тя няма въпроси как използваме *анато* и *сума*. Не носи хартия и химикалки. Нито нещо, с което да търгува като другите учени.

— Доведох я — отговаря Ейю и се издува, подчертавайки височината си, — защото миналата нощ чух ягуар и когато тръгнах да го търся, намерих *нея*, момиче, което командва ягуар. Не виждате ли? Това е знак. Духовете са предизвикали ягуарския зов, за да ме изпратят да търся и да я намеря и доведа.

Думите му са посрещнати с мълчание. Чудя се дали отново ще му се засмеят, но лицата им стават сериозни и тържествени. Тогава Лури казва:

— Това е въпрос за Тримата.

Другите шепнат в съгласие и на английски, и на Ай'оа. Тримата? Не ми се налага дълго да се чудя кои са, защото тълпата пред мен се разпръсква, докато остават само трима, застанали в редица.

Първият е мъж с тежък гердан от папагалски пера, животински зъби и мъниста. До него стои закръглена жена със заплетени татуировки на лицето и пиърсинг на устните и носа. Ръцете ѝ също са татуирани. Тя е много елегантна и уверена и дори не забелязвам, че е гола от кръста нагоре. Мъжът до нея е прегърбен от старост и кожата по лицето му е сбръчкана и провиснала. Косата му е бяла и рядка. От раменете и около кръста му висят лиани, на които са окачени връзки билки, издялани парчета дърво и многоцветни мъниста и кратунки.

Инстинктивно разбирам, че това трябва да са лидерите на Ай'оа.

Най-старият ме наблюдава с очи, които биха подхождали на по-младо лице. Те са светли и ясни и ми е трудно да гледам в тях дълго. Чувствам се сякаш може да ми прочете мислите. Вместо към него, гледам към жената, която изглежда по-мека. Тя се усмихва, но погледът ѝ е любопитен и пронизващ и се мести от мен към Алай. Мъжът до нея се вира в Ейю.

Всички, изглежда, чакат някой да проговори и се надявам да не чакат мен. Нямам представа какво трябва да кажа. Не знам какво имаше предвид Ейю. Трябва да попитат *него*.

Накрая най-старият проговаря. Гласът му е лек като въздишка, но всяка дума е ясна. За съжаление, говори на езика на Ай'оа и не разбирам нищо. Лури идва по-близо и ми превежда.

— Знакът на ягуара е силен знак. Ако Далекоходеца чуе зова, не бива да го пренебрегва. Чуждото момиче трябва да притежава силна магия, за да е пратеник на духовете и да има уважението на могъщия ягуар.

— Аз чух зова — потвърждава Ейю.

— Аз нямам никаква магия! Кажи му, че нямам никаква магия!

— Освен безсмъртието, разбира се, но то не е магия, то е наука.

— Не е хубаво да противоречиш на шаман като Капукири — казва Лури — Няма да му го кажа. Каквото той говори, трябва да е истина. Щом Ейю Далекоходеца е чул ягуара, тръгнал е да го търси и е открил теб, значи духовете те искат тук сред нас.

— Не мога да остана с вас. Трябва да се върна в Литъл Кейм.

— Върни се или остани — свива рамене тя.

Капукири пристъпва към мен, изправя рамене и лицето му е само на сантиметри от моето. Очаквам Алай да възрази срещу близостта му, но за моя изненада ягуарът само наблюдава спокойно. Изпитвам

желание да се отдръпна, но Ай'оа са оформили стена зад мен и няма къде да отида. Принудена съм да се вгледам надолу към съсухреното човече, което ме пронизва с очи. Какво търси? *Магията* ми? Не вярвам в духовете и знаците на туземците — това би било ненаучно, — но не мога да се усъмня в искреността в погледите им. Струва ми се, че всички чакат Капукири да съобщи нещо.

Внезапно шаманът отстъпва назад с обезумели очи. Той започва да се тресе от глава до пети в спазми. Чудя се дали няма да получи удар. После откача кратунка от лианите, повесени на кръста му и започва да я разклаща. Тя трака шумно. Разклаща я над главата си, от двете си страни и ниско до коленете си, като в същото време стене и пее на езика на Ай'оа. Върти очи и тялото му се разтриса. До мен Алай издава странен звук, полуръмжене и полувоай, дълбоко и ниско от гърлото му.

— Какво му става? — питам. — Има ли нужда от помощ?

Лури поклаща глава и слага ръка на рамото ми, давайки ми знак да запазя тишина. Другите Ай'оа наблюдават захласнато шамана си. Когато най-последно спира да се тресе и да стене, той вдига ръце и ги поставя върху лицето ми. Не правя опит да се отдръпна, но нервно чакам да видя какво ще се случи.

— Далекоходеца е чул зова — обявява той и Лури бързо ми превежда, — и аз, Капукири, видях знака в очите на чуждото момиче.

— Знак? — питам и Лури ми шътка.

Капукири продължава:

— Видях знак на ягуара, богомолката и луната. Това чуждо момиче е... — Лури се запъва в превода си, очите ѝ се разширяват и се приковават в моите. — *Тапумири*.

През тълпата преминава шепот.

— Ягуар, богомолка, луна — прошепва Ейю. — Онези, които са били, но вече ги няма. *Тапумири*.

Капукири пуска лицето ми и поема ръцете ми, като ги обръща така, че да разкрие бледосините вени по кожата ми. Той ги проследява с разкривените си пръсти нежно като допир на пеперуда.

— В тези вени текат сълзите на Миуа — прошепва.

Ай'оа притихват. Усещам хлад и го отдавам на студения нощен въздух. Думите на Капукири означават нещо за тези хора, нещо, което ги поразява и те онемяват от благоговение или страх, не мога да

определя кое от двете. Те се втренчват в мен с широко отворени очи и не знам дали това в погледите им е отвращение или преклонение. Неудобно ми е и се опитвам да ги избегна. Дори Лури е отстъпила и се е стопила в тълпата от лица.

— *Ягуар, богомолка, луна* — шепнат на езика си, думи, които вече са запечатани в паметта ми, благодарение на превода на Лури. *Тапумири, които вече ги няма. Сълзите на Миуа отново текат. Ягуар, богомолка, луна.*

Отначало шепотът е нестроен и разпокъсан, но постепенно се слива в един глас, общ напев, от който ме побиват тръпки. Не знам какво означава или какво общо има с мен, но усещам, че пропускам нещо голямо и важно.

— Ейо — прошепвам, — какво казват?

Само той не припява, но стои до мен със спокоен и изпитателен поглед.

— Че си дошла да ни спасиш.

ГЛАВА 12

— Да ви спася? — повтарям. — От какво да ви спася?

Но Ейо не отговаря. Той грабва ръката ми, повежда ме към най-големия от огньовете и ме кара да седна, а Алай се просва в краката ми. Ай'оа започват да носят бананови листа и глинени съдове, пълни с храна. Разпознавам повечето неща, защото Литъл Кейм често търгува с Ай'оа, като разменя за дрехи плодове и месо. Но има и ястия, които са ми непознати и не искам да докосвам.

Всички ме наблюдават с очакване, увещават ме да ям, затова опитвам от всяко ядене, което ми поднасят. Не знам какво друго да направя. Ейо е от дясната ми страна и изглежда глупаво самодоволен по неясни за мен причини, а Лури е отляво. Тримата седят от другата страна на огъня и сякаш са отделно от останалите, въпреки че са обградени от Ай'оа. Наблюдават ме безмълвно и след известно време решавам просто да не им обръщам внимание, доколкото мога. Някои храни са ми вкусни. След като съм пробвала всичко, Ай'оа също започват да ядат, въпреки че трябва да е около полунощ.

Знам, че трябва да се прибирам, но не мога да се откъсна. Това село и хората му са толкова жизнерадостни, странни и различни от всичко, което познавам. Аз съм ужасена, объркана и напълно омагьосана. Чудя се дали това е начинът, по който се чувства баща ми, когато изследва новооткрит бръмбар или пък чичо Паоло, когато направи важно научно откритие при някой от експериментите си.

По някаква причина ме направиха почетен гост. Сигурно има нещо общо със знака на ягуара, богомолката и луната, който Капукири твърди, че е видял в очите ми. Не казват от какво според тях трябва да ги спася. Но е трудно да се съсредоточа върху това за дълго, докато ме обвиват с гирлянди от орхидеи. Децата се бутат да са по-близо до мен, задават ми срамежливо въпроси на смесица от английски и Ай'оа и изглежда не ми се сърдят, когато не мога да отговоря. Опитват се да галят Алай, но той изръмжава предупредително.

Децата ме омайват. Досега не съм виждала никой по-малък от мен. Израснах като единственото дете в Литъл Кейм. Игрите и смехът им, начинът, по който се движат — сякаш са по-леки от понесени от вятъра цветя — ме омагьосват. Те са толкова малки и свободни, че като ги гледам, почти ме боли сърцето.

Един ден, когато безсмъртната раса е завършена, няма да има повече деца. Не може да има, защото ще рискуваме да пренаселим планетата. Колкото и често да си мечтая за създаването на своите безсмъртни, за момент от тази мисъл ме побиват тръпки.

Трябва да се преместя на няколко метра, когато Ай'оа започват да танцуват около огъня. Няма нищо общо със скования заучен танц на рождения ми ден. Ай'оа се движат диво, непредвидимо, така бързо и живо, както огънят. Неколцина седят и бият барабани или свирят на тънки дървени флейти, а танцьорите добавят свой собствен ритъм с телата си. Няма двама, които да танцуват еднакво. Спирам да ям, само зяпам и вероятно изглеждам като идиот. Но не мога да спра. Пленително е.

— Ела — поглеждам нагоре и виждам Ейо над мен с протегнатата ръка.

Поклащам глава.

— Не танцувам. Повярвай ми.

— *Ела.*

Неохотно поемам ръката му. Топла и силна е и той ме повдига и завърта, преди да успея да променя решението си. И после просто няма спасение — в капан съм в пръстена от танцьори, сякаш съм изтеглена от някаква магнитна сила. Но не ме е грижа. Всъщност скоро забравям всичко и започвам да усещам музиката, огъня, водовъртежа на дребните гъвкави тела, които се вият около мен и ме носят напред. Ейо е точно до мен и продължава да държи ръката ми. Той и аз се движим като два пламъка на една факла, като чичо Антонио и доктор Непохватка, когато танцуваха. Но ние сме по-буйни и всяка стъпка, която правим, е напълно спонтанна, извираща от първобитния инстинкт, който никога не съм предполагала, че притежавам.

Забравям, че съм безсмъртна и че не бива да съм тук. Забравям за чичо Паоло и горкия Рузвелт. Забравям, че годините ще се изнижат и всички тези хора ще умрат, а аз ще продължа да живея. Засега, за тези няколко скъпоценни минути, аз принадлежа на танцуващия пръстен,

принадлежа на джунглата, на Ай'оа и техните опияняващи огньове. Не съм Пиа. Не съм никой. Аз съм само още едно тяло, следващо такта на барабаните.

Следващо ръцете на Ейю.

Той ме върти и улавя, и накъдето и да се обърна, винаги е там. Допирът му е като огън, лек и нежен, но изгарящ. Върховете на пръстите му парят по ръцете и рамената ми. *Не спирай*, мисля си, *не смей да спиращ*. Собствените ми мисли ме плашат или поне плашат другата Пиа. Тази вечер аз съм дивата Пиа и нищо не може да ме спре, дори тръпките, които плъзват по гръбнака ми всеки път, когато погледите ни се срещнат.

Мога да танцувам цяла нощ, но Ейю скоро се изтощава. Излизаме от кръга и се отпусваме със смях на земята, а децата се събират около мен с още плодове и цветя. Вземам изпечен банан, набучен на дълга пръчка, и се усмихвам топло на момиченцето, което ми го подава. То отвърща на усмивката ми, а после се разкикотва и избягва.

— Ейю, какво каза старецът, че е видял в очите ми?

— Капукири? — Ейю все още диша тежко. Ляга назад със затворени очи. — Видя знака на ягуара, богомолката и луната. Знакът на Калуакоа.

— Но какво е това? Когато проверих за последно, очите ми бяха като на всеки друг.

Ейю махва с ръка към огъня.

— Ето го твоят отговор. Знакът се вижда само на огън. Няма ли огньове в селото на учените?

В момента бих дала всичко за едно огледало. Макар да му вярвам напълно, знам, че единственият начин да се убедя е като видя сама.

— Ти какво имаше предвид, когато каза, че според тях съм дошла да ги спася? От какво да ги спася?

Той сяда и вдига рамене.

— Кой би могъл да каже? Може би все още не се е появило. Но защо иначе духовете биха изпратили неумираща?

Стресната, аз се отдръпвам с широко отворени очи.

— Неумираща...

Той отвърща спокойно на погледа ми, сините му очи са приковани в моите. Нещо вътре в мен, нещо, което е оживяло от светлината на огньовете на Ай'оа, започва да се разпада.

— Но... как разбра каква съм?

— Не разбрах. Капукири го каза. Аз само последвах зова на ягуара, но Капукири видя знака на ягуара, богомолката и луната. Това е знакът на Калуакоа и на *Тапумири*. На неумиращите, които не познават смъртта.

Чувствам се странно тъжна и печеният банан, който държа, вече не ми изглежда толкова вкусен. Значи Ейо знае каква съм — и аз отново съм безсмъртната перфектна Пиа. Напълно уникална. Напълно различна. *Напълно сама*. Думата въздейства на тялото ми като бучка лед, подскача по ребрата ми и се настанява в стомаха ми.

Но... аз винаги съм била сама. Винаги съм знаела, че съм различна. Затова мечтая да създам още безсмъртни, защото така *няма да бъда* сама. Защо думата ме пронизва тъй дълбоко в този момент и на това място? Никога не ме е... *боляло*, както ме боли сега.

Сама.

И тогава разбирам.

Дойдох при Ай'оа като учен и чужденка и това беше разликата между нас. Но тези диви, жизнерадостни хора на джунглата ме понесоха в танца си и забравих всичко. Станах нещо различно, някой друг. Някой, който може да се смеси, вместо да се открои. Макар и едва да ги познавам и те едва да познават мен, тези Ай'оа и аз... ние сме свързани. И за кратко време... аз бях част от тях.

Но после истината се спуска като нож и прерязва тънката връзка. Аз съм безсмъртна сред смъртни и никога няма да бъда част от тях. Нито тук, нито в Литъл Кейм. От никой вид, освен от моя собствен.

Внезапно Ейо решава, че иска пак да танцува и се каня да откажа, но той ме изправя на крака. Опитвам се да се потопя в танца на Ай'оа. Въртим се и бием барабаните, а нечия майmunка подскача от рамо на рамо, кряска и замеря Алай с горски плодове.

Но колкото и бързо и яростно танцувам, не мога да излича думата от ума си.

* * *

След още няколко завъртания Ейо ме извежда от кръга и от селото. Алай ни следва, спасявайки се от майmunския си мъчител. В

полезрението на танцьорите сме, но тук преобладават звуците на джунглата и Ай'оа се превръщат в частица от нея. От огньовете идва светлина, достатъчна само колкото да освети носа, челото и бузите на Ейо. Очите му улавят късчета от нея — като светулки, попаднали в стъклен буркан.

— Ела. Искам да ти покажа нещо.

— Какво?

— Само тихо! Ако чуят, ще тръгнат след нас. — Хваща ме за ръка и се насочва към джунглата.

— Но къде...

Внезапно той спира, извърща се към мен и нежно поставя пръст на устните ми.

— Шшшт! — прошепва. — Говориш прекалено много, Пиа.

Лицето му е на сантиметри от моето и по него играе лека, дяволита усмивка. Объркана от близостта му, почти забравям да дишам.

Кимам и той маха пръста си, пак ме хваща за ръка и ме повежда.

Въпросите се стрелкат като искри в главата ми *Далече ли е? Какво ли е? Защо продължава да държи ръката ми?* — но не ги задавам. Вместо това му позволявам да ме преведе бързо през дъждовната гора, а сърцето ми бие.

Земята се спуска надолу и се отдалечаваме от Ай'оа в противоположната на Литъл Кейм посока. Полу вървим, полу се пързалие през гъстата папрат, стигаща до кръста ми. Високо над нас зловещо подобният на човешко подсвиркване зов на козодоя като че ли ни следва. Започва високо и спокойно и продължава надолу в гама от осем тона. Ушите ми налучкват всеки от тях. От всички нощни птици само козодоите пеят тази вечер. Дърветата сякаш вибрират от песента им.

Ейо забавя ход след по-малко от пет минути, откакто напуснахме Ай'оа. Все още ме държи за ръка и дланите ни са хлъзгави от влагата. Но никой от нас не пуска другия.

Когато излизаме от гъстите палми и спираме, ахвам удивена. Ейо ме е довел до река. *Реката*. Това трябва да е Литъл Мисисипи.

Никога преди не съм виждала река. Тиха и спокойна е и ако не са леките вълни, нежно докосващи брега, никога нямаше да разбера, че тече. Когато поглеждам нагоре, виждам повече небе, отколкото през

целия си живот — реката е толкова широка, че балдахинът не може да се простре над нея. Откритата част от нощното небе е изпъстрена със звезди. Реката също е пълна с тях, десет хиляди отражения искрят по тъмното ѝ синьо-сиво протежение.

Няма друг, освен нас. Ние, звездите и реката. Вървим по брега, докато водата почти не докосва краката ни. Алай се навежда и пие.

— Никога не съм... — Спирам, думите се превръщат в памук и засядат в гърлото ми, разтърсват ме. Това е твърде много. Не мога да опиша с думи видяното. Не смея и да пробвам, за да не разваля магията.

Ейо ме наблюдава любопитно и разбирам, че е изненадан от реакцията ми.

— Ти наистина никога не си била отвъд оградата, нали?

Поклащам глава. Пръстите му докосват лицето ми — бърше сълзите. Не съм усетила, че плача.

— Красиво е — прошепвам. — Прекалено красиво. Чудя се какво има там надолу?

— Морето — отговаря той. — И градът. Аз съм бил в града.

— Бил си? — Очите ми се разширяват. — И какво има там?

Той вдига рамене.

— Стигнах до него, но не влязох вътре. Папи ми каза да намеря града, аз отидох, видях го и се върнах.

— Защо е искал от теб това?

— Каза, че е част от някакъв план, но не каза какъв. Направих го с удоволствие. Никой Ай'оа не е стигал толкова далеч, затова след моето пътешествие ме нарекоха Ейо Далекоходеца.

— Това е... хубаво име — казвам, тъй като изглежда много се гордее с него.

— Тримата не искаха да отида, но когато се наложи да избираш, бащата е този, на когото първо трябва да се подчиниш. Вождът Бурако се страхуваше, че това е хитрост, с която да бъде превърнат в чужденец като моя Папи. През целия ми живот Тримата се страхуват от това, понеже приличам повече на чужденец, отколкото на Ай'оа, а в миналото е имало Ай'оа, които са напускали селото в търсене на външния свят и никога не са се връщали. Учените им обещали да ги заведат до градовете, да се возят в самолети и влакове и те ги послушали, обърнали гръб на Ай'оа и изчезнали във външния свят. Не

познавам никой Ай'оа, който го е направил — това се е случило много отдавна, преди да се родя. Но Бурако се страхуваше, че ако тръгна, други ще ме последват и селото ще загуби още много хора. Не ми е разрешено да говоря пред Ай'оа за пътуването или за града. Бурако иска от мен да бъда изцяло Ай'оа. — Ейю мята камъче в реката. То се плъзга по повърхността и стига почти до другия бряг. — Но каквито и правила да налага, аз си оставам наполовина *караиба*.

— Разбирам. — *Ейю е външен човек в собственото си село, както аз съм външна в своето.* — Къде е майка ти?

— Умря, когато бях малък. Не я помня добре. Ачири стана моя майка, както на всички сираци в Ай'оа. Това е нейната работа като Трета от Тримата.

— Това е невероятно — прошепвам. — Твоят свят. Толкова е близо до моя и все пак е толкова различен.

Той се взира в звездите.

— Това е лошо, Пиа. Те не бива да те държат затворена като птичка в кафез. Отдавна трябваше да си видяла всичко това.

— Той поглежда към реката. — Наричаме я *имбиха* — звездната вода.

— *Имбиха* — повтарям внимателно. Думата е регистрирана в паметта ми и никога няма да я забравя.

— Виж — казва Ейю. Хваща ръката ми и я вдига към небето.

— Виждаш ли там? Онази група звезди?

Аз кимам.

— Наричаме ги Ловеца. И там... — Той премества ръката ми, така че соча към друго съзвездие. — Това е Броненосеца.

— Сваля ръката ми, но не я пуска. — В Ай'оа имаме история за това как Ловеца преследвал Броненосеца през небето, докато Броненосеца не се скрил в една дупка. Ловеца влязъл в дупката да го търси и копал толкова дълбоко, че пробил дъното на небето и паднал на земята, където открил реката и дърветата. Повел племето си надолу към земята и те станали Първите хора.

Това едва ли е научно обяснение за произхода на човечеството, но навън в нощната джунгла и под звездното небе историята е омагьосваща, вместо смешна. Чичо Паоло би й се присмял, но тя изпълва сърцето ми с внезапен загадъчен копнеж, сякаш част от мен иска да повярва, че е истинска.

— Значи това са Ай'оа? Вярваш ли, че произхождаш от това първо племе?

— Разбира се, че не — засмива се той. — Било е много, много отдавна. И кой знае дори дали е истина? Но сме тръгнали отнякъде, нали? Трябва да е имало Първи хора в някой момент от времето. Което означава, че всеки на Земята произхожда от тях и че по някакъв начин всички сме един народ. Едно племе. — Той ме поглежда и се усмива. — Затова, както виждаш, в края на краищата не сме толкова различни.

— Сигурно, ако разглеждаш нещата по този начин — признавам аз.

— Живеем различен живот — казва той, — но всички сме хора. Корените ни растат от една и съща земя.

Взирам се в него за един дълъг миг. *Ами ако не си точно човек?*

Седим дълго на брега и гледаме реката и небето, небето и реката. Струва ми се, че Ейо се опитва да я види по начина, по който я виждам аз, но едва ли може. Чувала съм за състоянието *сетивно претоварване*. Мисля, че в момента го изживявам.

Но вместо да се чувствам замаяна от всички тези нови гледки, усещам прилив на топлина и спокойствие в тялото си, сякаш съм идвала тук през целия си живот. Сякаш тази река и тези звезди са спомен, който винаги е бил вътре в мен и сега само си го възвръщам.

Сякаш да седя на гъстия ароматен мъх до момче, топло и красиво като слънцето, е нещо, което правя всяка нощ. Учудвам се колко озадачаващо ново и в същото време познато ми се струва това.

След малко усещам, че Ейо се визира не в реката, а в мен. Бузите ми пламват и се опитвам да не му обръщам внимание. Но след малко също поглеждам към него. Звездите се отразяват в реката и реката се отразява в очите на Ейо.

— Идвало ли ти е наум да избягаш? — пита Ейо тихо. — Да не се върнеш в Литъл Кейм?

Дъхът ми секва.

— Разбира се, че не.

— Но защо? Защо би се върнала в място, където ти забраняват *това*! — Той посочва реката. — Защо избираш клетката?

— Не е клетка. Не... не, наистина.

Той се вглежда в очите ми.

— Какво искат от теб? Защо им е нужна на учените една *Тапумири*? Или там са затворени и други като теб?

— Не знаеш ли? Баща ти не ти ли е казал?

— Той не разказва какво има от вътрешната страна на оградата — отговаря Ейо сковано.

— Ами, аз съм единствената... *Тапумири*, която съществува. Няма други. Засега.

Той вдига вежди.

— Засега?

— Литъл Кейм... — Поемам си дълбоко дъх. Това е най-строго пазената ни тайна, но благодарение на Капукири Ейо вече знае по-голямата част от нея. Всички Ай'оа знаят. *И познай какво, чичо Паоло? Те не ме заключиха. Не нахлуват в Литъл Кейм и не се опитват да откраднат изследванията ни. Какво ще кажеш за това?* Потръпвам при следващата мисъл. *И какво би направил, ако знаеше, че те знаят?*

— Пиа?

— Да? — Внезапно осъзнавам, че съм спряла по средата на изречението и гледам с празни очи в нищото, докато мислите се блъскат в главата ми. — О, извинявай. Казвах, че само аз съм такава. Но виж, това ще се промени. В Литъл Кейм ще създадем още безсмъртни. Още *Тапумири*, нали така ни наричате. Затова не е лошо, че ме държат от вътрешната страна на оградата, Ейо. Те имат нужда от мен и аз имам нужда от тях. Имам нужда да помогна за създаването на още безсмъртни, защото докато не го направя... ще бъда сама. Единствена от своя вид в целия свят. Единственият начин някога да бъда част от нещо е да остана в Литъл Кейм и да помогна за създаването на още *Тапумири*. Разбираш ли?

Той се мръщи и гледа във водата.

— Ейо? Какво не е наред?

— Ще създаваш безсмъртни?

— Ами, да. Точно това казах.

— Как?

— Ами... не съм съвсем сигурна. Все още не са ми казали — признавам си аз. — Това е тайна. Не искат някой да открадне изследванията им, затова много грижливо пазят информацията.

Той ме гледа със странно изражение, като че ли се чуди дали говоря истината или не. Накрая стига до някакво заключение, защото

лицето му внезапно се прояснява.

— Ти не знаеш, нали? — казва той. — За произхода на *иреса*.

— Какво? — *Иреса*. Припомням си думата. *Така наричат елизиума*. — Какво имаш предвид, Ейо?

Той изглежда потресен, но само ме хваща за ръка и се изправя, като вдига и мен на крака.

— Нищо. Не се тревожи. Слушай. Барабаните все още бият. — Той се усмихва и очите му пак засияват като звезди. — Искаш ли да танцуваш с мен?

Как бих могла да откажа?

ГЛАВА 13

Отварям очи на разсъмване.

Замръзнала съм и все още сънена се мъча да възприема гледката. Очаквам да видя балдахина от дървета през стъкления таван на стаята си. Балдахинът е тук, но липсва стъкло. Няколкото петънца небе, които успявам да зърна, са бледосини.

Бавно осъзнавам какво става. Лежа по гръб, обвита от гирлянди цветя. Чувам около себе си тихи стъпки на боси крака по земята и приглушени гласове. Под главата ми има нещо тясно и твърдо.

Сядам и виждам, че съм лежала върху изпънатата ръка на Ейю. Той спи дълбоко, закрил очи с другата си ръка. Лежим край топли останки от огън и около нас има и други хора. Повечето Ай'оа все още спят, изтощени от вчерашната дълга нощ на пир и танци, но няколко жени се движат наоколо. Няма и следа от Алай. Момиченцето, което снощи ми даде банана, седи на няколко метра от мен, вплита палмови листа и ме наблюдава.

О, не, не, не... — изправям се на крака и свалям гирляндите, а ужасът превръща сутрешната ми сънливост в прилив на леден адреналин.

Зазорява се. Не, вече се е зазорило, тъй като гъстата дъждовна гора не пропуска слънчевите лъчи, преди слънцето да се издигне високо в небето. Всички в Литъл Кейм вече са закусили и са забелязали, че някой липсва.

Аз.

Ейю се събужда и шумно се прозява, а после се засмива.

— Птичке Пиа, в косата ти има богомолка.

— Ейю, защо ме остави да заспя? — изкрещявам, докато гневно прокарвам пръсти през косата си. В ръката ми пада богомолка и поклаща възмутено дългите си зелени антени. Не поглеждам Ейю. Треперя от гняв и страх.

Ейю се намръщва.

— *Оставил* съм те? Попитах те дали наистина искаш да спиш при Ай'оа и *ти* ми каза да те оставя намира. После пак заспа. *Оставил* съм те! — Той изглежда не по-малко възмутен от богомолката.

— Трябва да тръгвам. Веднага. — Пускам последната орхидея да падне на земята и се насочвам към края на селото. Няколко Ай'оа ме зяпват, докато минавам покрай тях. — Алай! — викам, но ягуарът не се появява.

Ейо хуква след мен, мята на рамо лъка си и извиква на едно момче да му донесе стрелите.

— Ще дойда с теб.

— Не си ми нужен. — Знам, че вината не е негова, но въпреки това не мога да престана да му се сърдя. В края на краищата, ако не беше той, може би никога нямаше да се измъкна отново навън.

Все едно, той тръгва след мен и когато се озоваваме в джунглата, тича и ме води, въпреки че помня всяка крачка. Не споря с него, но не му обръщам внимание. По този начин профучаваме през дъждовната гора, като вдигаме повече шум от двойка маймуни ревачи. Ейо продължава да е обиден заради обвинението, че ме е оставил да спя, но отказвам да се извиня. Прекалено притеснена съм, за да се тревожа, че съм засегнала самолюбието на някакво туземно момче.

— Алай, ела! — отново изкрещявам панически. — Къде е той? Алай!

Въображението ми рисува картина след картина на случващото се в Литъл Кейм. Претърсват стаята ми. Намират картата. Проследяват я до доктор Непохватка и я арестуват, задават й въпроси...

Учудвам се, че изобщо ми хрумват такива неща. Всъщност никога не съм виждала чичо Паоло да наказва някого с нещо повече от порицание или в краен случай с намаляване на заплатата, ако служителят постоянно нарушава правилата. Орязването на парите много ядосва служителите. Никой не обича да пропуска шанса да си купи бира или нови дрехи, когато отиде заедно с чичо Тимоти за доставки, което всеки прави при удобен случай. Но не е като да имаме затвор, в който да затваряме нарушителите.

Разбира се, никой никога не е извършвал по-лошо престъпление от това, да кажем, да открадне шоколад от склада или да счупи нещо в гимнастическия салон и да не си признае. Освен инцидента, разбира се. Но Алекс и Мариан никога не са били заловени. Ако бяха... Не

искам... не мога... да мисля за това. За първи път си мисля, че донякъде разбирам какво са изпитали. Защо са избягали. Все още не мога да го опиша с думи, но усещам дълбоко в себе си съчувствие, докато преди изпитвах само жал, примесена с отвращение.

Най-после Алай отговаря на виковете ми и изскача от хеликониите. Едва го разпознавам заради подивелия поглед в очите и оголените му зъби. Но когато ме забелязва, видът му се смекчава и аз отново виждам своя ягуар. Прегръщам го през врата с облекчение, че не е избягал завинаги, за да се присъедини към дивите си роднини.

— Не мога да те загубя, Алай. Никога повече не прави така.

Близко до Литъл Кейм сме, когато Ейо спира рязко и се обръща към мен.

— Ще се върнеш ли?

— Не знам — признавам аз. — Предполагам, че зависи от това какво ще се случи, когато се прибера. Те знаят, че ме няма. Трябва да са разбрали. Ще открият дупката в оградата и ще я затворят. Няма да имам път навън.

— Аз ще изкатеря оградата — заявява той — и ще те изведе.

— Не, Ейо! Наелектризирана е. Което означава, че щом я докоснеш...

— *Знам* какво е наелектризиран. Баща ми, както ти е известно, е учен. Но не ме е грижа. Птичке Пиа... — Той хваща ръката ми. — Ще изкатеря тази ограда, ако поискаш, и ще те изведе.

Потръпвам и осъзнавам, че това е най-хубавото нещо, което някой някога ми е казвал. Толкова пъти съм наричана „перфектна“, но неговите думи означават много повече.

— Ейо, аз... Благодаря ти. Но не го искам от теб. *Харесвам* дома си и хората там. В Литъл Кейм няма зло, независимо какво казва Капукири. Един ден ще те вкарам вътре и ще можеш да видиш сам. Може би баща ти ще ми помогне. Искане ми се да можеше да ми кажеш повече за него. Сигурна съм, че ще го разпозная само по описание.

Клепачите на Ейо се затварят — тъмна завеса, която ме скрива от погледа му.

— Вече ти казах. Той е грозен като всички чужденци.

— Освен мен?

Той вдига рамене.

— Върви, птичке Пиа, преди да бъдеш простреляна от стрела.

— Много си драматичен. — Но думите му сами по себе си са като стрела, направена от лед. — Довиждане, Ейо.

— За последен път?

Не знам как да отговоря на това.

— По-добре върви. Не искам да те открият, ако разузнават около комплекса за мен.

— Защо? Мислех си, че няма зло в Литъл Кейм — предизвиква ме той.

— Няма! Но ти не бива да си тук! Литъл Кейм е тайно място и аз съм най-тайната част от него. Ако разберат, че знаеш прекалено много за мен, могат да...

— Да?

— Не знам, Ейо, и не искам да знам! — Той ме вбесява. Защо не тръгва? Защо се мъчи да ме накара да се усъмня в хората, които са ме отгледали... и създали? *И защо успява?* — Тръгвай, Ейо! Тръгвай веднага!

Той се обръща безмълвно и изчезва в джунглата. След като вече го няма, изпитвам за миг желание да тръгна след него.

Пробивам си път през гъстите листа, докато накрая виждам блясъка на оградата и сградите зад нея. Вече съм почти до дупката и след като не чувам никакви изстрели и не виждам никой да разузнава из периметъра, решавам, че въпреки всичко може би ще успея да се промъкна незабелязано.

Но когато стигам до дупката си за бягство, спирам изтръпнала от ужас и сграбчвам Алай, преди да се е затичал напред.

Районът е изпълнен с мъже и жени, учени, служители и униформени пазачи. Открили са дупката, това е очевидно. Дали подозират, че аз съм я открила първа?

Скривам се сред дърветата с надеждата, че съм прихванала част от умението на Ейо да се слива с околната среда. Едва се осмелявам да дишам и пропълзявам по-наблизо, за да проуча. Продължавам да държа здраво нашийника на ягуара.

И чичо Паоло, и чичо Антонио са там. Никой от тях не изглежда доволен. Лицата им са зачервени и двамата са настръхнали като Мърморко и Алай, когато се изправят един срещу друг в менажерията. Няма на кой друг да са ядосани, освен на мен. Вероятно е точно така.

Падналото дърво е нарязано и махнато и няколко души запълват дупката и оправят оградата. Явно са изключили електричеството в този сектор, защото държат веригата с голи ръце.

Сменям позицията си и виждам повече от случващото се. Родителите ми са там и изглеждат бледи и тихи от другата страна на оградата. Зад тях виждам стъклената си спалня празна и, както за първи път забелязвам, изключително открита и уязвима. Всичко вътре се вижда. Ъгълът с креслото, под което е картата, изглежда непокътнат и изпитвам облекчение. Достатъчно съм загазила и без да се налага да давам обяснения и за картата.

Трябва да се приближа, за да чуя какво казват за мен. Сигурно всички си мислят за инцидента и се чудят дали не се е повторил. Изпитвам желание изобщо да не бях излизала снощи, да се бях вслушала в себе си и да бях останала в Литъл Кейм. Но после си спомням за Ейо и за децата на Ай'оа, усещам прилив на упоритост и мислено се виждам как заемам предизвикателна поза.

Пак ще го направя.

Както гледам обаче, едва ли ще имам такава възможност. Преманавам през краткия си списък на възможни следващи ходове:

Излизам веднага и се изправям пред всички. Признавам всичко, дори и за картата и се заклевам, че никога повече няма да правя така.

Излизам веднага и се изправям пред всички. Признавам всичко и се заклевам, *че ще го направя отново*, независимо дали им харесва, или не.

Бягам. Може би ставам туземка, този път завинаги.

Никой от вариантите не ми харесва. Но изглежда имам още възможности. Затова решавам да почакам още малко. Чакам и наблюдавам. Трябва да ми хрумне нещо!

Стоя ниско до земята и се придвижвам със скоростта на особено сънлив трипръст ленивец. Успявам да се приближа достатъчно, за да подслушвам групата до оградата, без да привлека ничие внимание.

— Не знаем със сигурност, че е излязла — казва чичо Антонио.

— Трябва да обмислим всяка възможност. Може да е на километри оттук, Антонио. На километри! — Чичо Паоло прокарва пръсти през косата си и изглежда по-развълнуван, отколкото съм го виждала някога. — Не мога да я изгубя! Тя е *всичко* за това място! Без

нея Литъл Кейм и изследванията не значат нищо! Помисли си какво би казала Щраус! О, Боже, какво ще каже *Щраус*!

Щраус? Никога не съм чувала това име, не и в Литъл Кейм.

— Успокой се, Паоло — отговаря му чичо Антонио. — Тя сигурно е някъде в комплекса. Не бива да правим прибързани заключения.

— Заключения! Търсихме я вътре с часове! Измъкнала се е навън! Това е единственото обяснение, Антонио. *Знаех си*, че не биваше да махаме камерите от стаята ѝ. Кларънс! *Защо се бавиш*! Вземи проклетия булдозер, ако трябва, и запуши тази дупка! — Чичо Паоло крачи напред-назад, без да спира нито за миг. — Трябваше да се досетя, че това ще се случи. Направих прекалено много отстъпки. Този рожден ден беше глупава идея! Тя има нужда от по-строга програма, от повече надзор... Може би трябва пак да инсталираме камерите. Няма значение дали ще роптае, достатъчно е разглезена...

Когато отговаря, чичо Антонио е с каменно лице.

— Тя не е плъх, Паоло.

Този път чичо Паоло спира да крачи и с чичо Антонио се втрещават един в друг със злоба, каквато никога не съм предполагала, че изпитват. Никога не ми е било известно двамата да са били близки или нещо подобно, но сега осъзнавам, че може би между тях има доста повече враждебност, отколкото показват. Сигурно е така. Погледите, които си разменят, изглеждат прекалено свирепи, за да се дължат единствено на изчезването ми.

Внезапно ми хрумва идея. Всичките тези хора от външната страна на оградата... едва ли са дошли тук с пълзене през дупката. Което означава, че трябва да са отворили портата. Което пък означава, че може все още да е отворена.

Едва осмелявайки се да дишам, тръгвам тихо покрай оградата около Литъл Кейм. Ако успея да стигна до портата и тя е отворена, ще мога да се промъкна вътре и да измисля някаква история... може би, че съм заспала край басейна или че съм изгубила учебника си по биология в някой тъмен ъгъл. Мислите ми тръгват в три различни посоки едновременно и умът ми блокира.

Може би затова не забелязвам Хариет Фийлдс, докато не връхлитам право върху нея.

ГЛАВА 14

— Пиа! — Тя изглежда не по-малко стресната от мен и още повече при вида на Алай.

Отдръпвам се и се чудя дали да не побягна, но вече съм забелязана. Само на крачка съм от главната порта, която действително е отворена точно както се надявах. Но толкова се бях унесла в мислите си, че не се погрижих да проверя зад всяко дърво, покрай което минавам. Доктор Непохватка се е облегнала на едно от тях, пуши спокойно и изглежда се наслаждава на зрелището, предизвикано от изчезването ми.

— Здравейте, доктор Фийлдс — измърморвам и не знам какво да очаквам от нея. Вероятно ще се развика и ще хукне към чичо Паоло като подплашено маймунче към майка си.

— Предизвика голяма олелия — казва тя вече по-спокойно и почуква замислено с цигарата по долната си устна. — Къде беше?

Не отговарям. Отговорът би трябвало да е очевиден. Била съм *навън* и това е определено против правилата. Не могат да ми намалят заплатата, защото нямам такава — дали вместо това няма да ме оставят без вечеря? Или нещо по-лошо?

— Измъкваш се, а? — промърморва доктор Непохватка. — Била си лошо момиче, перфектна Пиа.

— Нали няма да ме издадеш? — питам с последна надежда.

Тя ме гледа продължително и дърпа от цигарата си. Хвърлям бърз поглед към портата. Пазачът е там, но не може да ни види през храстите. Освен, разбира се, ако доктор Непохватка не се развика. Което е напълно възможно.

— Ето какво ще ти кажа — проговаря тя най-после, като тръска пепел на земята. — Чувам те, че наричаш всички други „леля“ и „чичо“. Е, вече съм част от всичко тук толкова, колкото всеки от вас. Имам договор, нали помниш. Така че започваш да ме наричаш „леля Хариет“ и аз може би ще ти помогна.

— *Може би?* — изричам колебливо, макар че ми се иска да закрепя от облекчение.

— *Кажи го.* — На лицето ѝ се промъква усмивка. Припомням си за опасния ѝ подарък за рождения ми ден и за неприятностите, които мога да ѝ навлека, ако някой го открие, и се предавам.

— *Добре. Лельо Хариет. Казах го. Сега ще ми помогнеш ли?*

Тя се ухилва.

— *Още веднъж. Хайде. И не с такова нежелание, момиче. Не съм ти направила нищо лошо.*

Освен че ми даде карта, която може да ме вкара в най-големите неприятности през живота ми. Е, разбира се, като се изключи сегашната ситуация.

— *Моля те помогни ми да вляза през портата, лельо Хариет, и се заклевам, че дори мислено ще те наричам леля Хариет, вместо...*

— *Вместо какво?* — Тя накланя глава любопитно. — *Как точно ме наричаш мислено?*

— *Ъ-ъ... доктор Фийлдс, разбира се.*

Погледът ѝ ми подсказва, че отговорът е неубедителен, но не се опитвам да го поправам. Тя изглежда удовлетворена и кима отривисто.

— *Добре тогава. Влизаме през портата! Изчакай тук за секунда.*

Хвърля цигарата си и излиза от храстите. Стъпквам с отвращение с обувката си все още горящия малък цилиндър, а после гледам какво ще направи. Струва ми се, че казва на пазача къде се намирам. Но не. Сочи в посоката на чичо Паоло и екипа му. Пазачът кимва, вдига рамене и тръгва с маршова крачка, вероятно в изпълнение на заповеди, които чичо Паоло никога не е дал. Щом се изгубва от поглед, *леля Хариет* ми махва и предпазливо излизам от дърветата.

— *Ти го направи!*

— *Разбира се, че го направих!* — отговаря тя и изглежда малко възмутена. — *Учих в едно тъпо девическо училище. Трябваше да използвам всяка възможност за измъкване, иначе щях да умра от социална изолация.*

Лесно ми е да си представя как бяга.

— *Е, благодаря ти.*

— *Пак заповядай. Сега ще хукнем ли вътре или ще трябва да убием следващия човек, който се появи и те види?*

— *Да го убием! Но...*

— Не *буквално*, Пиа! — размахва раздразнено ръка тя.

Преминавам през портата, едва вярвайки на късмета си.

След като видях всички събрани около тайния ми изход и бях толкова сигурна, че няма да успея да се промъкна обратно, нямам представа какво да правя по-нататък. Те няма да приемат обикновено обяснение за отсъствието ми. Четенето в библиотеката или упражненията в салона никога не биха задоволели чичо Паоло и след като ме познава цял живот, веднага ще ме разкрие. Освен това не ме бива да лъжа, благодарение на факта, че *никога не го правя*. Досега не е имало за какво да лъжа.

Все пак има някой доста опитен в лъжите... Много ми е неприятно да я моля за още една услуга, но нямам избор.

— Ъ-ъ, лельо Хариет?

— Да? — Тя ме гледа така, сякаш вече знае за какво ще я помоля и се забавлява безкрайно.

О, хайде, Пиа. Преглътни гордостта си и го направи.

— Какво... ъ-ъ... да кажа, когато дойдат и ме открият?

— Хм. Имаш нужда от някаква история, и то убедителна. Няколко часа ни вест, ни кост, а нека си го кажем — Литъл Кейм не е толкова голям. Търсиха те навсякъде. — Тя прехапва устни и се вглежда в мен замислено. — Добре. Сетих се. Ела с мен.

Тя се затичва по обиколната алея и тръгвам след нея с надеждата, че знае какво прави. Нямам представа дали мога да ѝ вярвам, но при тези обстоятелства, изглежда, не ми остава друго. Леля Хариет знае тайната ми, затова засега завися от милостта ѝ.

Щом излизаме от полезрението на патрулиращите около оградата, тя забавя ход и се изравнява с мен.

— В такива ситуации най-добрата лъжа е тази, която предизвиква съчувствие.

— Какво имаш предвид?

— Ами, ако кажеш, че си заспала в някой ъгъл или си се крила нарочно, това само ще ги вбеси още повече — а повярвай ми, те вече са достатъчно ядосани.

Кимам, като си спомням разговора на чичо Паоло и чичо Антонио, който подслушах.

— Така че — продължава леля Хариет, — много по-добре е да измислим ситуация, която ще ги накара те да се почувстват *виновни*,

когато те открият. Например, върху теб е паднало пиано и ти не си успяла да го отместиш.

— Чакай! — Спирам и я гледам с ужас.

— Божичко, Пиа, само се шегувах! Но ти схвана идеята, нали?

— Предполагам — казвам и тръгвам отново, макар и на по-голямо разстояние от нея, просто за всеки случай, ако *наистина* реши да стовари пиано върху мен.

— Номерът е да ги накараш да им дожалее за теб. Съчувствието е най-добрият заместител на гнева. И така... — Тя спира и махва с ръка към сградата, пред която сме спрели. Лаборатории Б, по-малката от двете главни изследователски сгради в Литъл Кейм, е разположена до североизточната част от оградата. — Влизаме тук.

— Защо? Какъв е планът?

Без да отговори, тя ме повежда по белите лъснати коридори и не поглежда нито веднъж назад. Явно всички ме търсят — мястото е напълно тихо. Звукът от стъпките ни по пода ехти в стените. Плочките под краката ми са толкова безупречно чисти, че когато поглеждам надолу, се виждам като в огледало. Всички бели врати, покрай които преминаваме, са означени с *Лаборатория 114*, *Лаборатория 115*, *Лаборатория 116*, а между тях има малки складови помещения без прозорци. Флуоресцентните светлини над нас светят постоянно и безмилостно като слънце. Чичо Паоло най-много от всичко мрази дефектни лампи и появи ли се и най-малкият признак за разваляне, вика Кларънс да ги смени.

Най-после леля Хариет спира, слага ръце на кръста и се оглежда объркано.

— Къде е хладилното помещение?

— Лаборатория 112? Натам...

— Какво има тук? — прекъсва ме тя и тръгва към вратата в края на коридора.

— Не ходи там! — казвам аз.

— Защо? — Ръката ѝ вече е на дръжката.

— Това е старото крило. Изгоряло е преди години, никой не го използва. Празно е.

— Наистина ли? — Тя любопитно разглежда вратата. — Странно. По фасадата на сградата няма следи от пожар.

Вдигам рамене.

— На никого не е разрешено да влиза. Опасно е.

Леля Хариет завърта дръжката на вратата, но тя не поддава.

— Заклучено.

— Лельо Хариет...

Преди да успея да я спра, тя вкарва пропуска си и вратата се отваря. Искam отново да я предупредя да не влиза, но любопитството ми надделява. Бавно тръгвам след нея.

Залата е тъмна и прашна. Виждам врати с малки прозорчета. Леля Хариет опитва първата и тя се отваря лесно. Стаята зад нея е малка и тъмна и успяваме да различим пейка на отсрещната стена. Никъде няма следи от пожар, но помещението изглежда старо и несъмнено изоставено. Малко е, за да е лаборатория или спалня, но е достатъчно голямо за склад. Дървеният под е покрит с поне два сантиметра прах.

Леля Хариет сочи безмълвно към пейката. Метални вериги, покрити с дългогодишна ръжда, висят над нея като стари кости. По дължината на дървото има дълги драскотини, сякаш оставени от нокти.

По гръбнака ми преминава тръпка, сякаш е издраскан от същите нокти. Тази стая не прилича по нищо на познатия ми Литъл Кейм. Тя е студена, мрачна и усамотена и крие тайни, които не искам да научавам.

— Да продължим нататък. — Леля Хариет се връща във вестибюла и аз неохотно тръгвам след нея. Следващата стая е горедолу същата като първата. Още по-следващата няма пейка, но има повече драскотини — на стената са, започват от нивото на очите ми и продължават надолу. Следващата стая има тъмни петна по дървения под и неясна металическа миризма във въздуха.

Вече всеки косъм от косата ми е настръхнал от ужас и когато леля Хариет се насочва към поредната врата, поклащам глава.

— Стига толкова.

Тя само кимва. Връщаме се на пръсти в осветената зала, сякаш ни е страх, че ще събудим някое заспало чудовище.

Стоим отново на светло, зад затворена врата, надеждно деляща ни от сенките, и се гледаме втренчено една друга.

След минута прошепвам:

— Много неприятно чувство изпитвам. Стана ми... студено.

Тя кимва с пребледняло лице.

— Виждала съм и преди такива стаи.

— Къде?

Тя поклаща глава и май няма желание да говори повече за това.

— Пиа, имаш ли представа за какво се е използвало това крило?

— Не... казаха, че са били лаборатории и склад, и всичко е изгоряло... — *В пожар, какъвто никога не е имало.* — Защо биха излъгали? — прошепвам.

Леля Хариет не отговаря, а само ме наблюдава със странен и далечен поглед.

— Трябва да те скрием.

— О, да.

Щом се озовавам извън залата и от външната страна на вратата, се опитвам да се освободя от мрачното настроение, което се е впило в мен като пиявица. В Лаборатория 112 откриваме ред от вградени хладилници — хладилници, които не могат да бъдат отворени отвътре. Веднага разбирам плана на леля Хариет. Добър е, но никак няма да ми е забавен.

Въздишам и влизам в един хладилник. Бих искала да мога да измисля нещо по-добро. Леля Хариет се забавя, преди да затвори вратата.

— Пиа...

— Да?

— Знаеш ли, дадох ми малка лаборатория близо до централната порта, в която да правя изследванията си...

— Да. И?

— Ами — тя вдига вежди многозначително, — бих могла да поискам някой — сега ти се кой — да идва при мен от време на време... с учебна цел, разбира се. Няколко часа на ден, през които всички да мислят, че си на сигурно място при мен...

Срещам погледа ѝ и разбирам какво ми предлага. Не е възможно да знае какво съм правила в джунглата, но ми предлага начин да се върна там, ако искам. Но не съм сигурна какво искам точно сега. Затова само кимвам леко и уклончиво. Тя също ми кимва и не казва нищо повече.

— Ще изчакам час и нещо и небрежно ще попитам дали някой се е сетил да провери тук. Дотогава по-добре пригответи обяснение как си попаднала в толкова тъпо положение, нали?

Кимвам пак.

— Лелъо Хариет — питам аз, — защо ми помагаш?

Тя се поколебава и тръгва да казва нещо, но го прикрива с мрачна усмивка.

— Ще се видим след час, Пиа.

И затваря вратата.

На нея има малък прозорец, но стъклото е непрозрачно и виждам само отварянето и затварянето на вратата на лабораторията, когато леля Хариет излиза. Примирена със своя час на мъчение, аз се обръщам и започвам да разглеждам малкото помещение.

На отсрещната страна има два метални стелажа, на които са подредени пластмасови съдове, надписани със сложни шифри от букви и цифри и дори цветни етикети. Имах причина да избира точно този хладилник и причината стои на втория рафт на около метър от лявата ми ръка. Това е контейнер с проби от *Anopholese darlingi* — комари — които използвам в изследванията си на маларията с чичо Харуто и баща ми. Едно от занятията ни беше планирано за днес — просто ще кажа, че съм искала да започна по-рано и случайно съм затворила вратата зад себе си.

Докато седя на пода и треперя, мога да мисля единствено за топлината на огньовете на Ай'оа — толкова по-силни, диви и опасни от електрическите печки, които използваме в Литъл Кейм. Бих запалила огън тук, но няма нищо за горене, освен пробите от животински тъкани, а те биха стигнали едва за десетина минути.

Иска ми се да имаме повече открити огньове в Литъл Кейм, точно както ми се иска да имаме деца. Никой тук не говори за деца. Ако някой от служителите или учените има, никога не ги споменава. Предполагам, че или никога не са имали, или децата са пораснали и са си заминали. Защо иначе родителите им биха ги оставили? Вече имам чувството, че светът е малко по-мрачен без смеха и безгрижните им игри. Завиждам на Ейо за живота му с децата и се чудя колко различен би бил моят собствен живот, ако имаше деца на моята възраст, с които да си играя и с които да порасна.

Но Литъл Кейм не е място за деца. Няма къде да тичат и играят, а и така или иначе според чичо Паоло всяко нещо, което не допринася за изследванията тук, е странично и ненужно. Той би казал, че децата само се пречат, чупят разни неща и те отвличат от истинската ти работа. Когато бях малка, чичо Антонио ме следваше навсякъде и ме

държеше настрана, за да е сигурен, че няма да прекъсна някой важен експеримент. Прекарвахме цялото си време главно в социалния център. Той ме научи да плувам, да чета, да събирам и изваждам. Представих си всичките деца на Ай'оа да седят на едно място толкова дълго, колкото аз с чичо Антонио и да учат корен квадратен и деление. Би било кошмар. Имат повече дива енергия от мен тогава — може би и аз съм я имала, но никога не съм се научила да я показвам поради липса на други деца. Всичко, което знаех, беше как да бъда възрастна — не просто възрастна, а учен. Започнаха да ме обучават от четиригодишна, за да заема мястото си в екипа Имортис.

Казвам си, че чичо Паоло трябва да е прав. Очарованието ми от най-малките Ай'оа само изважда емоциите ми извън контрол. *А няма нищо по-опасно от загубата на контрол*, ехти гласът на чичо Паоло в мислите ми, повтаряйки едно от любимите му изречения.

Дълбоко в себе си осъзнавам, че мисля за всичко това, само за да блокирам една друга мисъл. Мисълта за онзи мрачен коридор и малките стаи, странните вериги и драскотините по дървените пейки и стените. *Ами пожарът? Защо ще ме лъжат?*

Един въпрос ме смразява повече дори от хладилника, в който съм хваната в капан — *какво крият?*

За да спра да мисля толкова много, започвам да удрям по вратата, сякаш съм го правила цял ден. Удрям толкова дълго и силно по неумолимия метал, че почти започвам да вярвам на собствената си лъжа. Толкова ми е студено, че оглуявам.

Когато вратата се отваря, съм полузамръзнала и толкова отчаяно искам да изляза, че продължавам да стискам юмруци няколко секунди след като са ме увили в одеяла. Щом разбирам, че вече съм навън и че чичо Антонио, майка ми, чичо Паоло и леля Хариет са наоколо и се грижат за мен, се успокоявам достатъчно, за да изпелтеча обяснението си защо съм се озовала там. Лъжливото обяснение, разбира се.

Изпитвам облекчение, че не ме разпитват повече и си казвам, че погледът, който чичо Паоло и мама си разменят, е само съвпадение. И че свирепостта, с която майка ми стиска рамото ми, докато ме извежда от стаята, не е нищо повече от родителска загриженост за премръзналата дъщеря.

На леля Хариет не й мига окото.

ГЛАВА 15

Минават два дена, които прекарвам в ужас, че някой ще се сети как всичко е било нагласено и двете с леля Хариет ще бъдем повикани в офиса на чичо Паоло. Но нищо необичайно не се случва — освен кражбата на кутийка кибрит от кухнята, която извършвам, докато Жак не гледа.

Затварям се в стаята си, заставам пред огледалото, вадя клечка от кутията и я драсвам. Не съм сигурна какво ще видя и ще видя ли изобщо нещо, но от посещението си при Ай'оа насам не мога да махна думите на Ейо от главата си: *Знакът се вижда само на огън.*

Задържам клечката на няколко сантиметра от носа си и наблюдавам дали нещо ще се случи.

Нищо не се случва.

Навеждам се по-близо, докато почти не залепвам нос до отражението си. Вдигам клечката по-високо.

И го виждам, точно когато клечката почва да пари пръстите ми. Не усещам пламъка по кожата си, докато той накрая не угасва. Връхчетата на пръстите ми са топли, но незасегнати. Драсвам нова клечка един, два, три пъти, докато пламне и едва не я забождам в окото си, толкова съм потресена от това, което виждам.

Изглежда почти като отражение. Почти. Но пламъчето на клечката е неподвижно и равномерно за разлика от буйните отблясъци в златно и виолетово в ирисите ми. Преди не съм ги виждала. Никога не съм подозирала, че ги има. Сигурна съм, че и никой друг в Литъл Кейм не ги е забелязал. Чичо Паоло със сигурност не е споменавал за тях. Но ето ги — светлинки, които се въртят и разцъфват в синьо-зелените ми ириса. Изчезват, когато отдалеча клечката и се връщат в мига, в който я приближа пак. Цветовете на елизиума, уловени в очите ми, блестят, вият се и гаснат като огън, като вода, като дим.

Значи това е знакът на ягуара, богомолката и луната. Знакът на *Тапумири* на Ай'оа. С трепереща ръка гася поредната клечка и я хвърлям в кошчето. За момент стоя, втренчена в себе си, сега — с

нормалния си поглед. *Какви други тайни се крият в мен?* Бавно прокарвам ръце по лицето си, но не знам какво още очаквам да видя. Антени, излизащи от косата ми? Люспи по бузите ми?

Изпитвам отчаяна нужда да се поразсея и решавам да ида да плувам, макар че излизането от къщата ми и отиването до Общежитие Б, където се намира басейнът, само по себе си може да бъде наречено плуване. Дъждът идва на вълни и след минути съм мокра. Събличам тениската и слагам банския костюм.

Басейнът е празен, точно както обичам.

Захвърлям мократа тениска и шортите на стола и пристъпвам бавно, за да не се подхлъзна на плочките. Водата е синя, неподвижна и подканваща. Пазя равновесие на ръба и предвкусявам как ще наруша тази спокойна повърхност. Собственото ми отражение, полюшващо се долу във водата, ме вика.

Протегам ръце, събирам ги над главата си и скачам, без почти да изплискам вода. Тя е хладна, приятна и ме обгръща отвсякъде. Правя няколко бавни дължини, като редувам лек бруст и плуване по гръб. Както и в спалнята ми, таванът е стъклен и виждам как дъждът бие по него.

Толкова се мъчех да не мисля за туземците — да не би някой да види истината в очите ми, че не успях наистина да обмисля случилото се. Сега разравям паметта си и споменът се връща като сън — мъглив, чуждоземен и невъзможен.

Наистина ли го направих? Бях ли там? Истинско ли беше? Когато си мисля за дивите, жизнерадостни хора, в сърцето ми има болка. Осъзнавам, че вече ми липсват. Сега, когато оградата е поправена, се съмнявам, че ще ги видя отново. Има толкова много въпроси, които искам да им задам. Откога са тук, толкова близо до Литъл Кейм? Какво мислят за нас, учените? Спомням си как Ейо каза: *Защо иначе духовете биха изпратили неумираща?*

Хващам се за ръба на басейна, избърсвам очите си и ми става студено, но не от водата. *Имало ли е други като мен?*

И дали все още съществуват?

Въпросът е нов и неочакван, и никой в Литъл Кейм не си го е задавал досега, поне доколкото знам. Възможно ли е племето Ай'оа да знае повече, отколкото някой тук предполага? Някой някога изобщо помислял ли е да ги попита? В края на краищата, това е тяхната земя.

Ако някой би могъл да знае тайните на елизиума, това ще са те. Имам ужасно много въпроси, които искам да задам на Ейю, ако го видя отново.

Ейю.

Въпросите внезапно започват да ми изглеждат не толкова важни в сравнение с него — студът отстъпва на неочаквана топлина.

Ейю не е като никой, когото познавам в Литъл Кейм. Първо, той е на моята възраст, но не това го прави различен. Той не е точно Ай'оа и определено не е от Литъл Кейм... изглежда повече като част от джунглата. Но може би съм повлияна от първото впечатление, защото се запознахме в дъждовната гора.

Хвърлям се във водата, плувам по гръб, гледам как дъждът пада върху стъкления таван и си представям как се стича по стените в басейна. Плувам под същия дъжд, който вали и над Ай'оа. И над Ейю. Момчето с орехово кафява кожа и очи с цвят на дъжд. Момчето, което ми показва другата страна на света. Дори сега усещам докосването му върху кожата си, когато танцувахме, и топлината на ръката му под главата ми, когато спях.

Искам да го видя отново. *Имам нужда* да го видя отново. Искам да видя Ай'оа и Лури, и Тримата, и танците около огньовете, но най-много искам да видя Ейю. Да го разпитам, да, но също така да го слушам как говори с красивия си акцент. Да ми разкаже как ходи на лов за анаконди и как дебне ягуари из джунглата. Животът му е съвсем различен от моя и се съмнявам, че някога бих могла да го разбера напълно. Но това само засилва интереса ми.

Кое е това момче от джунглата? Какво е то за мен?

Нищо — изсъсква в мен остър, критичен глас и ме изненадва със злобата си. — *И трябва да си остане нищо. Той е опасност. Непредсказуем. Неконтролируема променлива. Не е за теб. Не е за теб.*

Това е моят глас на учен, гласът, който използвам, когато правя тестовите на чичо Антонио или описвам какво виждам през микроскопа в лабораторията. Гласът ме ядосва и изпитвам желание да тропам с крак като дете, но вместо това покорно се потапям във водата с главата напред като видра, а после слизам надолу и кръстосвам крака на дъното.

Може ли безсмъртна да се удави?

Не научавам, защото щом оставам без дъх, се отблъсквам от дъното и изскачам на повърхността, като поемам дълбоко влажния въздух.

Връщам се в стаята си, обличам тениска и анцуг, излягам се на леглото и се приготвям да мързелувам през цялата вечер. Плуването не е изтощително — нищо не е изтощително, — но в момента съм отегчена от гимнастическия салон, социалния център и всичко останало в Литъл Кейм. Това е проблем, с който съм се сблъсквала преди. В Литъл Кейм винаги има какво да се прави. Едно от нещата, които чичо Паоло особено много внимава да избегне, е да ме остави да се отегча. Не е добър признак да се отегчиш от живота на седемнайсет години, ако ще живееш вечно.

След като проверявам, че майка ми не е вкъщи, вадя картата изпод килима в ъгъла и я разгръщам на леглото.

Проследявам с показалец земната площ на име *Азия* и запаметявам границите ѝ, когато чувам рязко „чат“.

Моментално смачквам картата, без да се мъча да я сгъна по линиите и я натъпквам под възглавниците си. Оглеждам се наоколо ужасена, че тайната ми е разкрита. На вратата няма никой. Нито в антрето. Викам, но никой не ми отговаря от тихата къща.

Връщам се в стаята си и почти съм решила, че е било само паднал на покрива орех, когато чувам ново „чат“. После „чат-чат-чат“. На второто вече съм разбрала откъде идва звукът. Идва от най-широката от стъклените стени.

Когато заставам до прозореца и слагам ръка на стъклото, следващото камъче удря точно там, където е дланта ми. Дръпвам се назад и инстинктивно оглеждам ръката си, но, разбира се, камъчето е отскочило от стъклото.

— Ейо? — казвам невярващо, макар че няма начин да ме чуе.

Той стои от другата страна на оградата и когато вижда, че е привлякъл вниманието ми, пуска останалите камъчета на земята. Устните му се движат, но не мога да прочета какво казва. Притискам се до прозореца, поклащам глава към него и си мисля колко хубаво е, че свалих банския си и се преоблякох в дрешника, а не в спалнята, както правя понякога.

— Какво правиш тук? — изговарям бавно с устни, но виждам, че той не разбира. Сърцето ми бие ускорено от ужас да не го забележат, както и от вълнение, че го виждам. Вдигам пръст, а после и двете си ръце, обърнати с длани към него, докато той не кимва и не остава неподвижен. *Изчакай.*

След по-малко от минута изтичвам навън, оглеждам района и щом виждам, че е чист, заобикалям къщата и отивам на мястото, където Ейо стои на сантиметри от оградата.

— Не я докосвай! — извиквам тихо, когато го виждам да тръгвам напред. Той се отдръпва в последната секунда и въздъхвам с облекчение. Не искам да го видя изпържен, преди да ми каже защо е дошъл.

— Къде беше, птичке Пиа?

— Какво правиш тук? — казвам в същия момент.

И двамата изчакваме другия да заговори пръв, а после и двамата започваме едновременно. След моментното объркване най-после успявам да взема думата.

— Не мога да дойда пак, Ейо.

— Все още ли си ми сърдита? — Изглежда искрено загрижен.

— Не, разбира се, че не. Така или иначе вината беше моя. Трябваше да се прибера много по-рано. Може би тогава нямаше да открият дупката... — Посочвам към наскоро преобърнатата пръст и разместените камъни, край които стоим. — Затвориха дупката, през която се измъквах, Ейо. Вече не мога да бягам.

— Трябва да се върнеш! — настоява той. — Има толкова много неща, които искам да ти покажа! Водопади и пещери, и...

— Ейо... — Сърцето ми се преобръща от копнеж и за момент си представям как заедно изчезваме в джунглата. *Неконтролируема променлива*, предупреждава ме отново вътрешният ми глас на учен. *Не се увеличай.* Инстинктите ми водят война помежду си. *Бягай. Остани.* Взирам се в смъртните очи на Ейо и усещам присвиване в стомаха, сякаш съм завързана с връв, която ме придърпва обратно към Литъл Кейм, далеч от непознатото. — Аз... аз не съм Ай'оа, Ейо. Моего място е тук. Съжалявам. Не мога да дойда с теб.

Той отстъпва назад и се втренчва за известно време в мен.

— Опитомили са те като маймунка. Дресирали са те да носиш орехи и да седиш на рамената им, и сега би предпочела да живееш на

каишка пред това да тичаш свободна по върховете на дърветата.

— Това не е истина! Изборът е мой, Ейо.

— И маймунката казва така.

— Ейо! — Той е толкова вбесяващ! Не може ли да види, че ни разделя нещо повече от оградата? Спомням си как потънах в танците на Ай'оа, спомням си тези няколко пленителни момента, в които се почувствах част от тях. Да забравя коя съм и да се слея с тълпата беше крайно съблазнително — но магията се развали в момента, в който ми припомниха безсмъртието ми. — За мен няма място в селото ти и в надеждите на твоите хора. *Казах* ти. Аз съм безсмъртна и мястото ми е тук.

— Не ме интересува — отговаря той. — *Искам те*, Пиа. Ти си първата като мен. Твоето място е навсякъде и никъде. Ти не си учен, не си Ай'оа. Диво момиче. Момиче от джунглата. Но все пак избираш клетката.

Прехапвам устни и се мъча да не се поддам на желанието да ударя главата си в оградата от раздвоение и безсилие.

— Ейо, прибирай се. Ако те видят тук, ще те *принудят* да си тръгнеш и едва ли ще го направят любезно. Моля те, върви си.

— Мога да изкатеря тази ограда и да ти помогна да излезеш.

— Не можеш. Наелектризирана е.

Той свива мрачно рамене.

Казвам с въздишка:

— Не е, защото не харесвам теб или Ай'оа. Харесвам ви. Наистина. Но *не мога* да изляза сега. Дупката е затворена. Няма път навън.

— Ако откриеш такъв, би ли дошла?

— Ако открия — обещавам аз и се чудя защо всеки път, когато ме помоли за нещо, отстъпвам и давам обещания, които разкъсват разума и сърцето ми в две различни посоки. *Какъв е интересът ти към мен, момче, че не ме оставяш на мира?*

Вероятно същият интерес, който и аз изпитвам към него, но запазвам тази мисъл за себе си.

— Върви си, Ейо. Моля те.

Той дълго се взира в очите ми и се чудя какво ли си мисли, че ще види в тях. После се обръща и изчезва в джунглата. На пътя ни винаги има ограда. Искам да я сграбча и да я разтърся, без да мисля за

електричеството, но тогава алармата ще се включи и чичо Тимоти ще почне да задава въпроси...

Когато се връщам в стъклената къща, усещам по бузата си дъждовна капка, която се стича по бузата ми и стига до устните ми. Има солен вкус.

ГЛАВА 16

На другия ден трябва да скицирам и после да направя диаграма на цветята в градината между Лаборатории А и Общежитие Б, но вместо това рисувам лица. Имам един час да завърша задачата, възложена от чичо Смиди, но всъщност ще ми отнеме само петнайсет минути, затова не се тревожа за времето.

Първо рисувам чичо Антонио, с правоъгълната челюст и брадатото лице, което съм рисувала много пъти. Брадата му го превръща в любимия ми модел и винаги с удоволствие рисувам всяко косъмче. Рисувам също и мама и татко, но се отегчавам от портретите им още преди да ги довърша. Не мога да рисувам като чичо Смиди, който е най-добрият художник в Литъл Кейм. Според него умението ми да предавам детайлите и да се съсредоточавам върху всяка подробност, а не върху цялата външност, е и причината за провала ми като художник.

За по-забавно обръщам на празен лист и започвам да си драскам ей така, без да имам наум определено лице. Всичко друго е по-хубаво от това да скицирам поредното листо на орхидея, което така и така мога да предам по памет.

Докато рисувам, мислите ми блуждаят и движа молива машинално. Мисля си за стоящия в дъжда от другата страна на оградата Ейо — видях го за последен път преди три дни. Мисля си за леля Хариет, която ми помогна да прикрия нощта си в джунглата, а също и за това колко би се разгневил чичо Паоло, ако научи. Мисля си за заключената врата в Лаборатории Б и мистериозните помещения зад нея и се чудя каква ли е истината за тях.

Когато се връщам от мислената си разходка, поглеждам надолу към листа и оттам ме гледа лицето на Ейо. Шокирана се обръщам назад, за да се уверя, че никой не го е видял. След това омаяна разглеждам произведението на блуждаещите си мисли.

В тази рисунка има повече живот, отколкото във всичките ми досегашни. Най-после съм открила онова, което чичо Смиди нарича

„освобождаване на напрежението“ и творческо вдъхновение, за да бъде картината спонтанна и естествена. Очите на Ейо са почти толкова дълбоки и пълни с живот, колкото в нощта при Ай’оа и изпитвам внезапното и фантастично усещане, че това е *той*, гледа ме и изобщо не е рисунка.

Ненадейно чувам гласове и обръщам страницата. Чичо Антонио и леля Хариет идват по покрития коридор, свързващ всички сгради в Литъл Кейм. Тя го е хванала под ръка.

— Пиа! Здравсти, мила! Какво правиш?

— Скицирам. — Вдигам листовите до гърдите си.

— Може ли?

— Ами... добре. — Подавам ѝ всички рисунки, без тази с Ейо.

Тя кима и хъмка над тях, като показва особен интерес към портрета на чичо Антонио.

— Доста добри са. Малко... сухи... но добри. Трябва да прибавиш емоция и ще станат страхотни. Като Мона Лиза.

— Коя е тя?

— Може би някоя, която чичо Паоло не иска да срещаш. А това какво е? — Тя сочи листа, който все още е в ръцете ми.

— Ох, нищо... все още не е готово.

— Нека го видя!

Почти отказвам, но волята ми отслабва. Предполагам, че част от мен *има* нужда да го сподели с някого и от всички в Литъл Кейм леля Хариет изглежда най-малко способната да изтича при чичо Паоло с рисунката ми. *Но няма да ѝ кажа кой е. Не и това. Твърде е лично.*

Тя взима листа и известно време кима над него.

— Ето това имах предвид. Емоция.

— Мислиш ли? — поглеждам над рамото ѝ.

— О, да. Не бих го показвала на този, който отговаря за теб днес. Би довело до въпроси. Боже, готино парче е, нали?

— Какво? — Изразът е нов за мен.

— Готино парче. — Тя прави неопределен жест към рисунката и повтаря: — Готин тип.

Поглеждам отново към лицето на Ейо и се изчервявам.

— Е, кой е той? — пита леля Хариет.

— Името му е Ейо. — Запушвам устата си с ръка. *Какво! Пиа, идиотка такава! Какво беше това? И това ако не е липса на*

самоконтрол... Нямах представа какво ме накара да го изрека. Може би нуждата да споделя е по-силна, отколкото си мислех. Ако бях сама, щях да се плесна по главата, че съм толкова глупава и безразсъдна.

Сега съм приковала цялото внимание на леля Хариет. Тя обръща лицето си към мен и повдига вежда почти до къдравата си коса.

— О-о?

— Моля те, просто ми го върни. Не е нищо. Само въображението ми...

Тя ми го подава, но по лицето ѝ пропълзява усмивка като червена гъсеница по листо — бавна, но решителна.

— Само въображението на момиче, което никога не е виждало мъж под трийсет.

— Не е вярно — протестирам, но слабостта в гласа ми е ясно забележима. *Аз съм седемкратен идиот, това съм!* — Нали няма да кажеш?

— Ще добавя това към кутията под леглото си с етикет „Тайните признания на безсмъртната Пиа“. Боже, момиче, не гледай така покрусено. Няма такава кутия!

Събирам останалите си скици и се чудя как да се отърва от тях. Няма нищо престъпно в лицето на баща ми, но бих предпочела да забравя напълно цялата случка. Всеки може да ги извади от кошчето за боклук. Това, което ми трябва, е огън.

— Хайде, дай ми ги — заповядва леля Хариет.

Толкова съм разтревожена и параноична, че ѝ ги давам. Тя небрежно се оглежда наоколо, но все още сме сами. Отива в езерцето с рибките и потапя рисунките във водата. Изображенията мигновено се размиват и стават неузнаваеми. Биха могли спокойно да бъдат безобидни скици на папратови листа.

— Не мислех да го рисувам — прошепвам. — Само си драсках. Не внимавах.

— Нормално за мечтателка — казва тя, докато събира влажните съсипани листове. — Имах приятелка в училище, която зяпаше през прозореца в часовете по история и от разсеяност написа мръсни думи в изпитната си работа. Излишно е да ти казвам, че я скъсах.

— Никога не съм изучавала история — отбелязвам аз, въпреки че този факт няма никаква връзка с настоящото ми затруднение. Никога през живота си не съм имала толкова много затруднения за толкова

кратко време. Леко налудничаво се тревожа, че съм обречена да живея през вечността, като бързо трупам тайни и дилеми. Колко напрежение може да понесе човек, преди да се пръсне?

— Имам нужда да поплувам — решавам аз, но след това си спомням за растенията, които трябва да скицирам и страданието ми се удвоява.

Лея Хариет ме изучава, сякаш съм пъзел, на който липсват всички ъглови части. И аз се чувствам като пъзел с липсващи ъглови части.

— Това, от което имаш нужда — казва тя накрая шепнешком, защото чичо Кларънс обикаля наоколо с кош, пълен с мръсни кърпи, — е да обмислиш отново предложението, което ти направих преди няколко дни.

Отнема ми само секунда, за да събера две и две. Оглеждам я предпазливо и се чудя къде е уловката.

— Значи все още ти трябва „асистент“, който да ти помага с изследването?

— Правилно.

Втрещавам се във върховете на маратонките си и се чудя дали съм толкова прозрачна, колкото ми се струва.

— Как разбра?

— Това, че момчето на рисунката вероятно има нещо общо с изчезването ти? — Тя се усмихва иронично. — О, Пиа. Знам как работи ума на една тийнейджърка. Не беше чак толкова отдавна, когато самата аз бях тийнейджърка, нали се сещаш. — Тя се изкикотва. *Изкикотва* се. Като някое от малките момичета в Ай'оа. — Веднъж в гимназията имах три гаджета едновременно. Спомням си няколко вечери, в които имах три срещи една след друга. — Тя отново се изкикотва. — И, знаеш ли, никой от тях не разбра за останалите. *Толкова* добра бях.

— Гаджета?

Тя примигва.

— Ти... не знаеш какво е гадже? Ох. Ох, *Пиа*. Мила. Доста си залупена, а? Гаджето е... нали се сещаш... момче, което харесваш и което също те харесва. Добре де, *повече* от харесва.

Гледам с празен поглед.

— Ох, забрави. Това ще е урок за някой друг ден.

Гаджета. Хъх. Това е нещо, което ще обмисля по-късно.

Представям си да имам *трима* Ейовци и решавам, че леля Хариет определено е луда. Достатъчно трудно се справям и с един.

— Така че... ако получа разрешение да прекарам няколко дни или седмица с теб...

— И ако изчезнеш за част от деня...

— Те никога няма да разберат — разсъждавам като всеки добър учен аз. — Ще бъде доста сложно. Ще трябва да знам точно какво правиш във всяка минута, в която ме е нямало, в случай че някой попита. Не можем да си позволим никаква грешка.

— Това е лесно. Както без съмнение си забелязала, аз съм отлична лъжкиня.

— Дали ще ми позволят? След всичко, което се случи...

— Има едно нещо, Пиа, на което винаги може да се разчита, когато става дума за учени като тези в Литъл Кейм.

— Да?

Тя се ухилва и почуква с пръст по носа си.

— Гордостта.

Според леля Хариет чичо Паоло и екипът Имортис са толкова заслепени от своя успех — създаването ми, — че не могат да си представят да ги мамя умишлено. Те винаги са били нащрек да не би нещо случайно да поквари ума и характера ми, както и за външните влияния, които биха могли да ме отвлекат от отредената ми роля на глава на екипа им. Но мисълта аз целенасочено да нарушавам правилата им е невъзможна за тях също като идеята за едноклетъчно чехълче, което размахва юмруче към микроскопа, отказва да бъде изучавано повече и напуска с маршова стъпка.

Не съм сигурна, че съм на нейното мнение, но се съгласявам. Все пак идеята ѝ с хладилника се оказа доста добра. Може би леля Хариет е по-свастна, отколкото ми се стори отначало. Независимо дали ми харесва или не, тя бързо стана най-довереният ми човек в Литъл Кейм. И също най-голямата заплаха за бъдещето ми на учен — или поне така би казал чичо Паоло, ако разбере за всичко, което леля Хариет направи. Защо тогава в момента не тичам право при него и не признавам всичко?

Подозирам, че причината е свързана с факта, че несъзнателно нарисовах лицето на Ейо на онзи лист. Аз мечтая за своите безсмъртни, да... но не може ли в сърцето ми да има място за повече от една мечта?

Вървим през Лаборатории А и търсим чичо Паоло. Това, което научих за леля Хариет, е, че тя подплатява думите си с незабавни и смели действия. Щом приех предложението ѝ, веднага се зае да го финализира.

Откриваме чичо Паоло — и останалите от екипа Имортис, — не в коя да е, а в собствената ми лаборатория. Майка ми реди таблици по масата. Доктор Харуто Хашимото, мрачен, но блестящ японски биохимик, ни поздравява с характерното си намръщване. Доктор Джейкъб Оуенс и доктор Сергей Зингре ни се усмихват топло — те са най-симпатичните членове на екипа. Винаги изпитвам гордост, когато ги видя всички заедно в чисто белите им лабораторни престилки. *Моят екип*. Умовете зад моето съществуване. Дължа им всичко и някой ден ще бъда една от тях.

Докато ги оглеждам, осъзнавам, че изучавам чертите на лицата им и цветовете на очите им и ги сравнявам с Ейо. *Дали е син на някой от вас?* Погледът ми се връща на чичо Джейкъб, който е вероятно най-непредвидимият от всички. Със сигурност не е чичо Харуто.

— Пиа, тъкмо щяхме да те извикаме — възкликва чичо Паоло. — И вие здравейте, доктор Фийлдс. Какво ви води при нас?

— Трябва да поговоря с теб, Паоло, ако може — казва леля Хариет.

— Разбира се, какво...

— Насаме.

Той изглежда смаян, но кима и двамата пристъпват в антрето. В това време аз оставам при останалите от екипа Имортис. Мисля си за това, което Ейо каза през първата нощ, в която се срещнахме — че семейството е нещо повече от кръвта. Оглеждам тези учени, които ме отгледаха и обучиха, и си мисля, че знам какво имаше предвид той.

Настанявам се на един метален стол, усмихвам се и соча към папката на чичо Сергей.

— Защо ме търсехте?

Чичо Харуто отговаря със строг тон:

— Трябва да изчакаме доктор Алвес.

— О, стига, Харуто! — казва чичо Джейкъб. — Тя е вече една от нас толкова, колкото и ти. Тук няма тайни. — После, без да обръща внимание на неодобрителното мръщене на чичо Харуто, се обръща към мен, намигва ми и обяснява: — Ще имаме гости.

— Гости? Кой? — Изправям се на стола с ускорен пулс. — Хора от външния свят?

Чичо Джейкъб кимва.

— От Корпуса.

— Какво е това?

Чичо Харуто изсъсква предупредително, но чичо Джейкъб завърта очи.

— Все едно Паоло ще й каже. Какъв е проблемът? Корпусът е компанията, която поддържа това място, Пиа. Те финансират изследването, изпращат нови учени като доктор Фийлдс, когато ни потрѣбват и вършат и други неща от този тип.

— И сега искат да видят *теб* — казва чичо Сергей. — От Корпуса не са посещавали Литъл Кейм от почти два̀сет години и идват сега. Изключително важно ще бъде да създадем възможно най-доброто впечатление. Ако не харесат това, което видят тук, ще ни затворят — той плясва по масата, — без да се замислят.

— Ще ни затворят? — Помещението внезапно става студено. — Ще направят това? Но...

— Пиа, Пиа — прекъсва ги майка ми, — не ставай смешна. Разбира се, че няма да ни затворят. Защото *ти* ще им покажеш, че на света няма нищо по-важно от Литъл Кейм. — Тя ме вгледа втренчено. — Нали?

Знам, че има предвид „нали ще им покажеш“, но погледът ѝ сякаш изрича: *Няма нищо по-важно от Литъл Кейм... нали, Пиа?*

— Кога ще пристигнат? — питам, като отклонявам погледа си от твърде проникателните ѝ очи.

— След три дни — отговаря чичо Джейкъб. Той оглежда лабораторията, из която са разхвърляни стари хартии и празни чаши от кафе и въздъхва. — Имаме доста работа за вършене.

— Каква работа? — пита чичо Паоло, когато с леля Хариет влизат обратно в помещението. Наблюдавам я за някакъв знак какъв е резултатът от разговора им, но лицето ѝ е безизразно.

— Той каза на Пиа за Корпуса — изрича чичо Харуто и разперва ръце. — *Казах* му да те изчака.

Чичо Паоло въздъхва и хвърля на чичо Джейкъб строг поглед, но той само вдига рамене.

— Добре тогава — казва чичо Паоло. — Вече е съобщено и само това има значение. Пиа, всички ще бъдем заети в следващите няколко дни, за да разчистим това място и да го подготвим за гостите. Ще имаме нужда от помощта на Антонио, затова обичайните ти уроци ще бъдат отменени. Вместо тях, реших да те изпратя засега при доктор Фийлдс, поне докато всичко се върне към нормалното разписание.

— О-о — казвам небрежно, — хубаво. Щом смяташ, че така е най-добре.

Той кимва отривисто.

— Разбира се. И без това си го мислех от известно време.

Зад него леля Хариет почти незабележимо ми намигва.

ГЛАВА 17

— Добре дошла, Пиа! — казва ми леля Хариет с широка усмивка, когато надниквам в лабораторията ѝ. Тя е в отделна малка постройка, не много по-голяма от бараката за градинарските инструменти на Кларънс. Преди се използваше като склад за резервни части за джиповете и камионите, които преместиха в гаража, за да освободят помещението за леля Хариет. Тук цари пълен хаос. По стените безразборно са накачени листове, в ъглите са струпани кули от клетки с мишки и плъхове, а по дългата маса в средата на стаята са наредени десетина микроскопа. Леля Хариет преминава от един към друг като прелитаща от цвете на цвете пчела. Чудя се как изобщо успява да научи нещо важно в цялата тази бъркотия и хаос.

— Е, какво правиш тук? — питам и вземам изчистения череп на гущер, който едва не настъпих на влизане.

— Тук? — Тя оглежда изтощено стаята.

— Не. В Литъл Кейм. Защо изобщо си тук?

Леля Хариет се намръщва.

— Аз съм инженер биомедик, Пиа.

— Да, знам. Но за какво е *всичко* това?

— Аха. Е, преди да дойда в Литъл Кейм, работех за компания, която се занимаваше с клониране. Знаеш ли какво е клониране?

— Да — отговарям леко обидено, — знам какво е клониране.

— Добре. Как бих могла да знам какво са ти казали и какво — не? Предполагам, че никога не си чувала за овцата Доли...

— Овцата Доли е родена на 15 юли 1996 година и умира от белодробно заболяване на 14 февруари седем години по-късно...

— Добре, добре — махва с ръка леля Хариет. — Достатъчно, схванах.

— Ти ли клонира Доли? — поглеждам я с ново страхопочитание.

— Ами... не. Всъщност нямах нищо общо с Доли. Но работех в същия институт и я видях няколко пъти, така че... Както и да е, бях доста добра в работата си и ми предложиха да дойда тук. Така и не ми

казаха точно какво трябва да клонирам, направиха го чак няколко дни, след като пристигнах. Тогава, разбира се, вече знаех всичко за истинската цел на Литъл Кейм — за теб. Затова сега искат от мен да изследвам възможността за клониране на безсмъртни.

— Клониране на безсмъртни — прошепвам, — разбира се. Това е перфектна идея. Бихме могли...

— ... да прескочим петте поколения на бездействие и чакане, да, да. Точно така.

— Възможно ли е?

Тя разперва ръце.

— Тук съм, за да установя точно това. Разбира се, работата ми би била много по-лесна, ако някой ми разкаже цялата истина за това място.

— Имаш предвид за старото крило на Лаборатории Б?

— И това — отговаря тя с потрепване на веждата, — заедно с останалите неща. Например, какъв е този „катализатор“, за който всички говорят, но никога не показват? Ако знаех кое е нещото, което прави елизиума безопасен за пиене, бих напреднала абсолютно бързо с изследването си.

— И на мен не ми казват — признавам аз. — Това е една от причините да искам толкова силно да бъда в екипа Имортис. Тогава ще *трябва* да ми кажат.

— Е, докато старата Хариет не докаже себе си, изглежда ще бъде държана на тъмно... О, дай ми това. — Тя прекосява стаята, взема черепа на гуцер от ръцете ми, сяда върху масата си (единственото достатъчно чисто място в помещението, където може да се седне) и го върти в ръцете си. — Не ти ли е странно колко е тайнствено всичко? Първо катализаторът, после онзи коридор.

Кимам и ми се иска да мога да не се съглася.

— Сигурна съм... сигурна съм, че все пак за всичко си има основателна причина. За тайните и лъжите. Трябва да има причина, иначе чичо Паоло щеше да каже истината и на двете ни.

Тя ме оглежда внимателно, сякаш се чуди как изглежда *моят* череп.

— Наистина ли мислиш така?

— Аз... разбира се. — Усещам колебание и виждам, че и леля Хариет го е усетила. Но тя само отмахва къдриците от очите си и

въздъхва.

— Предполагам, че всичко ще ни се разкрие с времето, нали? Вероятно е някакво драматично представление, с което да се почувстват важни и тайнствени. Не се подвеждай от цялата скованост и стерилност, Пиа. Учените са шоумени по сърце — просто са по-отегчителни и с по-лошо зрение.

Кимвам несигурно.

— Е... как точно мога да се махна оттук?

— О, да! — Тя скача и захвърля черепа в полуразопакована кутия със защитни очила. — За малко да забравя покрай всичките шпионски истории. Хайде да проверим дали е чисто!

Портата е съвсем близо до лабораторията на леля Хариет и дърветата осигуряват отлично прикритие от останалата част от Литъл Кейм. Алеята е празна и портата се охранява от самотен пазач. Той седи от външната страна на оградата, с гръб към нас. Заставаме на вратата на малката лаборатория, облягаме се на стената и си придаваме безгрижен вид.

— Ами той? — питам. — И как ще отворим портата?

— Ще бъде отворена за нас — отговаря самоуверено тя. — Хайде.

Тръгвам след нея по алеята към обширния паркинг с ламаринен навес, където са джиповете. Тя върви сред колите, стига до последната и почуква по гюрука.

— Ето. Всеки ден по обед един тромав пазач кара до Долината на Фолк, за да бъде сменен с друг тромав пазач. Същото се случва и привечер. Ако се качиш в джипа за навън и се върнеш със следобедната смяна, няма грешка. Разбира се, не можем да използваме този метод всеки път, защото рискуваш да те хванат. Ще трябва да действаме ден за ден. Има повече от един начин да одереш тапир — разсмива се тя.

— Няма под какво да се скрия — изтъквам аз. — Имаш ли някакво платнище или одеяло?

— Шшт! Използвай *главата си*, Пиа. Разбира се, че има под какво да се скриеш! — Тя отново почуква по гюрука на джипа.

Веднага разбирам какво има предвид.

— О, хайде, Пиа, това е по-добро дори от идеята ми с хладилника!

Аз коленича и надниквам под джипа. Има много начини да се пхна отдолу и да се задържа.

— Отдолу ще е доста горещо, което би било пречка за повечето от нас. Но *ти* не би трябвало да имаш подобни проблеми. — Хариет се оглежда наоколо. — По-добре побързай. Ще дойде скоро.

— Това, че не мога да изгоря, не означава, че не усещам горещината!

Тя ме поглежда унищожително.

— Искаш ли да излезеш навън или не?

Пъхам се под джипа с въздишка и се намествам, като се мъча да докосвам възможно най-малко тръби и носачи.

— Това е най-лошата ти идея досега — казвам на леля Хариет.

— Всички са заети да се подготвят за посещението на Корпуса, но това не означава, че са слепи. Върни се, като почне да се стъмнява. Не по-късно или главите и на двете ни ще са на дръвника. А моят врат, за разлика от твоя, може да бъде отрязан.

— Обещавам.

— И не се губи. Честно, кълна се, ако *го направиш*, ще намеря начин да ти откъсна главата, безсмъртна или не. Той идва! Трябва да тръгвам. Късмет! — Тя пхна под джипа ръка с вдигнат нагоре палец и хуква. След минута чувам стъпки, виждам дебели черни ботуши и усещам как джипът поляга с няколко сантиметра при качването на пазача. Все още между мен и земята има трийсетина сантиметра, но ми се струва, че тя е много, много по-близо. Двигателят започва да работи и множеството неща, за които съм се захванала, се разтракват, но само стисвам зъби и се държа здраво. В последната минута вдигам косата си, която виси надолу, и я напъхвам в тениската.

Държа очите си затворени, за да се съсредоточа само върху висенето, но пак чувам ясно скърцането на отварящата се порта, после затварянето и форсирането на двигателя, когато каращият джипа пазач натиска газта. Мъча се да не падна на земята, за да не се налага да обяснявам защо имам следи от гуми по стомаха си.

Най-добре е да чакам.

Най-после джипът спира и пазачът скача от него. След като се уверявам, че вече е в джунглата, се пускам на земята. Струва ми се, че изобщо не съм си поела дъх, откакто излязохме от комплекса.

Джунглата е надвиснала над мен и изтривам калта и ръждата от ръцете си. Отнема ми миг да се ориентирам. Спомням си и със затворени очи всяка стъпка, която извървах от Литъл Кейм до Ай'оа и сравнявам разстоянието и завоите с маршрута на джипа.

Значи е някъде... — обръщам се в противоположната посока на тази, по която пое пазачът, — *натам*.

Тръгвам и не след дълго Ейо се появява сред дърветата. Той самият е като част от джунглата, с листа около врата, главата и ръцете. Неговите камуфлажни карго шорти изглеждат не на място, особено в съчетание с боята на лицето му и огърлицата с ягуара.

При вида му от гърдите ми се вдига тежест, за чието съществуване не съм и подозирала, и за първи път през последните три дни усещам, че отново мога да дишам. Осъзнавам, че се хия като идиот, но не мога да се сдържа.

— Ейо!

— Птичке Пиа, ти дойде! — Той стои на половин метър от мен и ме гледа ококорено, сякаш не вярва, че наистина съм тук. — Бурако каза, че трябва да те забравя. Че ти сигурно си ме забравила.

— Да съм те забравила? Не бих могла, дори и да искам. — *И не само защото паметта ми е безгрешна*. Хващам ръката му с тромави и несръчни пръсти, сякаш не са моите, а са лапите на Алай. Но после усещам как неговата ръка ме обхваща така естествено като ръкавица и не искам никога да го пусна. — Разбира се, че дойдох. Казах ти, че ще дойда.

Той поглежда сплетените ни пръсти и се усмихва.

— Значи намери начин.

— Да, с помощта на леля Хариет.

— Жената с откачената коса — кимва той многозначително. — Тя ти помогна да се вмъкнеш обратно.

— О, видял си и това? — Какво е правел? Седял е на някое дърво край Литъл Кейм и цял ден си е водил бележки?

— Знаех, че ще дойдеш. Всеки ден идвах тук и чаках, но мина доста време. Капукири също каза, че ще дойдеш.

За първи път съм в джунглата през деня. Когато се успах при Ай'оа и трябваше да тичам към къщи, не се огледах наоколо. Сега обаче спирам, бавно се завъртам в кръг с широко отворени очи и поглъщам цялата гледка.

Между величествени памукови дървета и стройни цекропии тесни лиани се спускат и вият сред огромни листа на антириуми. Въздухът е по-плътен и влажен, отколкото в Литъл Кейм. Сякаш си под вода. Бледи изпарения запълват мрака между ниските листа и земята — като призраците, от които се страхува леля Ненин. Оранжеви и жълти лишей покриват всичко, което е мъртво или загнило, и където свършват, започва мъхът. Само на това място има поне десетина различни видове мъх.

Поглеждам нагоре — от небето се виждат само сини петънца — място, което е толкова нависоко и така скрито от джунглата, че може спокойно да бъде и космосът. Небето в дъждовната гора се състои от листа и клони, а вместо звезди има крещящи маймуни и разноцветни птици. То е живо небе.

Но най-хубавото са цветовете — и точно те ми липсваха по време на нощните ми скитания. Дъждовната гора е зелена, зелена, зелена — този цвят сигурно е измислен тук, заедно с хилядите си различни варианти. Сред зеленината се открояват лилави орхидеи и оранжеви гъби и трептят, търсейки внимание. Сега единственото липсващо нещо е до мен да бъде и Алай, но би било невъзможно да измъкна и него.

Въпреки цялата красота наоколо, очите ми продължават да се връщат към Ейю. Той отмества всички клони от пътя ми и внимава да не се върнат и да ме ударят. Всеки път, когато го прави, по врата и раменете му се посипват капки вода. Тъмната му коса е толкова влажна, че виси пред очите му. Пръстите ме сърбят да я среша нагоре.

Благодарение на Ейю стигаме до Ай'оа за по-малко от час. Можех да ги намеря и сама, но щеше да ми отнеме повече време, защото никога не съм минавала оттук преди.

Този път селото не се стича да ме поздрави. Някои извикват към мен или ми махват, но не ме посрещат с танци и гирлянди от цветя. Чудя се дали изобщо съм добре дошла. Ейю явно е забелязал колебанието ми, защото ми обяснява, че когато един човек получи своя пир за добре дошъл, вече завинаги е част от селото и се отнасят към него като към останалите жители.

— Те ме мислят за Ай'оа?

— В този смисъл, да.

— И за всеки нов посетител ли устройват такова пиршество?

Той ме поглежда.

— Не. Само за теб, защото носиш знака, а също и за баща ми, защото обичаше майка ми и се доказва като приятел на селото.

Не съм сигурна дали съм поласкана или изплашена. Ако ме разглеждат като една от тях, какво ще очакват в замяна? *Защо изобщо се върнах тук? Нима си мислех, че по цял ден ще танцуваме и ще се смеем всеки път, когато дойда? Какво очаквам от тях?*

— Ейо — прошепвам аз, — не знам какво да правя.

Той ме поглежда весело, сякаш съм му задала много глупав въпрос.

— Просто се дръж нормално.

Едно момиченце, което ми стига до кръста, се затичва към Ейо и се покатерва на гърба му. Той се засмива и се опитва да я погъделичка, но тя го дръпва за косата и това го спира. Разпознавам я от предишното си идване. Тя се въртеше около мен с часове и наблюдаваше всичко, което правя, с огромни любопитни очи.

— Ейо! — изписква тя — Ти я върна! Както каза!

Усмивам й се. Английският й е много добър.

— Ако кажа, че отивам до реката да хвана риба — отговаря той, — винаги се връщам с риба. Защо се усъмни в мен, Ейми?

— Не се усъмних и за миг, но Пичира и Акуе казаха, че не можеш, защото светещата ограда ще те спре. — Тя ме поглежда над рамото му. — Здравсти, птичке Пиа! Къде е ягуарът ти?

— Здравей — отговарям срамежливо. — Алай не може да дойде днес. Името ти е Ейми? Много е хубаво.

— Означава пакостлива — казва Ейо.

— *Означава* перфектно дете — поглежда тя от Ейо към мен със закачлива усмивка. — Ейо казва, че *ти* си перфектна, птичке Пиа. Казва, че си най-перфектното момиче, което някога е виждал.

Ейо почервениява, изтърсва я от гърба си и изревава, че ще нахрани някоя анаконда с нея. Тя се скрива зад мен, пици и се смее, а аз също се засмивам и я скривам от него.

— Така ли? — питам. — И какво друго казва?

Тя прилепва устни към носа си и мисли.

— Че очите ти са като късчета небе, които се виждат през листата... и че като дъжд, отмиващ тинята от листата, ти... как го каза? А, да. Че ти отмиваш мрака от света.

— Той... той е казал това? — Сега е мой ред да се изчервя. Ейо ни хваща за ръце.

— Хайде, ужасно дете такова. Нека покажем на Пиа къде плуваме.

ГЛАВА 18

— Ето тук! — съобщава Ейми.

Вече знам, че никога няма да се радвам на басейна си, не и след това. Кристален водопад, висок шест метра, се спуска в дълбок, спокоен тюркоазен поток. Орхидеи и хеликонии, натежали от розови, червени и лилави цветове, висят над водата, сякаш пият от нея.

Ейо с вик се покатерва на върха на водопада и се хвърля надолу. Пада с плясък във водата и ни измокря.

— Толкова е тъп — казва Ейми. — Ела, птичке Пиа! Не е забавно да се плува с Ейо, винаги гледа да ме напръска.

Тя грабва ръката ми и ме повежда по течението, на петдесетина метра от водопада, където потокът е плитък и широк, а дъното — покрито с камъчета. Водата блести златиста на слънчевата светлина, процеждаща се през дърветата.

— Това е нашето най-тайно място — прошепва тя и коленичи на брега.

— Каква е тайната му? — питам.

— Погледни във водата.

Коленича до нея, навеждам се над потока и го виждам. Не слънчевата светлина прави водата златна. Вътре има истинско злато. Камъчетата на дъното са покрити с лъскави петънца; сигурно са няколко шепи.

— Това истинско злато ли е? — питам.

Тя кимва.

— Не можем да кажем на никой външен човек. Видят ли злато, *караиба* се превръщат в чудовища и са готови да унищожат всичко, за да се доберат до него. Така казва Ачири. Затова никога не казваме на *караиба* за него.

— Аз съм *караиба* — изтъквам. Думата на Ай'оа за чужденец вече е записана в паметта ми.

— Капукири каза, че имаш сълзите на Миуа в себе си, това те прави една от нас.

— Но аз живея в Литъл Кейм.

— Не си длъжна. Можеш да живееш с нас.

— Не мога. Литъл Кейм е домът ми.

— Тогава защо идваш при Ай'оа?

Обръщам се с гръб, за да не види объркването в очите ми. Как да обясня на едно седемгодишно дете, че то представлява всичко, което ми е било отказано в Литъл Кейм? *Защото си млада и свободна в джунглата. Ти си смъртна, но вместо да се вкопчваш в надеждата за безсмъртие, прегръщаш всеки следващ ден, без никога да се тревожиш за утрешния.*

Тя коленичи до мен и се взира в небето.

— Била ли си някога на самолет? — пита внезапно.

Усмивкам се унило.

— Не. Или поне все още не. Никога не съм напускала джунглата.

— Ох — въздъхва тъжно Ейми. — Винаги съм искала да се кача на самолет. Да се нося над дърветата като птица.

Поглеждам през балдахина към петънцата небе. Виждала съм два самолета през живота си — веднъж, когато бях на пет и веднъж, когато бях на дванайсет. Летяха толкова високо и бяха толкова малки, че едва се забелязваха. Чичо Антонио веднъж ми каза, че сме прекалено далеч от градове, за да виждаме много самолети, но въпреки това в Литъл Кейм има достатъчно дървета, които скриват комплекса от всеки поглед от въздуха.

— Къде би искала да отидеш? — питам Ейми.

— Папи на Ейо ни разказа за места, където няма дървета. Там понякога всичко е само километри сгради, направени от бетон. На други места има само пясък, толкова много, че не можеш дори да му видиш края.

Опитвам се да си представя такава гледка, но ми се струва невъзможно.

— Никога не съм напускала джунглата.

Ейми ме хваща за ръка и се усмивва широко. Двата ѝ предни зъба са леко раздалечени.

— Един ден ще отидем. Ти и аз, на самолет. Ще отидем до Китай и Америка, и Антарктида.

Зяпвам я.

— Откъде знаеш всичко това?

— Кое?

— Всички тези имена. — Мисля си за картата си и си припомням думите, отпечатани на нея. — Китай. Това е в... Азия? — Имената имат странен вкус в устата ми, като някаква чуждоземна храна.

Тя кимва.

— Папи ни научи двамата с Ейю на имената на толкова много места. Той каза, че трябва да знаем колкото може повече за света и че това... — Чертите ѝ се опъват, замисля се за секунда и заговаря по същия начин, по който аз рецитирам периодичната таблица: — „Невежеството е Божие проклятие, знанието е крилата, с които летим към рая“. Това е от някакъв *караиба* на име Шекспир — усмихва се самодоволно Ейми. — Понякога уча по-бързо от Ейю.

— Шекспир, а? — Трябва да е бил учен, звучи ми като нещо, което и чичо Паоло би казал.

Изпитвам неочаквано пробуждане от ревност. Някой от Литъл Кейм е преподавал на Ейми и Ейю за външния свят, а мен е оставил в тъмното като че ли съм идиот. Разбира се, аз мога да изредя всички части на чехълчето, но *седмгодишно* дете знае повече за света от мен. Ако знанието е „крилата, с които летим към рая“, то аз съм птица с подрязани крила.

Заравям ръце в меката пръст на брега и я намачквам с цялото разочарование, което не искам Ейми да види в очите ми.

Група златисти тамарини си бърбят над нас и ни се хият, като ни замерват с горски плодове. Ейми им отвръща с вик и една маймуна скача на рамото ѝ. Играе си с косата ѝ и ми изсъсква, когато се опитвам да я погоя.

— Ейми говори с маймуните — казва Ейю, който внезапно се появява зад нас и изтърсва водата от косата си, — защото самата тя е наполовина маймуна.

— Не съм! — вдига ръка към него тя и тамаринът слиза, скача на главата на Ейю и започва да му скубе косата. Той изпищява, удря я силно, с Ейми се разсмяваме и гневът ми изчезва.

Когато Ейю най-накрая се отървава от малката златиста маймунка, Ейми я взема и тръгва към водата, като подплашва двойка хоацини, които изкрякват и излитат. Перата на главите им се развяват зад тях.

— Родителите ѝ умряха и тя беше отгледана от Ачири — казва Ейю — Като малка сестра ми е. Което означава, че аз съм нейният защитник.

— Тя е ангел — отвърщам. — Бих дала всичко, за да имам малка сестра като нея.

Ейю се просва на земята до мен и се протяга върху дебелия слой листа, които покриват земята на джунглата. Опъва ръце над главата си и излага на показ коремните си мускули. Усещам как бузите ми почервяват и преглъщам, като се мъча да не показвам как скицирам наум всеки сантиметър от бронзовата му кожа.

— Как можеш да вярваш в ангели? — пита той. — Ти си учен.

— Не вярвам. — Или поне чичо Паоло не вярва, със сигурност. Забавям отговора. — Но според мен някои други вярват. Например леля Ненин. Само че не си признава, защото чичо Паоло ще побеснее.

— Не можеш да отнемеш от някого боговете му. Можеш да опитаеш, но хората пак ще се скрият и ще се молят. Така казва Капукири.

— Ти вярваш много на всичко, което казва той. — Спомням си за реакцията на Ай'оа от думите му при първата ни среща. *Ягуар, богомолка, луна.*

— Той е нашият шаман, нашият чудотворец. Ако се разболеем, Капукири ни лекува. Той вижда нещата преди да се случат и понякога отива в света на духовете, без дори да използва *йонпо*.

— *Anadenanthera peregrine* — изговарям автоматично, — халюциноген.

Той кимва.

— Не би ти харесало. Никога не харесва на *карауба*. Кара мозъка ти да направи... — той хваща главата си с ръце — *пууу!* Като експлозия.

— Прав си. Няма да ми хареса. — *Гадост.*

Отвращението явно се изписва на лицето ми, защото той се разсмява.

— Ние Ай'оа правим нещата другояче, но много от тях са същите като при вас.

— Кои?

Той вдига рамене, взема стрък папрат, къса листата и ги свива на кълба.

— Храним се, спим, дишаме. Усмивваме се, когато сме щастливи и плачем, когато сме тъжни. Когато плуваме, трябва да дишаме над водата. Когато работим цял ден, ни болят гърбовете. Когато се порежем, ни тече кръв. Поглеждам към бледата си китка. *Не на всички.*

— По-силните се грижат за по-слабите и живеем така, че онези, които имат власт над нас, да бъдат доволни.

— Чичо Паоло смята, че слабите трябва да бъдат премахнати — изричам тихо. — Казва, че останалият свят не е съгласен. Затова учените дошли тук — трябвало да работят тайно, защото идеите им били прекалено напредничави, за да бъдат приети от всички. Били презирани и подлагани на съмнение, защото подсилването на човешката раса изисква да се вземат трудни решения.

Наричали ги чудовища — обясни ми чичо Паоло. — Презирали хората като доктор Фолк. Затова той дошъл тук, в джунглата, където чул легенда за цвете, което може да те направи безсмъртен...

Чичо Паоло е сърдит на външния свят заради това, че е принудил доктор Фолк и колегите му да се крият. *Хората били глупави, Пиа, и продължават да бъдат. Не разбират, че понякога да отнемеш живот е по-милостиво от това да спасиш живот. Съсредоточиш ли се върху листото, вместо върху цялото дърво, губиш обективността си и преставаш да мислиш логично. Винаги гледай дървото, Пиа. Винаги бъди обективна. Разумът трябва да управлява сърцето ти, а не обратното.*

— А какво мислиш *ти*? — пита Ейо, ляга по корем и се взира право в очите ми. — Съгласна ли си с това?

— Аз ли? — Никой никога не ме е питал какво изпитвам аз относно възгледите на чичо Паоло. В Литъл Кейм всички мислят по този начин. — Ами, не съм *несъгласна*. Имам предвид, чичо Паоло е учен. Той стига до заключенията си чрез внимателни наблюдения и документиране, и...

— Виж! — прекъсва ме Ейо. Той разчиства листата и чертае линия на земята. — Какво е това?

Поглеждам несигурно от линията към Ейо.

— Какво?

— Ами линия ли е или кръг?

— Какво е това, подвеждащ въпрос?

— Просто отговори.

Аз отвърщам предпазливо:

— Линия е.

— Значи не е кръг? Сигурна ли си?

Поглеждам го твърдо и сериозно.

— Да.

— Добре — казва той любезно. Протяга се над мен и взема едно кръгло листо, *Tropaeolaceae tropaeolum* изниква веднага в ума ми, и го държи хоризонтално на височината на очите ми, така че да изглежда като тънка линия във въздуха.

— Линия или кръг?

— Добре, умнико. Разбрах.

— Линия или кръг? — настоява той.

— И двете е. Ха-ха. — Грабвам листото, държа го отвесно, и проследявам с поглед кръглите му очертания.

— Папи ми го показва — казва Ейо. — Обясни ми, че да виждаш и да разбираш са две различни неща. С очите си виждаме едната страна на нещо, но това не означава, че то няма още пет страни, *които не можем да видим*. Затова защо вярваш на очите си? Защо прекарваш целия си живот, като си мислиш, че само защото не виждаш всяка страна на едно нещо, то другите му страни не съществуват?

— Ако не можеш да вярваш на очите си, тогава на какво *можеш* да вярваш?

Той се усмихва и хваща ръката ми.

— Вярваш на някой, който *може* да види и другите страни.

— Като теб? — Искам да прозвучи като недоверие, но вместо това за моя изненада думите излизат напълно искрени.

— Ами... защо не? — Той се усмихва широко и предизвикателно, сякаш ме подканва да споря с него. — Наистина ли си толкова изненадана, че ние туземците не сме така невежи, както вие учените твърдите? Мислиш, че само на вас ви е разрешено да сте умни?

Искам да кажа нещо остро и интелигентно в отговор, но замълчавам и го гледам леко объркана и с възхищение. Все така усмихнат, той се прозява и се протяга.

— Ей там има дърво с папая. Ще донеса малко, а после ще те науча на още умни неща. — Той се размива, когато завъртам очи, става и тръгва навътре в джунглата.

— Така ли? — виквам след него. — Смяташ, че си същински гений, а?

Той се обръща, прави лек насмешлив поклон и изчезва със смях.

Поклащам глава заради самодоволството му, събувам се боса, навивам си панталоните и влизам във водата след Ейми.

— Какво? Страх те е да не се измокриш? — Тя ме напръсква, аз вдигам ръце да се предпазя и се разсмивам.

Забелязвам тъмна вълна във водата зад нея и я посочвам.

— Какво е това?

— Не знам... — Ейми нагазва по-навътре, за да я разгледа поотблизо.

Тогава я виждам.

— Ейми, не! *Върни се!*

— Какво...

Тя изчезва под водата. Змия, дебела колкото крака ми, за секунди се увива четири пъти около малкото ѝ тяло и започва да се затяга пред ужасения ми поглед.

ГЛАВА 19

— Ейми! — крещя аз. — Идвам!

Гмурвам се във водата. Не съм виждала по-голяма анаконда. Няма начин да я измеря, но със сигурност е над пет метра.

— Ейми! Дръж се!

Не виждам главата на змията, затова хващам тялото ѝ и започвам да дърпам. Тя стисва още повече. Ейми се задъхва и лицето ѝ почервява.

— Не! Дишай, Ейми! Продължавай да дишаш! — Вземам камъни и удрям змията — главата ѝ се показва над Ейми и изсъсква. Езикът ѝ е дълъг, черен и раздвоен.

— Махни се от нея! Пусни я! — Мятам камък към главата ѝ и я уцелвам. Но вместо да умре, змията се раздвижва по-бързо и от течния живак, с който чичо Сергей обича да експериментира. Тя се развива от тялото на Ейми и цветът се връща на лицето на момичето. Грабвам я и я притискам към себе си.

— Всичко е наред, всичко е наред...

— Пиа!

Усещам, че нещо се стяга около крака ми и в следващия момент съм под водата. Задържа ме там една... две... три минути. Повечето хора вече щяха да са се удавили, но аз усещам как влизам в странно състояние, в което мога да не дишам. Все пак, когато се оттласквам нагоре, успявам да поема жадно глътка въздух, преди анакондата отново да ме потопи. Вие се около мен като демонично въже, кожата ѝ е гладка, хлъзгава и студена. Увива се първо около краката, а после около кръста и гърдите ми. При последното завъртане змията се усуква около гърлото ми, първо бавно, почти нежно, сякаш се опитва да ме утеши преди смъртта ми. *Не знаеш ли, че не мога да умира, змия?*

Но можеш да бъдеш погълната — ми казва един съскащ глас и макар да знам, че е моят, въображението ми го приписва на змията. — *Погълната във влажния тъмен търбух...*

Забивам крака в дъното, с всички сили се оттласквам нагоре и вдигам глава над водата. Поемам въздух, усещам миризмата на гниещ мускус от змията и се задавям.

Ейми пищи от брега, а камъните, които хвърля, падат далеч от целта. Главата на змията е на сантиметри от лицето ми, тесните жълти очи са приковани в моите, устата ѝ почти се усмихва.

Внезапно змията се изпъва и стяга и усещам как въздухът се изцежда от дробовете ми. Задъхвам се и надавам писък. Искam да кажа на Ейми да бяга, да потърси помощ, да направи нещо друго, вместо напразно да хвърля камъни, но не мога да говоря. Нямам въздух. Ядосвам се от това колко е безполезно безсмъртието ми. Бих го заменила на мига за силата да отхвърля от себе си това чудовище.

Змията се затяга около мен. На колене съм във водата, камъните драскат и стържат краката ми.

Безсмъртие, Пиа, не си ли късметлийка? Вечност в търбуха на змия.

Пред очите ми изплуват черни петна и скриват Ейми. Където не е черно, танцуват ярки цветове като калейдоскоп, който ме засмуква надолу и ме подканва да загубя съзнание.

Чувам див рев и водата наоколо се разплисква, а Ейми пищи. Змията се стяга... стяга... и после ме освобождава. Дебелите спирали се развиват като някаква ужасяваща люспеста дреха, която се свлича на земята. Хвърлям се напред и падам на брега. Ейми ме хваща за ръце и ме издърпва от водата.

Отпускам се на тревата, дишам тежко, кашлям и плача. Удрям по земята с юмрук и се мъча да поема дъх. Когато се обръщам и поглеждам назад, виждам Ейю, заплетен в битка със змията. Очите му са подивели, зъбите му са оголени, в едната ръка държи стрела, която се мъчи да забиe в главата на змията.

— Убий я, Ейю! Убий я! — вика Ейми.

Несъмнено прави най-доброто, на което е способен. Когато змията се намотава около гърдите му, той плъзва ръка под нея и се бори да я отблъсне. Мускулите му се напъват под бронзовата кожа, лицето му почервява от усилието, но той успява да я отблъсне от себе си. Борбата трае няколко дълги минути, през които сърцето ми се е качило в гърлото. *Моля те, моля те, моля те...* — иска ми се да знаех

на кой бог да се моля. Вместо това, изпращам думите като зов за помощ по радиото. *Моля те, моля те...*

С дълбок безсловесен рев Ейо отхвърля змията от тялото си. Тя се преобръща яростно във въздуха, съска и се приземява с плясък във водата. Мисля си, че се е свършило, защото Ейо е свободен и сега можем да избягаме, но той тръгва след нея.

— Не! — викам с дрезгав глас.

Но Ейо не ме слуша, той е изпаднал в ярост от битката. Посяга назад към малкия лък на гърба си, но оръжието е счупено от прегръдката на змията. Хвърля се след нея с насочена като нож стрела. Един светкавично бърз удар и той пронизва главата на змията право в окото.

Известно време тялото се мята буйно, а изтощеният Ейо се сгромолява до мен на брега. Той затваря очи и се мъчи да поеме дъх.

— Добре ли си? — питам го дрезгаво.

Ейо не ми отговаря, а само се мъчи да диша. Но след малко ми кимва. Свалям фланелката си — знам, че гледката на спортния ми сутиен няма да обиди никой Ай'оа — половината им жени се разхождат голи до кръста — и я потапям в реката. После започвам да мия лицето и гърдите му с нея — виждам как вените по врата и слепоочията му пулсират.

След малко отваря очи. Те са зачервени и уморени, но гледат към мен и само това ме интересува.

— Ти ме спаси — прошепвам. — Ти я уби.

И двамата се обръщаме към змията, която най-после е неподвижна. Зеленикавите спирали се вият във водата. Ейми нагазва, мушка я с пръчка и изпищява, когато тялото помръдва, но змията вече е мъртва. Главата ѝ лежи на отсрещния бряг, а от черепа ѝ стърчи стрелата. Ейо ми се ухилва. Ухилването му е малко страшно, защото е покрит с кал и листа и току-що е убил гигантска змия.

— Вечеря — казва той.

Колкото и да ме увещават, Ай'оа не могат да ме убедят да пробвам кебап от анаконда. Наистина има за всички. Насичат змията на парчета и ги пекат бавно на шиш на огньовете. Не мога да гледам.

Нещо в идеята да ям създание, което едва не ме е изяло, убива апетита ми.

Става късно и тръгвам към мястото, където пазачите винаги паркират джипа. Трябва да измислим обяснение защо съм в този вид. Вече дишам нормално и знам, че нямам вътрешни увреждания, но имам синини по врата и стомаха, косата ми е разрошена, а дрехите ми са разкъсани и кални.

Ейо ме изпраща. Той също не говореше по време на пиршеството, въпреки че го засипваха с хвалби. Очевидно никой Ай'оа не е убивал толкова голяма змия, поне не в близкото минало. Сега Ейо е герой.

— Можеше да те убие — казвам, докато се изкачваме по стръмния склон и си помагаме с лианите и храстите.

Ейо вдига рамене и ми подава ръка. Хващам я и той ме издърпва до себе си.

— Трябваше да я махна от теб. Ти беше почти припаднала.

— Можеше да загинеш заради мен.

— Може би — отговаря той, сякаш това не му е идвало наум досега. — Но Капукири казва, че най-благородният живот е този, който даваш за друг човек.

Обмислям го известно време — това е странен начин да гледаш на смъртта. Момчето, което би рискувало живота си за мен, е още по-странно. *Бих ли могла да сторя същото за него? Ако можех да умра... бих ли рискувала живота си за Ейо?* Знам, че всеки в Литъл Кейм би казал: *Никога, Пиа. Ти си прекалено важна, за да пропилееш живота си за когото и да е!* Биха ми напомнили, че съм единствената безсмъртна и че съм надеждата на човечеството. И аз бих им повярвала — защото винаги правя така.

Но докато се навеждам под клона, който Ейо задържа за мен, си мисля за последното си посещение при Ай'оа и за това колко изпълнена с живот се чувствам всеки път, когато погледите ни се срещнат. Как кръвта ми препуска при докосването на Ейо. И как, когато бях в опасност, той не се поколеба да рискува всичко, за да ме спаси.

Бих ли направила същото за него? Въпросът ме преследва, защото нямам отговор. Ако кажа „не“, ще предам Ейо и чувствата, които имам към него, но ако кажа „да“, ще предам всички в Литъл

Кейм... може би дори собствената си мечта. Бих ли рискувала да изгубя вечността със своите безсмъртни само за да спася едно смъртно момче?

Никога няма да се стигне дотам — казвам си, — със сигурност няма да се стигне дотам.

Забелязвам, че Ейо се е преоблякъл и сега е с черна тениска. На нея с ръкописни букви пише „Чикаго“.

— Какво означава това? — питам и соча надписа.

— Не знам, но мисля, че е някакво място в Съединените американски щати. Папи снощи беше тук и ми я даде. Каза, че понякога тениски като тази попадат в кутиите, които едрият човек Тимоти носи в Литъл Кейм и че там никога не ги обличат, защото са против правилата.

За да не ги видя — мисля си, защото знам, че това е причината.

— Твоят Папи снощи е бил тук?

— Идва веднъж седмично.

— Ти така и не ми каза кой е. — Внезапно ми хрумва ужасяваща мисъл. — Ейо, ти не си му казвал за мен, нали? — Може да е всеки в Литъл Кейм... и може би вече знае тайната ми. Ако е така, защо не е казал на никого? Та той би могъл да е самият чичо Паоло!

— Разбира се, че не — отговаря ми Ейо и сърцето ми възстановява ритъма си. — Пазя тайната ти и пазя тайната на Папи. Не му казвам за теб и не мога да ти кажа за него. — Той вдига извинително рамене. — Така е честно.

— Сигурно — въздъхвам аз, щастлива, че тайната ми остава неразкрита. — Но аз ще разбера рано или късно.

— Може би — съгласява се той.

Изкачваме към участък, покрит с папрат. Пътят, на който трябва да е джипът, е от другата страна.

Ейо спира на върха.

— Сигурна ли си за този план?

— Няма проблем. Малко е прашно, но нали така пристигнах? — Спирам до него. — Предполагам... че ще се видим пак?

Той отваря уста, после спира, сякаш не може да реши какво да каже, и грабва ръката ми.

— Не е нужно да се връщаш там — прошепва той.

— Ейо...

— Пиа... — Ръката му се плъзва по моята до лакътя ми и аз настръхвам. — Не е нужно да се промъкваш вън и вътре така, да се криеш под коли. — Той поклаща глава и присвива гневно очи. — Ти живееш в страх от тези хора. Защо не го признаеш? Това е клетка, Пиа. Трябва да го разбереш. Сигурно го усещаш всеки път, когато поглеждаш през рамо. Виж, и сега го правиш!

Наистина гледам през рамо, но не заради думите му. А защото се вирам към мястото, къде трябва да се намира превозното ми средство към дома... и там няма нищо.

Звукът на буботеци двигатели идва откъм реката, двамата с Ейо приклякваме в папратите и гледаме как джипът преминава покрай нас. Кара го пазачът, който трябваше да ме върне в края на своята смяна, но вместо това вози двама пътници. Непознати, брюнетка и белокос мъж.

— О, не! — Няма съмнение кои са.

Корпусът.

— Подрали са — прошепвам аз.

— Кои са те? — Ейо е приклепнал до мен и продължава да държи ръката ми.

— Те са външни. Идват да видят мен! — И когато пристигнат в Литъл Кейм и ме потърсят, истината ще бъде разкрита. Всичко — и всички — ще бъде застрашено. Аз, леля Хариет, Ейо.

Не. Не Ейо. Не мога да му позволя да се забърка в това. Спомням си какво му казах онази сутрин, когато едва успях да се промъкна в Литъл Кейм. *Ако разберат, че знаеш прекалено много за мен, могат да...* — Все още не съм съвсем сигурна какво биха направили, но знам, че не искам да науча.

Още един джип се приближава с ръмжене. Кара го друг пазач и в него е багажът на представителите на Корпуса.

— Трябва да се кача на един от тези джипове — прошепвам.

— Ейо, непременно трябва да се върна в Литъл Кейм, без никой да забележи.

Той като че ли иска да поспори с мен за това, но въздъхва и кимва.

— Ще ти помогна.

— Как...

Но той вече е изчезнал и тича през джунглата след джиповете. След секунда единият профучава край мен. След това чувам писък и

приглушени крясъци. Следвайки стъпките на Ейю, отминавам суматохата и се скривам зад един бразилски орех извън полезрението на джиповете. Надничам зад дървото и виждам всичко.

Ейю е застанал в средата на пътя, кръстосал е ръце пред гърдите си и пречи на колата да мине. Шофьорът се е изправил, крещи и му маха да се отдръпне. Този джип е открит и няма пътници, само купчина багаж. Другият е продължил — виждам светлините на стоповете му сред дърветата. Вероятно дори не са разбрали какво става.

Ейю ме стрелва с очи. Той започва да крещи на шофьора на езика на Ай'оа. Шофьорът не разбира нито дума, но аз схващам достатъчно.

— Качвай се, птичке Пиа, преди да ме е сгазил! — крещи той. — Искаш ли да се върнеш на онова място? Това е твой шанс. Отивай, преди този идиот да направи нещо глупаво и да ме принуди да го понижа със стрелите си!

Надявам се, че ще задържи вниманието на шофьора, хуквам към джипа, скачам вътре и се приземявам върху купчина куфари. Свивам се на кълбо върху мръсната постелка на пода и издърпвам върху себе си една чанта на точки. Виковете продължават още минута и се състоят предимно в ругатните на шофьора по адрес на глупостта на туземците. После джипът потегля и с тътен се понася по пътя. Подавам главата си само колкото да погледна назад. Ейю стои на пътя и ме наблюдава.

Усмивам му се и му махам с ръка, но той не ми отвръща. Вместо това вади цвете страстниче от колчана на рамото си и го вдига нагоре. Посланието е ясно. *Върни се скоро.*

— Надявам се — прошепвам аз. После правим завой и момчето с цветето се изгубва в гъстата зеленина на джунглата.

ГЛАВА 20

Скрита под багажа, чувам отварянето на портите на влизане в Литъл Кейм и после викове — всички са се събрали да посрещнат гостите. Представям си усмихнатите лица на учените, които по този начин прикриват нервността си, както и любопитните погледи на хората от поддръжката в задната част на тълпата. От мен се очаква да съм там. Очаква се да съм отпред с чичо Паоло — първият човек, когото ще видят от Корпуса при пристигането си. Притискам лицето си към чантата на точки и ми иде да изкрещя от отчаяние. Защо са подранили с два дни? Никой не спомена и дума за това тази сутрин. Единственото ми заключение е, че никой не е знаел.

Може би от Корпуса са искали да ни изненадат. Да ни хванат неподготвени. Като подвеждащите въпроси, които чичо Антонио понякога ми задава по време на обучението ми — замислени да ме объркат и заблудят, да ме накарат да преоценя хипотезата си и дори да я отхвърля. Мразя тези въпроси. Те са единственото нещо, което ме затруднява и разваля иначе безупречния ми успех.

Осъзнавам, че вместо да очаквам с вълнение посетителите от Корпуса, може би трябва да се страхувам от тях. Нервността на чичо Паоло ми се стори забавна, но може би трябваше да я приема като предупреждение.

Двигателите на колите загасват.

В капан съм. Ако скоча, всички ще ме видят. Ако остана, ще ме открият, когато разтоварват куфарите. И това — ако чичо Паоло все още не е забелязал, че липсвам. Какво ще му кажа? Че това е първият път, в който се измъквам навън?

Че не съм отишла далеч? *Ай'оа? Какви Ай'оа? Никога не съм чувала за тях.* Представям си как пристъпвам от крак на крак, докато изричам тези думи, а очите ми шарят във всички посоки, само не и към лицето на чичо Паоло. Не за първи път се проклиnam, че не мога да лъжа.

Точно когато се примирявам със съдбата си, чувам силен смях, който може да принадлежи само на леля Хариет. Идва отблизо и става все по-висок — тя се приближава към джипа.

— Аз ще помогна с багажа — казва тя. — Не, не, ще го взема! По-яка съм, отколкото изглеждам!

Изведнъж някой вдига чантата от лицето ми. Ето я и нея! Изражението ѝ почти не се променя, когато ме вижда под куфарите.

— Аз ще ги отвлека — прошепва тя. — Хайде бързо!

Леля Хариет изважда чантата от джипа, като бърбори за влагата, комарите и другите изпитания в джунглата и после чувам тупване. Тя изругава и се разнася звук от тичащи към нея крака. Поемам си дълбоко въздух, сякаш за да поема заедно с него кураж и надзъртам над багажа, за да огледам обстановката.

Чантата лежи отворена пред краката на леля Хариет и по земята са разпилени женски дрехи. Брюнетката от Корпуса, облякла абсолютно неподходящ за джунглата панталон, гледа свирепо леля Хариет, а колегата ѝ се прави, че не забелязва разпиляното дантелено бельо. Възползвайки се от удобния момент и колкото мога по-бързо, се прехвърлям от другата страна на джипа, скачам и приклякам. Всички са прекалено заети с леля Хариет и другата жена, за да забележат момичето, което притичва и се скрива зад гаража.

Щом излизам извън полезрението им, се притискам към стената и дишам с надеждата кислородът да успокои нервите ми. Дрехите ми са съсипани, косата ми е сплъстена и по ръцете, краката и врата ми има речна кал. Няма начин да се изправя пред Корпуса в този вид. Общежитие Б е на около осемдесет метра оттук и от двете страни на алеята до сградата има високи храсти. Ако се приведа и тичам бързо, мога да взема разстоянието за секунди. Заобикалям гаража, привеждам се, поемам си въздух и хуквам.

Продължавам да чувам шума на тълпата, включително и виковете на чичо Паоло, който се опитва да успокои всички. Вмъквам се във входа на Лаборатории Б и тичам през коридора към басейна. За по-малко от минута се събличам и се гмурвам. Плувам до другата страна и оставям след себе си кална следа. Но когато излизам, мръсотията се спуска към дъното. Трябва ми само секунда, за да стигна до огледалото в съблекалнята и да проверя дали по мен има още кал. Слагам хавлия и се насочвам към вратата.

Когато излизам сред тълпата, са изминали само две минути и половина. Все едно никога не съм била в джипа. Нямам избор — трябва да се изправя пред всички мокра, боса и полугола.

— Ето те! — изръмжава глас и чичо Антонио грабва ръката ми. — Плуващ, Пиа? Наистина ли? Търся те от половин час! Паоло каза, че си с Хариет, а тя каза, че така и не си се появила. Почти си помислих, че си прескочила оградата и си избягала в джунглата!

— Ха! — възкликвам аз. — Това... това е лудост, чичо Антонио! Аз... плувах. Виждаш ли? — Размахвам кичур мокра коса и решавам, че сега е идеалният момент да сменя темата. — Какво става?

Той изръмжава.

— Изпратиха ни радиосообщение преди четирийсет минути, че се намират на брега на Литъл Мисисипи и чакат да ги докараме. — Той поклаща глава. — Предизвикаха пълен хаос. Паоло крещеше нонстоп, сигурен съм, че Харуто получи микроинфаркт, а сега Хариет изпусна бельото им в калта. — Чичо Антонио ме повежда през тълпата, без да спира да мърмори: — Проклетият Корпус добре ни изигра.

Заставаме до чичо Паоло и чичо Сергей, които се извиняват многословно на намръщената жена за непохватността на леля Хариет. Но когато чичо Антонио прочиства гърлото си, всички се обръщат, зяпват ни и затихват.

Чувствам се ужасно смутена и съм се вкопчила в тънката си хавлия, сякаш тя по някакъв начин би могла да върне деня към невинното му начало. Усмиввам се възможно най-сияйно.

— Уважаеми гости — казва чичо Паоло, а една вена на клепача му пулсира толкова силно, че цялото му слепоочие потръпва в спазъм, — ето я и нея. Нашата Пиа.

Знам, че смяташе да ми посвети цяла реч и да я произнесе точно в този момент, за да спечели Корпуса от самото начало, но изненадващото им пристигане осуети всичките му планове. Затова сега се налага сама да измисля нещо, но въображението ми е в доста лошо състояние след сутрешната среща с анакондата.

Нима беше тази сутрин? Потискам желанието да се прозее и да се запътя право към леглото си и вместо това кимвам на посетителите.

— Здравейте. Добре дошли в Литъл Кейм.

Опитвам се да не мигам, докато двамата ме оглеждат. Никой от тях не отвърща на поздрава ми, нито ми казва името си. Въпреки че

очите им са приковани в мен, имам чувството, че не ме *виждат*. Гледат ме така, както чичо Паоло гледа лабораторните мишки — лесно долавям изчисленията в главите им. Събират, изваждат, претеглят и сравняват. Не виждат пред себе си седемнайсетгодишно момиче. Виждат резултата от особено дълъг и скъп експеримент. И не мога да определя по напрежението в погледите им дали това, което виждат, им харесва.

— Сигурен съм, че сте гладни и уморени — казва накрая чичо Паоло. Те кимват и тръгват след него към Общежития Б, където ще бъдат настанени по време на престоя си тук. Той, доколкото знам, е с неопределена продължителност. По пътя продължават да ме оглеждат.

Щом влизаме вътре, чичо Антонио им помага с багажа, а аз прошепвам на чичо Паоло, че ще се преоблека за вечеря. Той кимва разсеяно, а тикът на окото му продължава с пълна сила. Измъквам се доволна, че са ме забравили.

Прекосявам Литъл Кейм с плътно пристегнатата около мен хавлия и продължавам да усещам тежестта на тези два погледа, като окачени около врата ми вериги.

По време на вечерята научавам, че се казват Виктория Щраус и Гюнтер Ласло и заедно управляват огромната компания, която наричаме Корпуса. Научавам всичко това от леля Хариет, която седи до мен. Двамата от Корпуса са на отделна маса с чичо Паоло и останалите от екипа Имортис. Обмислям дали да не се изплезя или да си бръкна в носа, но си спомням как чичо Сергей каза, че те могат да ни закрият, и вместо това само си представям как го правя.

— Имат операции в над двайсет държави — прошепва леля Хариет, докато атакува спагетите си. — Повечето от тях са секретни. Никое правителство в света не може да ги докосне. Имат пръст във всичко — разработване на оръжия, банки, космически изследвания. Но са се насочили основно върху биотехнологиите и по-специално генното инженерство. С други думи — тя нарязва спагетите, за да ги забодe на вилицата си, — върху *теб*.

— Откъде знаеш толкова много за тях?

— Те ме вербуваха. Щраус беше тази, която първа се свърза с мен. Жената е психопат. — При тези думи леля Хариет забожда

свирепо вилицата в спагетите.

— Защо? — питам. — Има лично разстройство? Шизофрения? Не мога да си представя как на човек, страдащ от циклофрения или халюцинации, ще му бъде възложена толкова важна работа...

— Тя не е *буквално* психопат, Пиа. Боже мой, изразих се образно. Просто е откачена. Не си помисляй и за миг, че разпилях случайно точно *нейния* куфар. О, не! — Едно кюфте загива от мъчителна смърт под ножа на леля Хариет. — Тази жена заслужава повече от кално бельо.

— Защо?

— Чух, че планират да останат няколко дни. Сигурна съм, че ще имаш време да разбереш.

След вечерята чичо Паоло предлага на гостите да се оттеглят, но Щраус и Ласло поклащат глави и ме посочват. Вътре в мен нещо се свива. След описанието на леля Хариет нямам представа какво да очаквам от тези хора.

Събираме се в моята лаборатория, която отеснява при натъпканите в нея осем души. Това сме аз, екипът Имортис и представителите на Корпуса. Сядам на масата за прегледи и се надявам с всяка своя клетка, че няма да поискат да се съблека. За щастие не го правят, но претърсват всяка страница от архивите за мен, а те са огромни. Щраус и Ласло разпитват часове наред чичо Паоло и останалите от екипа. Какви левкоцити произвежда тялото ми срещу заразите? Каква е разликата между моите хромозоми и тези на обикновените хора?

А какво е обичайното ми ниво на теломераза? Бих могла да отговоря на всички тези въпроси насън. Но те не питат *мен*. Щраус и Ласло са тук от часове, но никой от двамата не ме е заговорил. Имам чувството, че ако кажа нещо, ще подскочат и ще ме зяпнат като амеба, която внезапно ги е попитала дали им е харесала закуската.

След въпросите искат да видят демонстрация на уникалните ми свойства, започвайки от непробиваемата ми кожа. Чичо Паоло взема скалпел и го подава на Щраус.

За малко да откажа, но майка ми, без дори да ме погледне в очите, взема ръката ми и ми навива ръкава, преди да успея да проговоря. На Щраус изглежда ѝ е приятно да натиска скалпела върху

кожата ми и си мисля, че сега разбирам защо леля Хариет изпитва толкова силно отвращение от нея.

— Забележително — казва тя, като диша дълбоко и подава скалпела на Ласло. — По нея няма и драскотина.

Принудена съм да се облека назад и да не правя гримаси, докато Ласло прокарва острието по ръката и дори по бузата ми. *Не ме порязва, но пак боли!* Искам да изпищя, но не мога. Чичо Паоло е вперил поглед в мен през цялото време и ме принуждава да се подчинявам. Затова затварям очи и си мисля за бъдещето. За първия безсмъртен, който ще създам. *Ще бъде мъж. Може би ще трябва да го кръстя. Може би...* Бавно, сякаш изплува от вода, лицето на Ейо се появява в съзнанието ми. *Може би ще го кръстя Джордж...* Тялото на Ейо, което се извива в перфектно гмурване, когато скача от върха на водопада. *Или Питър, или Жак...* Очите на Ейо, пълни със звезди, докато седим край реката... *Клаус, Свен или Хайнрих. Хубави имена. Всичките са на учени, които са били тук по едно или друго време...* Ейо, който ме води през джунглата, протяга ръка и ме подканва да я поема...

— Отвори очи, Пиа — казва майка ми.

За момент съм объркана. Над мен са надвесени странни лица и насочват ярки фенерчета в очите ми, за да проверят как се свиват и разширяват зениците ми. *Огън, мисля си аз, ако искате наистина да видите нещо, трябва да ги погледнете на огън.* Поглеждам нагоре към Щраус и Ласло, като се насилвам да не мигам, докато надзъртат под клепачите ми.

Става два часа сутринта, когато най-после не могат да измислят повече въпроси. Чичо Джейкъб се прозява в шепата си, а очите на чичо Харуто са кървявали.

— Е, как ви се струва? — казва чичо Паоло и потропва с пръсти по масата, близо до коляното ми.

Щраус и Ласло се споглеждат и после ми хвърлят бърз поглед.

— Трябва да поговорим насаме, доктор Алвес — казва Ласло. Гласът му никога не е по-силен от шепот, така че всички проточват вратове към него.

Чичо Паоло кимва.

— Добре, хора. Това е всичко за тази вечер.

Очевидно „насаме“ означава само чичо Паоло и двамата представители на Корпуса, но в този час май никой няма нищо против. Всички излизат, прозяват се и търкат очи.

Вървя най-отзад, но когато стигаме до стълбището, се навеждам да си завържа връзките.

Никой не забелязва, че съм по джапанки.

Щом чувам как вратата се затваря зад другите, бързо се връщам по коридора. Не се налага да се приближавам много — слухът ми е доста над средното ниво.

— Да, да, не може да се отрече, че тя е чудо — говори Ласло със строг глас. — Обект 77 е перфектна. Всичко, на което сме се надявали, а и повече. И точно затова се чудим защо е отлагането, Алвес. Трябват ни *още* като нея. Тя не ни върши работа сама.

Обект 77... Сложили сами номер?

— Имаме нужда от нея, за да ускорим процеса — отговаря чичо Паоло. Чувам как потропва с пръсти по масата. — Умът на Пиа е много по-развит, отколкото са нашите. Търсите пряк път към безсмъртието, нали? Е, тя е единствената, която ще го открие, ако такъв изобщо съществува. Но не е готова.

Готова съм! — иде ми да изкрещя. — *Готова съм, ох, готова съм!*

— Какво точно чакате? — пита Щраус.

— Правя й тестове на Уикам точно по график, но резултатите все още не са на нужното ниво за пълното ѝ включване в екипа Имортис.

— Бордът започва да губи търпение — отвръща Щраус. — Искат резултати.

— Пиа е резултат. Най-добрият резултат, който човечеството някога е виждало. Бордът ще трябва да бъде търпелив. А и не контролирате ли *вие* борда? Ако си спомням правилно, всичко, което кажете, се приема. Без въпроси. Без оплаквания.

— Добре. Предпочитате да говорим направо? *Ние* искаме резултати. За разлика от вас, не всички сме вдъхновени от изрази като „за благото на човечеството“ и „да изградим по-добро бъдеще“. Не искаме раса от безсмъртни след пет поколения. Искаме резултати *сега*. Експериментите на Сато доказаха, че безсмъртието не може да бъде

постигнато от човек, роден като смъртен. Добре. Приехме това. Но някои от нас ще имат деца и внуци през следващите години.

— Но...

— *Да*, ние контролираме борда — продължава Щраус, сякаш чичо Паоло изобщо не е проговорил. — Но без повече резултати и без по-голям напредък, ще изгубим контрол. А ти, Паоло, ти не искаш да изгубим контрол. Някои в Корпуса силно желаят тази операция да се прехвърли в Съединените щати... с различен екип.

Не, не, не... не ни затваряйте...

— Тогава заведете Пиа при тях. По дяволите, дайте на всички да прокарат скалпели по нея, ако искат. Щом веднъж я видят, ще престанат да говорят за резултати...

Коленете ми омекват и се прилепям към стената. Опипвам ръцете си, като си представям стотици скалпели, които се забиват в кожата ми.

— Знаеш, че не можем да направим това — отговаря Ласло. — Мълвата ще плъзне. „Дженисект“ са готови да започнат трета световна война, за да се доберат до нея. Те вече подозират, известно ти е. Подозират от години. Защо си мислиш, че рискуваме да идваме тук само веднъж на няколко десетилетия? Наблюдават ни. Пиа е Свещеният граал на модерната наука, Алвес — не можем да я излагаме на показ като прасе, спечелило първа награда.

— Добре, разбирам ви. Но ви казвам, тя не е готова! Трябва да се съсредоточим върху изследванията на доктор Фийлдс за клонирането. Това е най-добрият ни ход.

Тишина. Щраус проговаря първа.

— Доктор Фийлдс няма да ни сътрудничи още дълго.

— Какво имате предвид?

— Сестра й. Мъртва е.

— Какво?

— Фийлдс не знае. Фийлдс *не бива* да знае възможно най-дълго. В мига, в който научи, ще си тръгне. Имаме нужда от изследванията, Алвес. Тя е най-добрата в своята област.

Какво става!? Закривам устата си с ръка, за да не изкрещя.

— Всичко се свежда до Пиа — продължава Щраус. — За кога е планиран следващият тест на Уикам?

— За след три месеца. И не е последният. Има още три...

— *Ще бъде* последният и ще се проведе утре.

— Аз... Виктория, това е невъзможно. Твърде скоро е. Не е готова.

— Но ще бъде. След утре.

— Виктория, наистина, аз...

— *Утре!* — Тя продължава с по-тих глас и трябва да се напегна, за да доловя думите ѝ. — Ще говоря направо, Алвес, защото и двамата знаем на какво е способен Корпусът. Помниш ли Женева?

Пълна тишина.

После Щраус продължава:

— Сещам се за поне двайсет учени, които биха *убили* за шанса да получат твоята работа. Твоята и тази на целия ти екип. Не ни карай да стигаме дотам. Заклевам се, Алвес, ако упорстваш...

Задавено мърморене от чичо Паоло.

— Какво каза? — пита Щраус.

— Няма да се стигне дотам. Както кажете. Утре.

Чувам шумолене на хартия и стъпки и разбирам, че разговорът е приключил.

Със силно биещо сърце и кожа, изстинала до температурата на течен азот, бягам навън.

ГЛАВА 21

Събужда ме познатата слънчева светлина, падаща от стъкления покрив. Зелена е, прониква през диплите от листа между покрива и небето и нежно ме гали. Ако имах възможност, лесно бих заспала отново. Но алармата на часовника е безмилостна.

Спомням си разговора между чичо Паоло и представителите на Корпуса, който подслушах снощи, и сядам, напълно разсънена.

Днес ще ме тестват. Стискам одеялото, докато кокалчетата ми побеляват. И това ще бъде последният тест.

Точно в този момент някой почуква на вратата и се стряскам, толкова е зловещо. Майка ми е.

— Има промяна в графика ти, Пиа — казва тя. — Ще се срещнеш с доктор Алвес в менажерията след половин час.

Тя се приближава и издърпва одеялото.

— Хей! — казвам възмутено аз и свивам колена.

Майка ми сяда на ръба на леглото и се навежда близо до мен.

— Трябва да бъдеш силна, Пиа. Това е всичко. *Всичко*. Трябва да направиш всичко, което поискат, или ще ни отнемат Паоло. — Тя ме хваща за тениската. Толкова съм шокирана, че не я отблъзвам. — Не мога да го загубя, Пиа. Разбираш ли ме? Паоло е... *не мога* да го загубя.

Пръстите ѝ са студени и бели, очите ѝ са зачервени от безсъние. Дали е говорила с чичо Паоло снощи? Дали ѝ е казал за заплахите на Щраус и Ласло? Винаги съм знаела, че майка ми обожава чичо Паоло, но напрежението в очите ѝ е по-силно, отколкото някога съм виждала. Обикновено тя е сдържана и се контролира. Изнервям се от това да я виждам такава. Ще бъда безкрайно доволна, когато Щраус и Ласло си тръгнат и всички започнат отново да се държат нормално.

— Ставам — прошепвам аз. — Всичко ще мине добре. Ще видиш. Готова съм.

Тя ме задържа за момент, после въздъхва и ме пуска. Преди да излезе от стаята, ме поглежда и казва:

— Дано да е така. Защото ще направя *всичко*, за да го задържа тук.

Не се и съмнявам в думите й.

В менажерията заварвам не само чичо Паоло, Ласло и Щраус — облекли бели престилки, — но и леля Хариет. Тя и надзирателят на менажерията Джонас Брайър наблюдават и обсъждат една болна мармозетка в телена клетка. Виждат ме и ми махат, но продължават разговора си.

Отивам при чичо Паоло и изпитвам тревога, но съм решена да успея, каквото и да поискат от мен. Мисля си за своите вечни хора. За братя, сестри и приятели, които никога не умират. За вечно семейство, неуязвимо за болка и смърт, познаващо само живот, любов и красота. Опитвам се да си го представя, да видя лицата им в съзнанието си... но виждам само едно синеоко момче, което седи край реката и ми подарява звезди.

Затова решавам да мисля за майка си и чичо Паоло и за това колко силни и сдържани са. *Мога да бъда като тях*, мисля си аз. Свикнала съм да ме гледат с гордост заради безсмъртието ми, но искам да видят, че в мен има и други качества, че съм силна и дисциплинирана. *Кръг и линия...*

— Здравей, чичо Паоло — казвам с усмивка и се надявам да не забележи колко съм нервна. Пропускам Щраус и Ласло. Щом не искат да разговарят с мен, и аз няма да разговарям с тях. Ще издържа малкия им тест, но не съм длъжна да се сприятеляваме, докато го правя.

— Здравей, Пиа. Здравей, Силвия — кимва на майка ми той.

— Наистина трябва да започваме — изрича превзето Щраус.

Чичо Паоло ни повежда към задната част на менажерията. Очаквам двамата от Корпуса да тръгнат напред, но те ни изчакват и ни следват като дебнещи плячката си ягуари.

Усещам към коя клетка се е насочил чичо Паоло още преди да я стигне до нея и стомахът ми се свива. Надявам се, че ще се обърне и ще спре при тарантулата или при терариума със змиите, но той продължава... и спира пред клетката на оцелота, точно както се страхувах.

Виждам вътре Джинкс с новороденото ѝ, което чичо Джонас кръсти Снизид. Джинкс е на 73 години и е единственият ни безсмъртен оцелот. Тя е оплодена от смъртен мъжки, инжектиран с експериментален разтвор от Имортис, и учените се надяваха, че бебето ще наследи някои от чертите на елизиума. Но Снизид се роди напълно нормален, доказвайки, че безсмъртната трябва да се оплоди от друг безсмъртен, за да предадат своята вечност на следващото поколение.

Джинкс и Снизид лежат до купичката си с вода, а Джинкс лиже гърба и главата му. Котето ѝ мяука с досада, а после кихва.

Те изглеждат толкова спокойни и доволни, че искам да избягам още сега, преди чичо Паоло да успее да ми каже какъв е днешният тест. Но не мога да спра да мисля за екипа Имортис и за мястото, което ми пазят — само ако успея да издържа този тест.

Чета на глас картона, окачен на клетката.

— Снизид...

— Обект 294, Пиа. Или, ако предпочиташ, мъжки оцелот. Но не Снизид. Никога не давай имена на обектите си, Пиа. — Той поглежда крадешком Щраус, сякаш се страхува, че тя ще го връхлети.

Освен Обект 77. Нали ти си я кръстил Пиа.

— Да. Обект 294 е мъжки оцелот, *Leopardis pardalis*, на две седмици и три дни. 294 е позитивен за котешка придобита имунна недостатъчност, наследена от майка му, Обект 282, но изглежда понася вируса изключително добре. Това е котешката форма на СПИН. Обикновено не е фатална за носителите ѝ и може да не ги засегне с години.

— Отлично, отлично — промърморва чичо Паоло. — Добре, Пиа, ти без съмнение се сецаш какъв ще бъде този тест.

— Да — отговарям тихо. Усещам, че чичо Джонас и леля Хариет ме гледат, но задържам очите си върху Снизид. Той в момента се опитва да улови опашката на майка си с лапи, но тя я дърпа настрана.

— Пиа, това ще бъде твоят последен тест на Уикам.

— Последният? — Полагам всички усилия да изглеждам изненадана. Щраус ме наблюдава като ястреб.

— Да. Ако преминеш този тест, ще станеш пълноправен член на екипа, изследващ елизиума и ще научиш тайната формула, на която дължиш съществуването си.

— Имортис — прошепвам.

Той кимва.

— Ето защо този тест е много важен. Искам да го обмислиш и да си абсолютно сигурна, че си готова. След това няма връщане назад, Пиа.

— Добре.

Той ми подава спринцовка.

— Пентобарбитал — казва лаконично той.

Чувам от другия край на пътеката лекото ахване на леля Хариет. Сърцето ми затихва. Очаквах нещо лошо, но не толкова лошо.

— Какво искате да... — задавам се от думите. Не мога дори да погледна към котенцето. — Но вирусът не му *пречи*! Той може да живее съвсем нормален живот...

— И да предаде вируса на своето потомство — прекъсва ме чичо Паоло. — Доктор Зингър разработва ваксини за КПИИ и затова има нужда от заразени трупове, които да изследва.

— Някакъв проблем ли има? — пита рязко Ласло.

— Не! — отсича чичо Паоло. Когато се обръща отново към мен, по челото му е избила пот. — Правили сме го и друг път. Налага се. Литъл Кеймбридж не е като другите научни институти, Пиа. Тук е по-трудно. По-тежко. По-важно. Докато повечето учени си губят времето с малария, рак и брадавици, ние, Пиа, ние се занимаваме с *безсмъртие*. Вечност за нашия собствен вид. Няма нищо по-важно от това, Пиа. Целта. Помни *целта*! — Той слага ръце на раменете ми и ме гледа право в очите. — За благото на вида, Пиа. Само това има значение. Целта оправдава средствата. Помни го.

Не става дума за Снизи и за откриването на ваксина за КПИИ. Не става дума дори и за Ласло и Щраус и заплахите им. Става дума за мен. Сигурно този конкретен тест е бил на месеци или дори на години разстояние. Но е предстоял. Един ден щеше да се наложи да се докажа.

И този ден е днес.

Достатъчно силна ли съм? Мога ли да докажа, че съм достойна да имам своя собствена раса? Необходимо е само да забия бързо иглата, да натисна с палец и да инжектирам химикала. И за Снизи ще бъде като заспиване.

Но когато се насилвам да го погледна и виждам как си играе с опашката на майка си, напълно неподозиращ своята съдба, краката ми се разтреперват и искам единствено да избягам, да се скрия и да плача.

Щраус и Ласло наблюдават всяко мое движение. Не мога да погледна към леля Хариет. Имам чувството, че ако го направя, напълно ще изгубя контрол и ще се разкрещя.

— Трябва да можем да вземаме трудни решени, Пиа — продължава чичо Паоло. — Ако не можехме, ти самата нямаше да си тук. Това — той посочва иглата — е твоето наследство, твоята съдба. Трябва да се научиш да контролираш емоциите си и да се съсредоточиш върху целта.

Той е само бебе — мисля си, наблюдавайки Снизи.

— Последният тест винаги е най-трудният — казва чичо Паоло. — Трябва да си напълно уверена. Дай си време. Обмисли го. За ден. За седмица. Колкото ти е необходимо. Но трябва да стигнеш до крайното решение. Прогрес или регрес. Оцеляване или изчезване. Сила или слабост.

— Седмица? — прекъсва го Щраус със стегнат глас. — Това не е ли малко... дълго, Паоло?

Чичо Паоло отговаря, съскайки през зъби:

— Вече наруших система, доказвала се цял век, като прескачам тестове и отивам направо на края, Виктория. Финалният тест се провежда по този начин. Прибързаната работа води до лоши резултати. Остави ме да го направя по моя начин... не, не по моя начин. По начина на *Литъл Кейм*. Съжалявам, ако не ти харесва, но някои неща не могат да бъдат насилвани.

За първи път Щраус не разполага с отровен отговор.

— Пиа — изрича чичо Паоло, — сега всичко е в твоите ръце. Мечтата ти за безсмъртна раса е в твоите ръце.

Не отговарям, но стискам спринцовката, докато кокалчетата ми побеляват.

— Хайде, Силвия — казва чичо Паоло, обгръщайки майка ми с ръка. — Да ѝ дадем малко време.

— Бъди силна — казва майка ми и думите ѝ са по-скоро предупреждение, отколкото окуражаване.

Ласло тръгва с тях, но Щраус се забавя. Тя ме хваща за ръката и забива нокти в китката ми. Явно е разбрала, че мога да изпитвам болка. Усещам, че леля Хариет тръгва към нас.

— Ние те създадохме — прошепва Щраус, — ние можем да те унищожим. Затова се заемай с това.

— Ахъм... — Леля Хариет слага ръка на рамото ми. — Мисля, че тя разбира, Виктория.

Виктория вдига очи към леля Хариет и се насилва да прикрие гнева си, но погледът ѝ остава все така твърд.

— Хариет. Радвам се да се видим отново.

Леля Хариет не отвръща нищо.

— Е, ще предам поздрави на Иви. — Щраус се отдръпва и оправя бялата си престилка.

Леля Хариет свива устни, но не казва нищо.

След като Щраус излиза, аз се отпускам на земята и се вглеждам в двата оцелота. Те са толкова невинни, толкова не наясно, че държа смъртта в ръцете си. Отвратително е.

— Ужасно е да накараш някого да направи това — казва леля Хариет.

— Кой е Иви?

— Просто бивш колега. Не е важен — отговаря бързо леля Хариет. — Е, ще го направиш ли?

— Рано или късно. Не днес — все още не съм готова, точно както каза чичо Паоло. Трябва ми време да се подготвя, да успокоя нервите и стомаха си. А и не искам да доставя на Щраус удоволствието да ме види да „се заемам с това“ *твърде* скоро.

— Мисля, че е варварско. А и все едно, какво трябва да докажеш по този начин? Какво ще поискат от теб следващия път, щом веднъж покажеш, че си отвъд морала?

Морал. Това не е често изговаряна дума в Литъл Кейм. Запомнила съм я някъде дълбоко заедно с думи като „любов“ и „Сан Франциско“.

— Не знам. Но по-лошо от това не може да бъде, нали?

— Как бих могла да знам? Знам по-малко от теб. Нова съм тук, помниш ли?

— Той е само бебе.

Леля Хариет ме наблюдава как гледам Сниси и сяда до мен с кръстосани крака и склучени под брадичката ръце.

— Ти не искаш да го направиш.

— Разбира се, че не искам!

— Това е хубаво. Означава, че си човек.

Зяпвам я и усещам как в очите ми напират сълзи.

— Ако наистина бях човек, щях като чичо Паоло да съм загрижена за прогреса на вида, а не за едно глупаво котенце.

Леля Хариет отново свива устни.

— Предполагам, че те са те научили така. Е, добре, как бих могла аз, която идвам от място, което никога не си чувала, да ти казвам кое е правилно и кое не, след като за тази цел вече имаш всички тези блестящи учени? Все пак, ти *не искаш* да ги послушаш, нали? Искат ли се да има някакъв друг начин.

Кимвам, неспособна да проговоря.

— Това е моралният ти компас, Пиа.

— Кое?

— Моралният компас. Опитват се да те насилват да тръгнеш по грешния път, но той продължава да се бори, продължава да сочи в противоположната посока. Не го ли усещаш?

Усещам го и се чудя откъде знае, че се чувствам точно така.

— Твоят морален компас — потвърждава леля Хариет.

— Да не би да казваш, че не трябва да го правя? — питам и вдигам спринцовката. Че трябва да предам всичко — всичките си мечти — само заради един незначителен живот?

— Трябва да... — Тя се поколебава, в очите ѝ бушува нещо, което не мога да разпозная. Обикновено познавам какво си мислят другите, но леля Хариет се затваря за мен така, както буреносен облак закрива слънцето. — Трябва да обмислиш това дълго и внимателно, Пиа — казва тя накрая. — И обмисли най-вече цената. Запитай се само какво искат от теб. Запитай се каква е Пиа сега и помисли каква искаш да бъдеш.

— Перфектна — отговарям моментално. — Те искат да бъда перфектна.

— Перфектността — изрича леля Хариет глухо — е в очите на гледащия.

— Къде си чула това?

— Някога човек на име Платон е казал нещо подобно. Предполагам, че не са ти говорили за Платон, нали? Явно не. Трябваше да се досетя. Добре, постарай се да не го споменава пред никого или и двете ще си имаме неприятности. Струва ми се, че засега си имам достатъчно потенциални неприятности, благодаря много, така че не казвай на никого.

Тя се изправя и изтръсква сламките от джинсите си. После тръгва към изхода, а аз викам след нея:

— Лелъо Хариет?

— Да?

— Всеки, който дойде в Литъл Кейм, преминава през тест като моя. Твоят какъв беше?

Тя обръща главата си така, че къдравата ѝ червена коса да прикрие изражението ѝ.

— Не знам за какво говориш.

С тези думи напуска бързо менажерията и ме оставя сама с животните и със спринцовката в ръцете ми.

ГЛАВА 22

Два часът следобед е — обикновено по това време съм в гимнастическия салон, но сега съм принудена да следвам чичо Паоло, докато той развежда гостите ни из Литъл Кейм. Цял ден съм неспокойна и усещам, че поглеждам с копнеж към джунглата, когато сме извън сградите. Почти се надявам, че Ейо ще се появи от другата страна на оградата, но него го няма и това е добре. Какво ли биха казали Щраус и Ласло за диво момче, голо до кръста, което чука на портите и пита за Пиа?

Не съм единственият проект, който са дошли да проверят. Има още десетки, ръководени от учени, които не са част от екипа Имортис. Повечето изследват възможните употреби на местните растения в медицината и някои вече са завършили със създаването на нови лекарства. Ако Литъл Кейм някога бъде открит от хората, които не трябва да знаят за него, те ще научат само за тези проекти — биомедицински изследвания, достатъчно важни, за да бъдат пазени в тайна, но достатъчно безобидни, за да не будят подозрение.

Опитвам се да стоя настрана от Щраус и Ласло, доколкото е възможно. При вида им си спомням спринцовката, напъхана в чекмеджето с чорапите в спалнята ми.

Най-после пристигаме в лабораторията с плъховете. Стените са покрити с клетки. Повечето са наследници на Рузвелт. Стомахът ми се свива при мисълта за този плъх. В Литъл Кейм имаме десетки безсмъртни плъхове, но никой от тях не е така специален както Рузвелт. Той беше първият, както аз съм първата.

Преди години се наложи учените да спрат да размножават безсмъртните плъхове, защото стана ясно, че в противен случай Литъл Кейм ще бъде пренаселен от тях. Излишните не можеше да бъдат пуснати на свобода, да не би някой от тях да бъде открит, а с него — и необичайните му дарби. Разбира се, сега, когато знаем, че елизиумът е смъртоносен за безсмъртните, бихме могли да го използваме, за да

контролираме популацията на плъховете. Чудя се дали чичо Паоло вече се е сетил за това.

Чичо Паоло показва на Щраус и Ласло една клетка с албиноси, когато Ласло му прави знак да запази тишина. Той вади от чантата си бипкащ сателитен телефон, но шумът от плъховете му пречи да чуе каквото и да било. Ласло излиза от стаята и затваря вратата.

Секунди по-късно вратата отново се отваря.

— Тръгваме си! — изкрещява Ласло.

— Какво? — разширява очи Щраус — Какво става?

— Беше Джерард, от Рио. Хората на „Дженисект“ току-що са пристигнали, душат наоколо и търсят накъде сме тръгнали. Трябва да изчезваме. Веднага, докато все още имаме време да ги отклоним от следата към Литъл Кейм.

Щраус се втурва през вратата, а ние с чичо Паоло я следваме.

— Значи си тръгват? Просто така? — питам тихо, докато вървим забързано.

— Това не е малък проблем, Пиа. — Лицето на чичо Паоло е преbledняло. — Може вече да е твърде късно. Корпусът трябва да действа бързо, ако иска да отклони „Дженисект“ от Литъл Кейм.

— Всъщност какво е „Дженисект“?

— Конкурентна корпорация — отговаря чичо Паоло. — Помниш ли, когато ти казах, че има хора, които биха убили всеки в Литъл Кейм само за да те хванат? Е, това е „Дженисект“.

Представям си мъже с пушки, които нахлуват в комплекса и стрелят по всеки, докато аз стоя неспособна да ги спра. Потрепервам.

— Значи това е краят на голямата визита на Корпуса.

По някакъв начин е разочароващо, че проляхме толкова много пот за визита, която продължи по-малко от двацет и четири часа.

— Ти трябва да се концентрираш върху теста си, Пиа. Това не променя нищо.

Излизаме навън, той се затичва към джиповете, за да помогне с багажа и ме оставя сама. Сядам в сянката на едно дърво край пътя и наблюдавам. Това е чист хаос. Дори Щраус тича с чантата си на точки, която виси от едното й рамо като торба с банани. Спомням си как тя каза, че „Дженисект“ ще започнат трета световна война, за да стигнат до мен и, странно, единственото, което ми хрумва, е: *Значи вече е имало две световни войни?*

За моя изненада чичо Смиди също се качва на един от джиповете заедно с куфарите си. Може би най-после се връща във външния свят. Не мога да го оставя да си тръгне, без да се сбогувам с него.

Затичвам се към джипа, пресягам се и слагам ръка на рамото му.

— Чичо Смиди! Напускаш ли ни вече? — Надявах се да остане още най-малко няколко седмици.

Старият учен ми се усмихва и ме потупва по ръката. Кожата му е тънка и крехка като крило на пеперуда и пръстите му изглеждат странно, без да държат неизменната му четка за рисуване. Чудно е как тези слаби ръце са нарисували толкова красиви неща през времето му тук.

— Сбогуваме се, Пиа.

— Къде ще отидеш?

— У дома. Не се тревожи за мен, Пиа. Корпусът се грижи отлично за своите пенсионери. Планирам да седна в някое кресло и да проспя остатъка от живота си. Не гледай така уплашено, мила. Това е моето желание.

Мина много време, откакто трябваше да се сбогувам с някого — последният човек, който напусна, беше леля Клер, лекарката, която предшестваше леля Бриджид.

— Ще ми липсваш. Ще ми липсват уроците по рисуване.

Чичо Смиди оглежда лицето ми и поклаща глава.

— Дадох четирийсет и три години на това място. Четирийсет и три години в тази забравена от Бога джунгла, но не съжалявам нито за миг от тях.

— Защо?

— Защото — той стисва ръката ми изненадващо здраво за толкова стар човек — така докоснах вечността. Ти си нашата надежда, Пиа. Не ни разочаровай.

Неспособна съм да отговоря заради буцата, заседнала в гърлото ми, затова само кимвам. Не искам да си го мисля, но имам чувството, че тези думи са подготвени от някой друг, а не от чичо Смиди. *Прекалено* точно съвпадат с теста тази сутрин. Но не му противореча. Чичо Смиди винаги е бил мил с мен и ще ми липсва.

Джиповете са готови за отпътуване. Щраус креши на шофьорите да се качват и портите се отварят със скърцане. Минал е по-малко от час от телефонния разговор на Ласло.

Джиповете навлизат в джунглата с рев и с главозамайваща скорост. След минути звукът на двигателите заглъхва, заменен от песента на птиците и бръщолевенето на маймуните.

Краткото посещение предизвиква пълно объркване в Литъл Кейм и докато стоим около портата и гледаме след отдалечаващите се джипове, всички сме изумени. Вчера сутринта се появиха изневиделица, а сега отново ги няма, сякаш никога не са идвали.

Е, почти. Оставиха ни доказателство за визитата си и то е скрито в чекмеджето с чорапите ми.

Когато се замислям за теста, по гръбнака ми пролазват тръпки. Искам да се зарадвам, че Щраус и Ласло са си отишли, но вместо това изпитвам непреодолима тъга. Колко дълго мога да отлагам? Няма ли да е по-добре просто да отида и да приключа с това?

Опитвам се да погледна на теста от рационална, научна гледна точка. *Всичко е в името на по-висшето благо. Кой знае? Може би чичо Сергей ще открие ваксина за КПИН още щом изследва клетките на Снизи.*

Но това не помага. Прилошава ми от мисълта за спринцовката, за теста, за всичко. *Може би чичо Паоло е прав. Може би въпреки всичко не съм готова.* Определено не виждам връзка между Снизи и приемането ми в екипа Имортис, защото първото ми изглежда напълно излишно. Може би ако ще помагам на чичо Сергей да открие ваксината, в теста има някаква логика, но бъдещите ми изследвания са напълно несвързани с оцелоти, КПИН и пентобарбитал.

Но ако не издържа теста, Щраус ще уволни чичо Паоло, а може би и останалите членове на екипа Имортис. Сбогуването с чичо Смиди ми беше достатъчно тежко — ще е непоносимо да загубя и всички останали. *Ти си нашата надежда* — ми каза чичо Смиди. Може би чичо Паоло или Виктория Щраус са му наредили да го изрече, но това не го прави по-малко истина.

Чувствам се обърквана и разкъсвана от съмнения и с труд се сдържа да не изкрещя на глас. Искането ми се двамата от Корпуса никога да не бяха идвали. Искането ми се чичо Смиди да не си беше заминал. Искането ми се в чекмеджето с чорапите ми да нямаше спринцовка с отрова. Искането ми се... искането ми се... *Искането ми се да съм с Ейю. Точно сега.*

Обзема ме силно и непреодолимо желание. Трябва да се махна от Литъл Кейм поне за няколко часа. Трябва да изчистя съзнанието си и пак да почна да мисля рационално. Оградата около Литъл Кейм сякаш се стеснява и ме притиска, стяга белите ми дробове и не ми дава да дишам. Просторът на джунглата отвъд нея ме зове.

Осъзнавам, че само аз съм останала при портите. Всички други са се пръснали по лабораториите или общежитията, вероятно за да обмислят посещението на Корпуса и как ще повлияе на бъдещето на Литъл Кейм. Тръгвам да търся леля Хариет и я намирам в лабораторията ѝ, свела глава над снимка, поставена на масата.

— Лельо Хариет?

Тя се изправя и се обръща, като пъхва снимката в джоба си. Очите ѝ са зачервени, сякаш е плакала.

— О, Пиа.

Заставам несигурно на вратата и питам:

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. — Тя разтърква очи. — Какво искаш?

— Трябва да изляза за няколко часа. Дали имаш някакви идеи освен джиповете?

— Пиа... — Тя хваща кичур от косата си и затваря очи. — Сега наистина не е добър момент. Всички са превъзбудени около цялата история с Корпуса и това ги прави непредвидими. Сега ме притискат двойно повече — казаха, че искат жизнеспособни клонинги на безсмъртни плъхове до края на годината и точно сега нямам време да те измъквам и вмъквам в комплекса. — Тя отваря очи и ме поглежда раздразнено. — Съжалявам. Изчакай няколко дни. Нека всичко утихне.

След миг мълчание кимвам бавно, излизам и тръгвам по коридора. Очевидно леля Хариет е също толкова под напрежение, колкото и чичо Паоло.

Чудесно.

Мога и сама да се измъкна.

Обикалям периметъра на комплекса и търся дупки в оградата. Няма нито една. Дори виждам места, които чичо Тимоти е подсилил, вероятно в деня, когато откриха първата дупка. Ако ще търся начин за измъкване, трябва да погледна нагоре.

Наелектризираните вериги свършват на пет метра над земята, но хоризонталните метални греди са още по-нависоко. Технически, мога да изкатеря оградата, тъй като електричеството няма да ми навреди. Но ще боли и вероятно преди да съм стигнала и половината, ръцете ми ще се пуснат сами. Освен това, алармата в будката на охраната ще се задейства и хората на чичо Тимоти ще ме хванат за секунди.

Секунди.

Електрическите импулси в оградата са на всеки 1,2 секунди, което теоретично означава, че бих могла да го направя, ако съм *много-много* бърза. Но не мисля, че дори и аз бих могла да изкатеря тези пет метра за по-малко от секунда.

Ако не се налагаше да изкатеря целите пет метра...

Тичам покрай оградата и стигам до сградата на поддръжката. Това е най-изолираната част на Литъл Кейм... и най-прорасналата. Едно дърво букайо се издига над оплетените храсти, клоните му започват ниско над земята и се извиват навън, покрити с яркочервени цветя, които приличат на човки на кълвачи.

Перфектно е.

Почвам да се катеря като маймуна — служа си с ръце и крака. Когато се изравнявам с горната част на металната мрежа, спирам. Мога да се покатеря по-високо и да достигна гредите, но те са прекалено гладки, за да се задържа и вероятно ще се подхлъзна и ще падна на земята от пет метра височина. Трябва да скоча, да се хвана за мрежата, да се прехвърля през нея и да се спусна от другата страна — за по-малко от 1,2 секунди.

Клонът, за който се държа, е як и го обхващам здраво с ръце, затварям очи и дишам възможно най-бавно. И *слушам*.

Чичо Паоло е тествал слуха ми многократно, но никога не съм се концентрирала толкова много, колкото сега. Изолирам ненужните шумове (крясъците на капуцините, вятъра в листата, ударите на собственото ми сърце) и се съсредоточавам върху най-неуловимия от всички звуци — почти незабележимото бръмчене на електричеството, пулсиращо през оградата. Отначало звукът е монотонен и ако обърна съвсем малко глава настрани, го губя изцяло. Но колкото по-дълго слушам, толкова по-ясни стават импулсите. Бръм... бръм... бръм... Улавям ритъма. 1,2 секунди, като часовник.

Отварям очи, но слухът ми вече е настроен на вълните на оградата. Напрягам мускули, изчаквам точния момент... и скачам.

ГЛАВА 23

Следващият електрически импулс изсъсква по жиците една десета от секундата, след като съм пустила оградата.

Приземявам се от другата страна и спринтирам през храстите. Усещам как сърцето ми бие бясно в гърдите ми, облягам се на едно дърво и после се отпускам на земята до него.

На косъм бях да задействам алармите на чичо Тимоти.

Но успях да не го направя.

Изправям се разтреперана и се вглеждам в оградата, за да се уверя, че никой не е забелязал бягството ми. След няколко минути тишина пулсът ми най-после се успокоява и поемам към джунглата.

Денят е по-топъл и не след дълго тениската ми е мокра. Постоянното жужене на цикадите почти заглушава песните на птиците. Колкото по-дълбоко навлизам в гората, толкова по-тъмно става. Светлината струи на златни ивици от небето. Когато преминавам от хладната сянка към следващия изгарящ сноп от лъчи, все едно влизам от нощ в ден, от вода в огън.

Може и да съм извън Литъл Кейм, но думите на чичо Смиди продължават да ме следват и да ме обгръщат като аромат на парфюм. *Ти си нашата надежда... не ни разочаровай... ти си нашата надежда...*

Започвам да тичам, сякаш мога да оставя всичко зад себе си — Снизи, чичо Паоло, спринцовката... ако само се движа достатъчно бързо. Дърветата прелитат покрай мен и се нося през джунглата толкова леко, сякаш *не аз* се движа, а светът се върти твърде бързо, твърде безразсъдно, твърде неконтролируемо.

Бягам с такава скорост, че когато достигам Ай'оа и удрям спирачки, спирам с хлъзгане и вдигам облак прах.

Ейо стои с мъжете и момчетата, които са се събрали около огъня и държат листа със секрет от отровни жаби. Почти не забелязвам какво правят и се спускам право към него. Грабвам го за ръката и прошепвам в ухото му:

— Да тръгваме.

— Но ние отиваме на лов. Ще правим церемонията *сапо*...

Стисвам ръката му по-силно.

— Моля те. Имам нужда да се махна от всичко, само за няколко часа.

Той кимва безмълвно и подава тлеещите пръчки на Бурако, който ме поглежда неодобрително. Оставяме всички и тръгваме към реката. Ай'оа си шепнат и тихо се смеят, докато минаваме покрай тях, но не им обръщам внимание. Щом излизаме от селото, отново започвам да тичам.

— Пиа! — вика ме Ейо. — Какво става?

— Хайде!

Реката не е далеч. Тръгвам покрай брега и спирам до водата, а Ейо се мъчи да не изостане и за малко да не падне в реката. Улавям го и го издърпвам назад.

— Какво не е наред? — пита той. — Нещо случило ли се е?

— Не. Не, просто... имах нужда да се махна.

— Нещо лошо ли ти направиха? Да не би да са тези чужденци? Видяхме, че си заминаха. Преди час тръгнаха със своите моторни лодки надолу по реката. Изплаших се да не са те взели със себе си. — Той се обръща с лице към мен. — Помислих си, че са дошли, за да те отведат.

— Не, не го направиха. Поне не този път. — Взира се във водата. Тя ромоли кафява и медена на слънцето.

— Ще дойдат отново?

Не и ако постъпя така, както искат и издържа последния тест...

— Не. Засега не.

Той кимва и се ухилва.

— Видя ли как се беше облякла онази луда *караиба*? Цялата в бял, тънък плат. Беше покрита с кал. Беше почти толкова глупаво, колкото и твоята рокля, помниш ли?

— Помня. — Опитвам се да се усмихна, но не се получава. Продължавам да съм разстроена след теста на Уикам тази сутрин. *Чувствам се толкова ужасно, а дори още не съм го извършила.*

Ейо нежно повдига брадичката ми и очите ни се срещат. После хваща кичур от косата ми и бавно прокарва пръсти по него.

— Не мога да те загубя, птичке Пиа — прошепва той. Толкова е близо, че долавям уханието на джунглата по кожата му. Банани и папая, дим от огньовете на Ай'оа, миризмата на земята и реката. Ароматът му е опияняващ. Навлиза в кръвта ми и препуска през сърцето ми, едновременно наелектризиращ и успокояващ. Мога да обиколя тичешком Земята или да остана завинаги тук с това момче. Нищо няма значение, докато той е до мен.

Що за наука е това?

— Ела с мен — казва той. — Искам да ти покажа нещо.

Завежда ме при най-голямото памуково дърво, което съм виждала някога. Расте на няколко метра от водата. Корените се извисяват поне два метра над главите ни, а основата на ствола е с размерите на спалнята ми в стъклената къща. Ейю ме води от другата страна на дървото, където един от корените расте като арка нагоре, а после потъва в земята и образува естествен подслон. Мъхът, който расте от корена, се спуска надолу като завеса — Ейю я повдига и влизаме вътре. Въпреки че стоя изправена, коренът е високо над главата ми. Слънчевата светлина преминава през мъха и придава бледозелен цвят на кожата ми.

— Виж — казва Ейю и сочи към корена. В кората му е издълбано сърце с големината на ръката му.

— Ти ли направи това? — питам, докато прокарвам пръсти по сърцето.

Той поклаща глава.

— Майка ми и баща ми.

Притискам ръка към сърцето.

— Преди колко време?

— Преди да се родя. Но майка ми ми го показва малко преди да умре.

— Как се случи?

Чертите му се опъват, а очите му, вгледани в сърцето, са студени.

— Ачири ми каза, че е било малария. Но аз съм виждал малария и е нещо различно. — Той се обляга на ствола на дървото. — Баща ми престана да идва. Бях малък и съм забравил много неща, но помня, че гледаше с празен поглед и спря да говори. Тя отиде при селото на учените и започна да чака пред оградата със светкавиците, но никой не

дойде. Залиня и умря от мъка. Умря, защото загуби надежда, че той някога ще се върне.

— Но той се е върнал. Ти ми каза, че идва редовно.

— Когато се върна, вече беше твърде късно. Тя беше мъртва. — Ейо се втрещва в земята, а една вена пулсира на врата му. — Беше много ядосан, когато разбра. Първо не искаше да има нищо общо с мен, но това не ме интересуваше. Бях му сърдит. Мислех, че той е виновен за смъртта ѝ. После започна пак да идва при Ай'оа, за да ме вижда. Каза ми, че се е опитал да дойде преди Мима да умре, но учените му попречили. Все пак... мина много време преди да му простя.

Ръката ми все още е върху издълбаното сърце и Ейо я докосва.

— Той обичаше майка ми — прошепва.

Взирам се в ръката на Ейо върху моята и в опънатите му жили. Обръщам глава към лицето му.

— И те е страх, че аз ще направя същото, нали? Че ще те напусна или че те ще ме отведат?

Той кимва, а очите му изгарят моите.

— Но аз няма да те напусна — казвам. — Ще идвам винаги, когато мога...

— Това само игра ли е за теб, Пиа?

— Какво?

— Да идваш тук. Да ме виждаш. Какво съм за теб? Играчка? Развлечение?

— Ейо...

— Искам те тук, Пиа. Тук. Не заключена в клетка. Не обградена от електрически огради и стъклени стени. Не когато ти хрумне или когато намериш как да се измъкнеш, а всеки ден. През цялото време. Мислиш ли, че можем да продължим така винаги? Ти се измъкваш, когато можеш. Аз винаги чакам и се чудя дали ще се появиш, или не. Никога не знам колко време ще останеш. Никога не знам дали изобщо ще се върнеш.

Взирам се безмълвно в него.

— Защото за мен, птичке Пиа, това *не* е игра. Не искам да бъда забавление или играчка. Не искам вечно да чакам някой, който може и да не дойде. Имам нужда да знам какво *искаш* ти. Дали искаш да си „учен“, заключена *там* — той сочи в посоката на Литъл Кейм, — или

искаш да си свободна с мен. Защото не можеш да правиш така вечно. Не можеш да имаш и двете. — Той хваща ръцете ми. — Птичке Пиа, ще трябва да избереш.

— Аз... не знам. Не знам, Ейо. — Усещам напиралите сълзи, примигвам, за да ги отпъдя и се насилвам да говоря. — *Искам* и двете. Искам своите безсмъртни. Искам... — *Искам, искам... какво искам?* — Искам място, на което да принадлежа — прошепвам най-последно.

— Можеш да принадлежиш на Ай'оа. Можеш да принадлежиш на мен.

— Не мога. Не разбираш ли? — Спирам се разстроена и объркана, поемам дъх и продължавам бавно, опитвайки се да го накарам да разбере. — Аз никога няма да бъда Ай'оа. Може и да живея в джунглата, но си оставам чужденка. Вие Ай'оа сте част от нея. Джунглата е в кръвта ви.

— Това няма значение. Само ти и аз имаме значение. Всичко останало е разсейване.

Не, ти си разсейване... само че аз искам да бъда разсейвана...

— Ейо, аз...

Той вдига ръката ми от дървото и я поставя върху гърдите си, точно до сърцето си. Питам се дали може да усети пулса ми, защото е толкова учестен, колкото и неговият.

— Знаеш ли думата на Ай'оа за сърце? — пита ме.

Поклащам глава.

— Пи'а. — Толкова сме близо, че го прошепва в ухото ми и дъхът му затопля врата ми. — *Ти си моето сърце, Пиа.*

Облизвам устните си. Кога станаха толкова сухи?

Той обгръща главата ми с другата си ръка и повдига лицето ми нагоре.

— Тялото не може да живее без сърце. И аз не мога да живея без теб.

Не се сещам какво да кажа. Всичко това ми е непознато — то не е част от плана на доктор Фолк, нито влиза в учебната програма на чичо Паоло. Не знам какво да направя, какво да кажа. Не съм обучавана за подобни моменти. Никой не ми е казвал, че това може да ми се случи. Чичо Паоло, чичо Антонио, майка ми — никой от тях никога не е изричал и дума пред мен за подобен феномен. За това как ако стоиш *близо* до някого, кожата ти може да пламне.

За желанието да се приближиш още повече до него.

Виждам всяка черта на лицето му. Цветните линии в ирисите на очите му. Всеки изящен тъмен косъм над челото му. Сянката на наболата му брада, видима само под челюстта и над устните му. *Устните му...*

Поглеждам към устните му, той се навежда...

— *Ето къде сте!* — провиква се нечий глас.

Двамата отскачаме един от друг като ударени от ток. Мъхът прошумолява и Ейми се появява под него. Златистият тамарин на рамото ѝ, чиято муцуна изглежда леко зеленикава, подскача.

— Търсихме те навсякъде, Ейо. Другите са готови за лов и ме изпратиха... — Тя спира по средата на изречението и ни зяпва, а по лицето ѝ плъзва лукава усмивка. — *Знам* какво правехте *вие двамата...* — и започва да се кикоти и да издава към маймунката си звуци, имитиращи целувка.

— Нищо не правехме — казвам, но усещам как кръвта нахлува в лицето ми, сякаш нарочно иска да ме издаде. — Само си говорехме. Хайде, не искаме Ейо да пропусне своя *лов*.

Отмятам настрана мъха и примигвам към внезапната слънчева светлина. Ейо и Ейми тръгват след мен, а малкото момиче го дърпа за ръката. Усещам, че той ме наблюдава, но не мога да погледна към него. Не искам да види, че съм се изчервила и постоянно преглъщам. Сърцето ми все още бие така, сякаш ще се пръсне и на връщане избягвам очите на Ейо.

Бременната Лури с издутия корем, който изглежда готов да се спуска, ми предлага копие.

— Можеш да гледаш, ако искаш.

Аз поклащам глава.

— Не, благодаря. Трябва да се прибирам.

Тя присвива очи.

— Добре ли си, птичке Пиа? Тези момчета — тя хвърля поглед към Ейо — понякога се превъзбуждат, а? Трябва да се научиш как да удрияш, нали знаеш? Научи ги да не посягат. — Тя размахва юмрук и се ухилва.

— Какво? Не. Добре съм. Наистина. Просто трябва да се прибера у дома.

Тя вдига рамене и подхвърля копието на друг Ай'оа. Виждам как Ейо се опитва да стигне до мен, като си пробива път сред хората. Обръщам се и се насочвам към Литъл Кейм, но в края на селото спирам и изчаквам Ейо да ме настигне.

— Тръгваш ли си? — пита той.

Кимвам с очи, приковани в обувките ми, а после бавно вдигам поглед.

— Ще се върна.

— Не е нужно да си тръгваш. — По устните му се прокрадва усмивка, той пристъпва по-близо и прошепва: — Гледай лова. После, по-късно, може би ще успеем да се върнем при реката. Без Ейми. — Той вдига вежди подканящо.

Опитвам се да не се поддам на пеперудите, които пърхат в стомаха ми, нито на подтика да кажа „да, да“. Поклащам глава отрицателно.

— Не, аз... наистина трябва да се прибера.

Втрещва се в мен умолително, но явно вижда, че съм твърда, защото въздъхва и кимва.

— Добре. Върви тогава. Но първо... — Той протяга ръка към джоба на шортите си и изважда нещо. — Ето. Искам да ти я дам.

Той държи в ръката си миниатюрна птичка, направена от същия камък, от който е и ягуарът му. Разперила е крила, сякаш лети. Окачена е на тънка връв от здраво сплетени нишки.

— О, Ейо. Прекрасна е.

Той вдига рамене.

— Нищо особено. Но е за теб.

— Ейо направи подарък на птичката Пиа! — писка издайнически Ейми. Тя стои до мен, но дори не я забелязвам, преди да проговори. — Това означава...

С вик Ейо я хваща през кръста, вдига я и я завърта настрани. После я пуска и я избутва.

— Върви! И спри да приказваш! Говориш като майка си маймуната, никога не млъкваш!

— Какво означава? — питам любопитно.

— Нищо. Нищо не е... просто глупав... Ако искаш, можеш да ми я върнеш.

— Не, искам да я запазя.

— Хубаво — отговаря, все още намръщен. — Няма нищо особено.

Въпреки привидното си равнодушие, наблюдава внимателно как вземам подаръка и го прибирам в джоба си.

— Благодаря ти — прошепвам и после добавям: — Чакай ме.
Очите му сякаш изричат: „Завинаги“.

ГЛАВА 24

Промъквам се обратно в Литъл Кейм по същия начин, по който излязох. Този път обаче съм толкова разсеяна, че не успявам да го направя достатъчно бързо. Електричеството опарва ръката ми, изскимтявам и падам тронаво на земята. Не ме заболява, но да те ударят пет хиляди волта и да паднеш от пет метра не е особено приятно дори за мен. Известно време лежа, пъшкам и нямам сили да се изправа. Ръката ми е изтръпнала, но болката прогонва част от паниката, бушуваща в главата ми с любезното съдействие на Ейо.

Той щеше да ме целуне. Да целуне мен. Още една секунда и устните ни...

Дишам плитко и ускорено, но не заради изтощението, а от ужас и учудване. Вадя изваяната от нефрит птичка от джоба си и я разглеждам. *Щях ли да го направя? Щях ли да му разреша?* Искях, в това съм сигурна. В онзи момент, когато той беше толкова близо до мен, топъл и изпълнен с живот, не исках нищо на света така силно, както да усетя устните му. Сега, в своя познат Литъл Кейм, се чудя какво ли щеше да е, ако бях стигнала до края. Перспективата едновременно ме възбужда и тревожи.

Той щеше да ме целуне.

Чувам стъпки, изправам се бързо на крака и пъхвам птичката в джоба си. Чичо Тимоти се появява с провесена на рамото пушка иззад ъгъла на сградата и щом ме вижда, поклаща глава и въздъхва.

— Какви ги вършиш, а?

— Извинявай. Разхождах се и без да искам докоснах оградата. — Сигурна съм, че чува колко силно бие сърцето ми. Аз го чувам.

Чичо Тимоти премества поглед от мен към оградата и оглежда джунглата.

— И аз се разходих дотук само защото си се блъснала в оградата?

Преглъщам и кимвам.

Тъмните му очи се връщат на мен и усещам, че не е напълно убеден от отговора ми.

— Вече се извиних — повтарям аз. — Не е като никой досега да не го е правил. Хората докосват случайно оградата непрекъснато.

Той бавно кимва.

— Да... правят го. Но не и *ти*.

Вдигам рамене и се старая да си придам възможно най-безгрижен вид. Тръгвам покрай него, но той ме спира, навежда се и се взира в очите ми.

— Не вършиш нищо глупаво, нали, Пиа?

— Не! Пусни ме. Трябва да... се видя с чичо Паоло. Закъснявам.

Той тръгва след мен и въпреки че се мъчи да не го показва, знам, че ме подозира. Стигам до Лаборатории А и преди да вляза, се обръщам назад — виждам, че чичо Тимоти ме наблюдава. Сега трябва да измисля какво да правя тук поне за един час или той ще стане още по-подозрителен.

Качвам се по стълбите и тръгвам да търся чичо Паоло. Минавам покрай чичо Харуто и чичо Джейкъб, които си говорят тихо във фоайето и двамата ми кимват. Чичо Паоло е сам в лабораторията до моята и дори не чува, когато отварям вратата. Навел се е над масата и реди по нея снимки на хора. Пристъпвам зад него и наблюдавам. Лицата са безизразни и без усмивка; всичките са ми непознати.

— Пиа! — Чичо Паоло най-сетне ме забелязва. — Какво правиш тук? Мислех, че вратата е заключена!

— Не беше.

Той се оглежда наоколо като подплашена маймуна. Има ли нещо, което не иска да видя? Но след като оглежда какво е на показ и какво мога да видя, той се успокоява и не ми нарежда да изляза.

— Над какво работиш? — питам. — Тези кои са?

Той поглежда надолу към снимките.

— Това е първото поколение от проект 793.

— Проект 793?

Той се колебава и потропва с пръсти по масата.

— Корпусът... изяви желание да продължим напред със създаването на още безсмъртни.

— И... това е проект 793? — *Ще правим господин Перфектен*, мисля си, като си спомням думите на леля Хариет. — Кой са те?

Той потропва по една от снимките.

— Това са кандидатите, селектирани от Корпуса да започнат процеса.

— И идват тук? От външния свят?

— Скоро. Когато сме готови за тях.

— Къде ще се съберат всичките?

— В Общежития Б. Повечето стаи са празни, нали знаеш. Предназначени са за такива групи.

— И ще живеят тук?

— Не, не за постоянно. — Той се намества на стола си, вдига левия си крак и обляга глезена върху дясното си коляно. През цялото време, докато говори, кракът му подскача. — Мъжете ще бъдат тук за три години, достатъчно дълго, за да получат три инжекции от Имортис. След това ще вземем проби от спермата им и ще ги изпратим да си вървят. Жените, след ин витро осеменяване, ще останат по-дълго. Те ще родят и ще ги изпратим и тях, след като подпишат договор за пълна конфиденциалност относно всичко, което са видели или правили тук. Не можем да издържаме толкова много хора дълго време, без да привлечем внимание.

— Безопасно ли е? Ами ако се изпуснат?

— Корпусът ще се занимава с това — отговаря неясно чичо Паоло. — При всички положения те няма да научат каква е истинската ни работа. Истинската ти същност ще бъде строго пазена в тайна. Ще знаят единствено, че ни предоставят генетичния си код за някакво биомедицинско изследване.

— Защо биха го направили? — Взира се в безизразните лица. — Защо биха дошли тук за три години, за проект, за който никога няма да научат нищо?

Чичо Паоло ме поглежда намръщено.

— Защо се безпокоиш за мотивацията им?

— Аз съм учен — свивам рамене. — Е, почти учен. Ти винаги повтаряш, че истинската работа на учения е да задава въпроси и да намира отговори.

— Добре. Приема се. — Той размества снимките. — Повечето от тези хора са атлети, учени и художници, които са изключително надарени и умствено, и физически, но в даден момент от живота си са взели някакво лошо решение. Всички се нуждаят от нещо — ново име,

нова самоличност, начин да започнат начисто. Ние пък се нуждаем от генетичен материал. Всички печелим.

— А децата? — Сърцето ми подскача. — Ще имаме много деца в Литъл Кейм, нали?

Той кимва, въздъхва и потърква носа си.

— А това означава, че ще трябва да назначим бавачки, които да се грижат за тях. Антонио не може да поеме всички.

— И децата ще имат деца, и пак, и пак... — Посочвам снимка на много красива брюнетка, но с тъжни и безизразни очи.

— И ще ги видя всичките. Ще видя как се раждат, ще видя как растат и се учат и ще видя как умират.

Чичо Паоло взема от мен снимката и я слага при останалите.

— Пиа? Всичко наред ли е?

— Добре съм — отговарям автоматично. — И кога ще пристигнат? Кога ще бъдем готови?

— Това — казва той бавно, срещайки погледа ми, — зависи до голяма степен от теб.

— Ох. — Знам какво има предвид, но не искам да мисля за това и сменям темата с нещо, което ме тормози от няколко дни. — Чичо Паоло, кога точно се е случил пожарът в Лаборатории Б? Този, който е разрушил старото крило.

Той се изправя и ме поглежда изпитателно.

— Защо питаш?

— Защо не? Това е едно от малкото неща за Литъл Кейм, които не знам. И как се е подпалил? Изглежда е било голямо събитие и се чудя защо не се говори много за него. — Въпреки че тонът ми е небрежен, наблюдавам чичо Паоло много внимателно. Виждам как мускулите на врата му потръпват, но лицето му не се променя. *Хайде. Кажете ми истината.* Толкова много ми се иска само да каже: *Не е имало пожар, Пиа.* Толкова ли е трудно? Ако просто ми каже истината, тревогата, която ме мъчи, откакто с леля Хариет открихме онези помещения, ще изчезне.

Но вместо това чичо Паоло насочва разговора пак към мен.

— Защо се тревожиш за това? *Трябва да се съсредоточиш върху теста си.*

Веднага минавам от отбрана в нападение.

— Каза да си дам време...

— Казах, че няма да те подлагам на натиск, Пиа, знам. Но си ни нужна за всичко това. — Той посочва снимките. — Колкото по-дълго отлагаш, толкова повече се тревожа, че все още не си готова и не си оправдала надеждите ни.

— Аз... аз съм почти готова. — Демонстрирам решителност, като го поглеждам право в очите и се надявам, че така ще го убедя.

Той кимва, но продължава да е напрегнат. Сякаш казва: *Тогава иди и го направи!*

— Но *наистина* ли е необходимо? — питам отчаяно. — Каква полза има от това? За какво по-точно ще ме подготви убиването на Сниси... на обект 294?

— Пиа...

— Просто не разбирам как като убия едно коте, ще покажа, че съм способна да създавам серума Имортис! — завършвам решително, доволна, че най-после съм изрекла основния си проблем. — Може би не искам да го направя! Може би не искам да премина през твоя тест. Така или иначе, кой казва, че трябва да го направя? — С всяко следващо изречение ставам все по-невъздържана. Думите се изливат от мен като вода от пробита пластмасова бутилка. — *Уморих се* винаги да правя каквото кажеш, чичо Паоло! Уморих се да стоя затворена на това място!

— Пиа...

— Защо трябва да съм аз? Ако ти трябва мъртво животно, на което чичо Сергей да направи дисекция, направи си го сам! — Удрям с ръка по масата и снимките подскачат във въздуха. Дошло ми е до гуша от всичко. Объркана съм заради Ейо, изпитвам безсилие заради чичо Паоло, преизпълнена съм с гняв заради онази Штраус и отвратителните ѝ бели костюми. Никога не съм потискала толкова емоции в себе си. Сега те се изливат и не мога да ги спра. — Просто искам... искам... — *А какво искам?* Сълзи замъгляват погледа ми и ги избърсвам с ръка.

Устните на чичо Паоло потрепват и очите му се изпълват със силна болка. За момент ми се струва, че ще ме удари. Но той преглъща и изрича тихо:

— Това е онази жена Фийлдс, нали?

— Не...

— Тя ти пъха разни идеи в главата. Знам, че го прави. Има този навик. Ако зависеше от мен, тя никога нямаше да... Пиа. Чуй ме. —

Той ме хваща за раменете и навежда глава към мен. Брадата му е пораснала — толкова дълго и упорито е работил по подготовката за гостуването на Корпуса, че е спрял да се бръсне. — Ти си перфектна. *Перфектна*. Не просто перфектна заради това коя си, а заради това каква си. Заради това какво означаваш за цялата си раса. Ти си върхът на човешката перфектност, мечтата на хората от хилядолетия. Няма по-велико нещо от *теб*, Пиа. Ти си край на всички спорове за религията и морала. Няма правилно и грешно. Има само разум и хаос. Прогрес и регрес. Живот и смърт. Ние те създадохме по определена причина, Пиа, за прогрес и за живот. За *живот*. Той е най-ценното нещо от всичко и ти имаш повече от него, отколкото е имал всеки друг в човешката история.

Очите му са подивели като тези на Ейю, когато се би със змията.

Чичо Паоло започва да крещи.

— Ние ти *дадохме* живот, Пиа, и ние те *направихме* перфектна! И направихме жертви, за да го постигнем. Жертвахме живота си и световната си репутация на видни учени. Жертвахме удобството да живеем със семейства и приятели, за да работим и умрем в тази забравена от Бога джунгла. Жертвахме неща, от които повечето хора не биха си и помислили да се откажат. Извършихме — и вършим — неща, които повечето хора *там навън* ще обявят за грешни и лоши, само че тези хора са изключително невежи. Невежи и слаби. Но ти ще сложиш край на това. Ще донесеш разум, прогрес и живот в тъмния, умиращ свят. И ако другите могат да сочат и да крещят: „Зло!“, ние знаем — ние *знаем*, Пиа, — че това, което правим, е наистина най-великата и най-благородната форма на милосърдие. Ние...

Той спира задъхан и сяда обратно на стола си. Разтривам раменете си там, където ги беше стиснал. Болят ме и са студени.

— Съжалявам — прошепвам.

Той затваря очи и се потупва с пръст по носа, докато се успокои. После поглежда към мен и част от свирепостта е напуснала очите му.

— Но разбираш ли, Пиа? Разбираш ли какво ти казвам? Ти си перфектна и няма нищо по-важно от това. Някои неща трябва да бъдат жертвани по пътя, да, включително и котета. Необходимо е. Все още не разбираш, но ще го проумееш. Трябва да го направиш. Трябва да ни докажеш, че си готова. Че разбираш важността на своето собствено съществуване и какво означаваш за човечеството. Че можеш да се

посветиш *на себе си* и на тези, които ще дойдат след теб. Те ще гледат към теб, Пиа, защото ти си първородната безсмъртна. Един ден ще бъдеш най-възрастното същество на света. Ще управляваш всички мъже и жени като кралица, като безсмъртна богиня. И всичко това започва днес. Започва от момента, в който направиш своя избор и си кажеш: „Това е. Ще вървя напред и никога няма да поглеждам назад“. Не можеш да се разкайваш, не можеш да носиш вина в себе си. — Той се изправя отново и лицето му е на сантиметри от моето. — Трябва да убиеш обект 294 и да си способна да го оставиш в миналото, разбираш ли? Тогава, само тогава ще бъдеш готова.

Усещам се толкова притисната, колкото когато анакондата се беше увила около гърлото ми. Думите на чичо Паоло са като змия — красиви и страшни едновременно.

— Съжалявам, Пиа — казва той, очевидно долавяйки страха в очите ми. — Не исках да викам. Надявах се, че сама ще осъзнаеш тези неща. Но може би съм бил прекалено мек, може би съм надценил силата ти. Покажи ми колко силна можеш да бъдеш. Завърши теста.

Кимвам и след като той маха с ръка, че мога да си вървя, избягвам от стаята.

Намирам тихо място под разстлалото ниски клони хининово дърво зад стъклената къща. Коленича там и давам воля на сълзите си. Те се стичат по ръцете ми, капят по земята и оставят тъмни следи по почвата.

Какво искаш от мен? Какво повече искаш? Не е ли достатъчно, че съм безсмъртна, бърза и умна? Защо трябва да съм...

Каква? Каква искат да бъда?

Отвъд морала — проехтява гласът на леля Хариет. Не каза ли тя точно това само преди няколко часа? — *Точно това казах, знаеш, че е това* — подиграва ми се гласът ѝ. — *В края на краищата, твоята памет е...*

— Перфектна — прошепвам и изтръгвам стръкче трева. *Synodon dactylon*, мисля си, докато разглеждам стройните стъбълца.

Просто *трябва* да го направя. Да го превъзмогна. Пентобарбиталът все още е в чекмеджето с чорапите ми и мога да го

извадя за секунди. И тогава всичко ще приключи. Тревогите ми, страхът...

— Катеричке?

Извърщам лице и се опитвам да изтрия сълзите си, преди да ги види.

— Чичо Антонио!

— Добре ли си?

Обръщам се към него и не успявам да повярвам на очите си.

— Брадата ти!

Той прокарва ръка по гладко избръснатата си брада.

— Какво? Не ти ли харесва? — Той се изчервява. — Хариет каза, че предпочита да я махна.

Но не липсващата брада привлича вниманието ми, а това, което е било под нея през цялото време. Очите ми изненадано проследяват линията на челюстта му, която никога преди не съм виждала, а също и формата на устните му... и трапчинката под левия им ъгъл. *Виждала съм това лице и преди.* Поглеждам към кръста му за финалното доказателство... и ето го. Колан от кожа — на анаконда. Цяла минута го зяпам с блокирал ум и широко отворени очи.

— Ти си Папи! — ахвам.

Той надзърта зад рамото си, а после коленичи срещу мен с поглед, който ме изгаря също като чичо Паоло преди малко. Започвам да се уморявам от всички тези пробиващи черепа ми диви и свирепи погледи.

— *Къде чу това име?* — просъсква той.

Все още съм в шок. От всички учени в Литъл Кейм никога не бях предполагала... но не. Има логика. Чичо Антонио. Тихият чичо Антонио, който е трябвало да бъде баща на безсмъртен. От инцидента насам неговата задача в Литъл Кейм винаги е била неясна. Присвива устни винаги, когато някой ме нарече перфектна и очите му се натъжават всеки път, когато издържа поредния „тест“.

Усещам, че съм спечелила малка победа, защото *казах* на Ейю, че вероятно сама ще открия баща му. А победата дава сила. Може би именно тя ми вдъхва куража да изрека истината.

— И аз ги правя.

— Какво правиш? — Всеки момент ще избухне. Никога не съм го виждала толкова напрегнат.

— Посещенията. — Знам, че ще разбере какво имам предвид и той наистина въздъхва.

— *Хариет* — е единственото, което изрича.

Кимвам.

— Хариет.

— Дупката в оградата...?

— Дупката в оградата — потвърждавам. Невероятно лесно е най-после да изрека всичко, след като съм лъгала толкова дълго. Не се страхувам, че чичо Антонио ще ме издаде. Все пак двамата имаме една и съща тайна.

— Ейо?

Отново кимвам и прошепвам:

— Той ме спаси от анаконда. Беше дълга седем метра.

Този факт не го впечатлява особено. Продължава да е прекалено развълнуван.

— Пиа, *не можеш*... трябва да спреш. Спри да се промъкваш при Ай'оа.

— Защо? Ти го правиш.

— Аз съм... по-възрастен. Имам по-малко за губене.

— По-малко ли? — изсумтявам. — Аз съм безсмъртна. Какво могат да ми вземат? Вечерята?

— Доста по-сериозно е! — сопва се той и аз се замислям.

— Като празното крило в Лаборатории Б? — питам. — Знам, че не е изгоряло в пожар. С леля Хариет го разгледахме.

Чичо Антонио зяпва за момент.

— Ти... Пиа, моля те, обеща ми, че *няма* да излизаш повече.

— Ще излизам. Не можеш да ме спреш. Освен ако не ме издадеш, но тогава и аз ще те издам.

Той изръмжава.

— Колко пъти си излизала?

Вдигам рамене.

— Досега само четири. Лош си, чичо Антонио. Наистина лош. Измъквал си се навън *с години*. Дори си имал *бебе* с...

— Това не е твоя работа — казва бързо. — И за твое сведение, аз обичах Ларула.

— Тогава защо не я доведе в Литъл Кейм? А също и Ейо? — Колко различен щеше да е животът ми, ако бях израснала с приятел. А

майката на Ейо можеше да е още жива.

Внезапно осъзнавам иронията. Ако инцидентът не се беше случил, чичо Антонио щеше да е баща на моя безсмъртен господин Перфектен. Вместо това е станал баща на Ейо. *Но Ейо не може да ми е... или може?* Обмислям нашата почти целувка и сърцето ми прескача.

— Не можех да ги доведа тук — отговаря ми чичо Антонио. — Беше твърде... Имах си своите причини. Пиа, *трябва* да ми обещаеш да не се връщаш там. Повярвай ми. Ако те бяха хванали... щяха да те лишат от много повече от една вечеря. Това не са хора, с които можеш да си играеш, Пиа. Те са настървени да получат каквото искат и съдбата на всеки, който застане на пътя им, е просто пренебрежима загуба.

Сещам се за разговора си с чичо Паоло преди малко, за Лаборатории Б и за заплахите на Виктория Щраус да смени екипа Имортис и усещам, че чичо Антонио може би е прав. Това сериозно ме безпокои.

— Обещавам... — ... *да отида пак там. Стотици пъти. Толкова, колкото трябва... Може да стана всичко, което чичо Паоло иска от мен, но ще се връщам при Ай'оа само за да си напомням, че продължавам да бъда човек.*

— Как излизаше, без да те видят? — питам с любопитство.

— Не е нужно да знаеш.

— Хубаво. Аз споделих с теб тайната си. Честно е и ти да споделиш с мен своята.

Цупя се, но не ми пука.

— Пиа.

— Извинявай.

Рано или късно чичо Антонио ще отиде при Ай'оа, най-малкото за да предупреди Ейо да не идва да ме търси. Когато тръгне да излиза, ще го проследя. А след днешния ми разговор с чичо Паоло, усещам, че той ще прекрати „заниманията“ ми с леля Хариет и така ще сложи край на прикритието на отсъствията ми. Обещах на Ейо, че ще се върна, което означава, че ми трябва нов път навън.

Ето как ще си открия такъв.

ГЛАВА 25

Той излиза късно през нощта.

Наистина ли вярва, че ще спазя обещанието си да не се връщам при Ай'оа? Ако е така, значи учените са се провалили с гръм и трясък в създаването на интелигентност над средната в обектите с елизиумски гени.

Наблюдавам го от разстояние цял ден. Тръгвам след него още когато става от масата, като казвам на леля Бриджид и леля Ненин, които седят до мен, че трябва да си легна рано. Надявам се, че това е достатъчно, за да обясни отсъствието ми на басейна тази вечер и се измъквам след чичо Антонио.

Отбива се в общежитието, където е стаята му и го изчаквам на стълбището да се върне. Сложила съм огърлицата, която Ейо ми подари, но съм я скрила под тениската. Сега я изваждам отгоре и държа каменната птичка в ръка, докато чакам. Гладките ѝ очертания вече са ми добре познати.

След няколко минути чичо Антонио излиза, облечен в тъмни дрехи. Оттук нататък лесно го държа под око. Много дървета в комплекса ми предоставят отлично прикритие, докато го следвам като сянка.

Той няколко пъти поглежда назад, но рефлексите ми ме предупреждават навреме. Усещам всеки път, когато се кани да обърне глава и се скривам зад дърво или храст, преди да ме види. Чичо Антонио влиза в сградата, в която се намират електрическите генератори. Изчаквам няколко секунди и се вмъквам тихо след него.

Помещението е осветено от червени светлини, защитени с жълти решетки по стените. Генераторите са огромни цилиндри, които работят денонощно и осигуряват електричество за целия комплекс. Дори и да се разкрещя, чичо Антонио няма да ме чуе от бученето на турбините. Трябва ми само минута, за да го открия — намира се зад ъгъла, в тъмното, пред метален шкаф.

Чувам трясък и продължително стържение — той мести шкафа настрана. Зад него има не стена, а врата, която едва се вижда в сенките. Ниска е, стига ми едва до кръста. Чичо Антонио я отваря и изчезва вътре, после пак се показва и издърпва шкафа на мястото му.

Страхотно. Шкафът изглежда тежък. Но трябва да опитам, защото иначе рискувам да не видя никога повече Ай'оа. Изчаквам няколко минути, за да дам преднина на чичо Антонио. Изръмжавам, напрегам се, ругая и избутвам шкафа, докато се разкрива достатъчно място, за да се мушна и аз. Трябва ми още малко време да намеря дръжката на вратата, а после да преместя обратно шкафа.

Свършвам и, колкото и да съм издръжлива, усещам умора и се налага да спра и да успокоя дишането си. Сериозно, толкова трудно ли щеше да бъде да ме направят свръхсилна, както са ме направили свръхиздръжлива? Решавам, че щом стана част от екипа Имортис, ще превърна в приоритет изнамирането на начин за генетично увеличаване на физическата сила.

Тунелът е влажен и мръсен и само интуицията ми ме води в мрака. Побиват ме тръпки при мисълта за змии, но продължавам бързо напред. Дали чичо Антонио е изкопал този тунел? Или е тук от години, още от строежа на Литъл Кейм? Може би параноичният страх на доктор Фолк, че комплексът ще бъде затворен насила, е причина за съществуването на тунела. Ако е така, как го е открил чичо Антонио?

Скоро тунелът ме извежда в джунглата. Изходът е прикрит с храсти и шума, които след като излизам навън внимателно връщам на място.

Чичо Антонио не се вижда никъде, но вече не ми е нужен. Намерила съм пътя навън и оттук нататък знам накъде да вървя точно толкова добре, колкото как да стигна от стъклената къща до всяка сграда в Литъл Кейм.

Селото е тихо като през онази нощ, когато го видях за първи път сред дърветата, доведена от Ейо. Не посрещат чичо Антонио с пир. Но не би и трябвало — той е много повече част от племето, отколкото аз.

В, момента би трябвало да говори с Ейо, но къде? Ослушвам се и не чувам нищо.

Примириявам се, че ме очаква дълго и трудно търсене и започвам да бродя из джунглата около Ай'оа. Когато се озовавам на юг от селото, между къщите и реката, виждам светлина. Минавам

предпазливо покрай дърветата и използвам цялата си ловкост, за да не издам нито звук. Намирам скрита сред дърветата колиба, чието съществуване никога досега не съм забелязвала. Не се вижда от селото и е напълно изолирана, което е нетипично за Ай'оа. Те се чувстват най-добре близо един до друг.

Има един малък прозорец. Сядам под него, опирам гръб до стената и се заслушвам.

— Не ме интересува — говори Ейо и се усмихвам на гнева в гласа му. *И на теб ти изнасят същата лекция, а?* — Искам да я видя отново. И отново, и отново.

— Не разбираш опасността, на която я излагаш, Ейо! — крещи чичо Антонио. — *Невъзможно* ти е да разбереш!

— Разбирам. Знам историята какво се е случило с теб, когато си се опитал да избягаш и са те хванали.

Какво?

— Това, което биха причинили на Пиа, ще е по-лошо и много по-дълго! Те не могат да рискуват да я изгубят. Мен просто искаха да накажат. Но Пиа е прекалено ценна, за да бъде рискувана. Ще я затворят, както направиха с мен, но вместо за месец, ще е за години. За години, Ейо!

Не биха го сторили. Не биха ми го причинили! — Преглъщам, но устата ми е пресъхнала — *Или пък биха?*

— Тя и без това живее в клетка. Каква ще е разликата?

— Като говориш по този начин, си мислиш, че си голям мъж, нали? Какво ще направиш, Ейо? Ако я затворят заради теб? Ще можеш ли да го понесеш?

— Ще прескоча оградата и ще я спася.

— Не можеш, оградата е...

— *Знам* какво е електричество! — Гласът на Ейо става все по-висок и разгорещен. — Не съм невеж Ай'оа, Папи! Част от мен принадлежи на джунглата, да, но другата ми половина принадлежи на мястото от другата страна на онази ограда, при теб и Пиа!

— Виж, синко — казва чичо Антонио с най-убедителния си глас. — Разбирам те. Знам какво се случва между вас двамата, защото преди двайсет години се случи с мен. С мен и майка ти. И виж... виж какво излезе от това. — Гласът му става хриплив. — Съсипа и двама ни, Ейо. Смееш ли да рискуваш да се случи същото? Знам какво изпитваш.

Повярвай ми. Аз *знам*. Защото съм го изпитал. Мислиш си, че докато сте заедно, нищо няма значение, че не може да ви се случи нищо лошо, защото по някакъв начин чувствата ви един към друг ви предпазват.

Чувства. Пеперуди в стомаха ми. Спомням си как Ейо хваща ръката ми и я поставя на сърцето си.

— Нищо не знаеш за нас — протестира Ейо. — Нищо не знаеш за нищо. Аз я *спасих* от анаконда.

— Много благородно. Но хората вътре в този комплекс са по-лоши от анаконди, Ейо. Те са гнездо усойници и няма да се поколебаят да забият отровните си зъби и в теб.

Не мога да понеса повече да слушам това. Ейо не бива да поема целия му гняв сам, не и заради мен. Изправям се и подавам глава през прозореца.

— Ако си спомняш, аз бях тази, която съвсем сама излезе от Литъл Кейм. Той няма нищо общо с това.

И двамата се втрещават в мен. Лицата им са почервенели от викане и носовете им са на сантиметри един от друг. За моя изненада Ейо е висок почти колкото чичо Антонио. Приликата между двамата е изумителна. Същите квадратни челюсти, същите трапчинки и, общо взето, същото здраво телосложение. Все пак Ейо, също като мен, е наследник на внимателно подбрани първокласни индивиди.

Не е перфектен — напомням си. — *Но е близо*.

— Пиа, ти обеща — изрича чичо Антонио с тих глас, който е дори по-опасен от виковете му.

— Излъгах. Знаеш, че мога да го правя. Все пак съм *отвъд морала*.

— Къде чу това?

— Не можеш ли да се досетиш? — обръщам се, посрещам погледа му и той ахва.

— *Хариет* — изричаме едновременно.

Вмъквам се вътре през прозореца и се оглеждам. Това не е дом на Ай'оа. Очевидно е нещо, построено от чичо Антонио и Ейо.

По стените са окачени портрети на разни хора, заедно с карти и снимки на градове, океани, планини и места, които дори не съм си представяла. Имат си етикети, има и кутии и предаватели. Радиоприемници, камери, дрехи. Вземам книга със заглавие „Повест за два града“ и се вирам в изображението на мъж в странни дрехи,

застанал до дървена каруца и обграден от гневни хора. Връщам я на мястото ѝ, вземам друга на име „Пълни съчинения на Уилям Шекспир“ и се разсмивам горчиво. Под нея лежи книга, подвързана с черна кожа и със златен надпис на корицата, гласящ „Библия“. Доста е дрипава — може би е любимата на чичо Антонио?

Това е колекция от нелегални вещи, каквато никога не биха му разрешили да притежава в Литъл Кейм. Колекция с една основна тема: *външният свят*. Дали тези неща са вкарани нелегално чрез чичо Тимоти или ги е набавил сам? Доколкото знам, никога не е стигал подалеч от Ай'оа.

— Откъде е дошло всичко това?

Чичо Антонио изглежда всеки момент ще избухне.

— Ти... това е... ааааа! — Той плясва с ръце. — Цял живот съм събирал всичко това! И в мига, в който разберат, че си се измъквала навън, ще го открият и ще унищожат всичко!

— Кой прокопа тунела?

— Не знам, някой ми го показва... — Той пребледнява. — Пиа! Някой ще види шкафа...

— Не се тревожи — махвам с ръка, — върнах го на мястото му.

— Това не е игра, Пиа!

— Не е, така ли? — Чувствам се безразсъдна и дива. Прекалено много неща са ми в главата — страстната лекция на чичо Паоло, сълзите, многото тайни на чичо Антонио, Ейо... *чувствата*... Може би все пак е игра, от началото до края. Раждане, живот, смърт. Само на някои от нас ни е дадено да я играем вечно. Вдигам глава и разглеждам снимка на руса жена, която е застанала над някакъв отдушник и се мъчи да задържи надолу полата си. — Това означава ли, че печеля?

— Пиа, говориш безсмислици! — заявява нервно чичо Антонио.

— И какво от това? — Безсмислиците са хубаво нещо. Те са нелепи, безвредни. Като хаоса, който ужасява чичо Паоло. Може би разумът е по-ясен и подреден, но безсмислиците са освобождаващи. Ако не говориш нищо друго, освен безсмислици, никой няма да очаква нищо от теб, нали? Няма да ти се налага да оправдаваш очаквания. *Няма да ти се налага да издържаш тестове.*

— Защо си се опитал да избягаш? — попитах.

Чичо Антонио прокарва ръка през косата си.

— Бях изплашен. Знаех, че ако някой разбере какво върша, Ларула и Ейо ще платят цената и затова трябваше да ги опазя. Помислих си, че ако избягаме... Но дори не успях да стигна до оградата. Хванаха ме в същия миг, с приготвен багаж и всичко...

— И те заключиха? — прошепвам.

— Каза, че си видяла затвореното крило на Лаборатории Б?

Отварям уста, но не успявам да проговоря веднага. Най-лошите ми страхове, тези, които дори не съм се осмелявала да изрека, се оказват истина.

— Значи... тези помещения са за хора? Защо са им, чичо Антонио?

— В случай... че някога отново се случи произшествие. Инцидент.

— Алекс и Мариан.

— Да, Алекс и Мариан. Знаеш, че бях на десет, когато избягах. Забавиха се с няколко години със зачеването — спомням си, че имаше шеги за това сред по-нисшия персонал. — Той въздъхва. — Тези двамата бяха лудо влюбени. Дори аз го виждах, а бях дете. Бяха винаги заедно, напълно неразделни. И един ден новината дойде — че бебето е на път. Всички си отдъхнаха, знаейки, че *планът* продължава да върви гладко. И после двамата избягах.

— Защо?

— Имаха си добри причини. — В очите му отново се появява страх. — Освен това почти успяха да го направят. Не като мен. Ех...

— Какво им се случи? — прошепвам.

— Има различни версии. Някои казват, че преследвачите им са ги застреляли. Други — че Алекс и Мариан са вързали камъни за краката си и са скочили в реката. Че са се удавили заедно с малкото си момиченце.

Която е трябвало да бъде неговя жена. Какво ли си е помислил, когато е чул новините? Десетгодишно момче, живеещо сред учени, чиято съдба е да стане баща на безсмъртен?

— Със сигурност не са ги убили...

Чичо Антонио пак въздъхва.

— Не знам. Не знам.

Следва тишина. Имам още въпроси, но ме е страх да чуя отговорите. Нощта вече донесе твърде много разкрития. Но *трябва* да

науча едно нещо.

— Защо избягаха, чичо Антонио? Какво ги е накарало да се самоубият по този начин?

Той не отговаря веднага. Заиграва се с радиото, което издава само прашене. Ейо е нащрек, изчаква тихо и разсеяно търка с палец устната си. Най-после чичо Антонио изключва радиото, но вместо да отговори, само ме оглежда и се чеше по брадичката, сякаш е забравил, че се е обръснал. На път съм да повторя въпроса си, когато той проговаря.

— Пиа, искам да напуснеш Литъл Кейм. Завинаги — казва той, като ме поглежда право в очите. — И искам да го направиш тази нощ.

ГЛАВА 26

Не знам дали да се засмея или да побягна. Обръщам се към Ейо и виждам, че ме гледа също толкова съсредоточено, колкото и чичо Антонио. Очевидно е какво мисли за тази идея — по-рано днес ми каза почти същото.

— Ти... ти *сериозно* ли говориш? — питам.

— Крайно сериозен съм — отговаря чичо Антонио.

— Да напусна Литъл Кейм? Просто така? — щраквам с пръсти.
— Ти *наистина* си сериозен! Какво, по дяволите...

— Пиа, трябва да разбереш нещо — прекъсва ме той. — Това не е моментно хрумване. Аз... исках да ти го кажа от известно време.

— Че трябва да напусна? — промълвявам. Стомахът ми се бунтува от нерви или страх, или гняв, а може би и от трите. Чичо Антонио кимва.

— Просто не мислех, че ще бъде толкова скоро. Исих да си по-голяма, по-опитна. Но ето ни — ти, аз, Ейо. Сами в джунглата. Времето е назряло. Ейо, помниш ли пътешествието, на което те изпратих? Онова, което сметна за глупава поръчка?

— Градът. — Ейо отваря широко очи. — Имаш предвид...

— Да, точно така. — Чичо Антонио отново се обръща към мен.
— Ейо ще те вземе, Пиа. Той знае пътя, вече го е доказал. Ще те заведе до Манаус, а после... — Той затваря очи и потърква челото си. — Има толкова много подробности, които все още не съм планирал. Но ти си умна...

— Чичо Антонио — подхващам, но той не е свършил.

— ... и ще измислиш нещо. Като начало само стигнете до Манаус. Не можете да останете за дълго, защото рано или късно ще ви потърсят там. Ще трябва да бягаш, Пиа, да бягаш дълго и надалеч. Открий някое безопасно място...

— Чичо Антонио...

— Чудя се какво щеше да стане, ако бях казал на Хариет за това. Може би щеше да успее да помогне... Признавам — представях си, че

аз ще бъда човекът, който ще те измъкне навън и ще те запознае с Ейо. А през цялото това време вие двамата сте...

— Чичо Антонио, аз няма да напусна Литъл Кейм! — Надигам се с изправени рамене и свити юмруци. Той най-последно спира да приказва, поглежда ме и аз продължавам: — Защо ми говориш така? Наистина ли очакваш да обърна гръб на всичко? На дома си? На семейството си?

— Пиа... — Той изглежда зашеметен от отговора ми. — Мислех, че разбираш. Видя килиите в Лаборатории Б. Знаеш за ужасните тестове, през които всеки трябва да мине. И за тайните, за лъжите... какво си помисли...

— Да, знам за всички тези неща — отговарям, — и да, признавам, озадачиха ме. Но това ли според теб е причината Алекс и Мариан да са *самоубият*? Предпочели са да *умрат* пред... какво? Пред това да бъдат лъгани?

— Не.

Ейо е скръстил ръце пред гърдите си и ни наблюдава. Чичо Антонио отново и отново удря с юмрук по другата си ръка, сякаш иска да набие някого, но не може да реши кого. — Отчасти е така, да, но не това е истинската причина.

— Тогава *каква е тя*? Искаш от мен да изоставя всичко, което познавам, но не ми казваш *защо*? — Вдигам книгата на Шекспир и я плясвам върху другата си ръка. — „Невежеството е Божие проклетие, знанието е крилата, с които летим към рая“. Не стоят ли така нещата? Не мога да летя, ако съм *невежа*, чичо Антонио!

Очите му се разширяват.

— Аз... аз не мога... ти не разбираш, Пиа. Ако знаеше, щеше... Не мога да ти *причиня* това... *Трябва* да разбереш, че от Литъл Кейм не произлиза нищо добро. Не го ли *усещаш*!

Собственият ми глас ме смразява, когато отговарям:

— Аз произлизам от Литъл Кейм. Това каква ме прави?

Той диша тежко.

— Нямах това предвид. Разбира се, че ти си единственото хубаво нещо, произлязло от онова място. Но, Пиа... ах! Може би *трябва* да ти кажа, може би е необходимо.

— Тогава *давай*! Защо не можеш да го *изречеш*? — моля го аз и усещам сълзи в очите си. — Защо са избягали, чичо Антонио? Какво

крие чичо Паоло? Какво толкова ужасно нещо има в Литъл Кейм, че ти дори не можеш да ми го *кажеш*?

— Пиа... — започва Ейо, но чичо Антонио го пресича.

— Всеки път, когато излизаш, се омайваш от идеята да напуснеш завинаги. Нали? Знам, че с мен беше така.

— Тогава защо не го направи? — предизвиквам го.

— Заради това! — Той вдига рязко ръкава на тениската си. На ръката му има малък белег, който досега не съм забелязвала. — След като се опитах да избягам, те не се задоволиха с това да ме заключат, Пиа. Имплантираха ми проследяващо устройство, скриха го толкова дълбоко под артериите и вените, че ако се опитам да го извадя, ще умра. Ако някога изчезна, ще го активират и ще ме хванат за часове. Ето затова посещавам Ейо само нощем, когато си мислят, че спя. Затова не мога да избягам. Затова трябва да изпратя единствения си син да ти бъде водач, да предам завинаги единственото хубаво нещо в живота си — освен теб, — с което се гордея! Пиа, има зло в Литъл Кейм. Ако ти кажа истината, тя ще те унищожи. Не мога да те подложам на това и няма да го направя. Трябва просто да ми се довериш. Бих ли правил всичко това — бих ли ти дал Ейо, — само заради някакви подозрения? *Знам* какво се случва в онези лаборатории. Виждал съм го с очите си. След като ти се роди, спряха за известно време. Но сега започват отново, водят нови обекти, подхващат целия процес отначало. Не можеш да останеш, Пиа. Ти *не си* тази, за която те мислят. Не си една от тях. Не можеш да правиш нещата, които ще поискат от теб.

Треперейки и отпъждайки сълзите, го поглеждам свирепо. Сякаш през последните няколко дни е чел мислите ми и сега изкарва на светло всичките ми страхове.

— Папи, плашиш я! Не виждаш ли колко я разстрои? — Ейо идва при мен и се опитва да ме хване за ръката, но аз поклащам глава отрицателно.

— Какво казваше, чичо Антонио?

— Ти не си техният малък перфектен учен, Пиа. Те наистина се постараха да те оформят по свой образ и подобие, но ти им се изплъзна. Защо иначе идваш при Ай'оа? Защо все още не си убила онова коте? Не можеш да вървиш и по двата пътя. Не можеш да имаш и Ай'оа, и Литъл Кейм. Вече си го усетила, нали? Знам, защото и аз изпитвам същото през целия си живот. Опитваш се да балансираш

между двете неща, но рано или късно просто ще паднеш. Или ще свършиш като мен — няма да принадлежиш никъде.

Разсмивам се. Не мога да не го сторя. Сякаш с Ейо са планирали всичко — следобеда под дървото, гневната лекция на чичо Паоло, а сега и това.

— Какво смешно има, Пиа? — пита Ейо.

— Нищо. Абсолютно нищо. — Не чува ли колко приличат думите на чичо Антонио на това, което самият той ми каза по-рано днес? — Все едно, щом ти имаш проследяващо устройство, чичо Антонио, то и аз трябва да имам. И не мога да ида никъде.

— Не, Пиа. Ти нямаш. Когато се роди, се опитаха да ти имплантират, но... както знаеш, кожата ти е непробиваема. Искаха да ти сложат гривна около глезена, но ги убедих, че не е необходимо. Казах им, че докато не знаеш за външния свят, няма да изпитваш желание да го видиш и ще си стоиш на спокойно и сигурно място зад своите стъклени стени. Защото знаех, че ще дойде този ден, в който ще трябва да бягаш, Пиа. Знаех го от години. Но ако те хванат, няма да се поколебаят да ти сложат проследяващо устройство на глезена и тогава наистина ще бъдеш изцяло в капан.

Не! Не може да бъде! Познавам тези хора. Те са моето семейство. Те ме създадоха. Мога да повярвам на тези неща за Виктория Щраус, но не и за чичо Паоло. Не и за моя екип Имортис.

Но ако чичо Антонио е прав... Затварям очи и си представям как отивам при реката, качвам се на лодка с Ейо и потегляме към онези далечни кътчета от картата на леля Хариет. Възможно е. Можем да го направим. Просто да тръгнем и завинаги да оставим всичко зад нас.

*Какво да оставим зад нас? Добре, чичо Паоло е излъгал за пожара в Лаборатории Б. Но би ли го сторил без добра причина? Чичо Паоло е най-разумният човек, когото познавам. И ако си тръгна, оставям него и другите да бъдат наказани от Корпуса. Спомням си думите на Щраус, сякаш ми ги шепти в ухото: *Сещам се за поне двайсет учени, които биха убили за шанса да получат твоята работа. Твоята и тази на целия ти екип.* Кой знае какво би им се случило, ако просто избягам? Ще мога ли да живея с тази вина през вечността?*

Не. Не мога да им причиня това.

Чувствам се като везната в лабораторията на чичо Сергей и всяка нова мисъл в главата ми натежава ту на едната, ту на другата страна.

Люшкам се насам-натам, но не успявам да постигна баланс.

— Не знам как да ти повярвам, чичо Антонио — казвам тъжно аз. — Ако има някаква ужасна тайна за Литъл Кейм, която не знам, ти щеше да ми я *кажеш*.

— Не си измислям всичко това, Пиа. — Гласът му е тих. — Знаеш, че не си го измислям. Отричаш нещо, което знаеш, че е истина.

— Не отричам нищо, защото не знам *какво* да отрека! Ти не ми казваш!

Той притихва, очите му са замъглени от мъка и безсилие. Завиждам му — поне в него се борят само две чувства. В мен са десетки и изглежда гневът печели.

— Няма да напусна Литъл Кейм — заявявам. — През целия си живот мечтая да имам някой като мен. Някой, който знае какво означава да живееш вечно и да бъдеш неуязвим. Някой, който... — Трябва да се насиля да не гледам към Ейо. — Някой, който ще остане с мен завинаги, който никога няма да остарее, да умре и да ме остави сама, докато аз продължавам да съм вечно млада. — Вдигам умолително ръце, за да го накарам да разбере. — Ти си прав. Аз не принадлежа към нищо, не съм част от нищо. Нито от Литъл Кейм, нито от Ай'оа. Сама съм, чичо Антонио, и винаги съм била сама. И ако напусна Литъл Кейм, ще загубя шанса си да принадлежа на някого. Ще бъда сама *завинаги* — прошепвам.

— Няма да бъдеш сама, Пиа! — възкликва Ейо. — Защо не можеш да видиш? Аз съм *тук*.

— Да? За колко дълго? Колко дълго, Ейо? Не мога... *не мога* да те имам само за да те загубя. Не мога да го направя. — Поглеждам отново към чичо Антонио. — Единственото място, което някога ще съществува за мен, е това, в което съм заедно със собствения си вид. А той дори все още не *съществува*. Това е моята мечта, чичо Антонио. Това е моята *съдба*.

— Това са думи на Паоло — отговаря студено той. — Не твои.

— Чичо Паоло ме направи такава, каквата съм.

— Той те превръща в чудовище.

Това е върхът. Нещо в главата ми прищраква.

— Няма да стоя и да слушам повече. Това е... това е лудост! *Ти* си луд. Тръгвам си. — Обръщам се към прозореца, после си спомням, че тук има и врата и се насочвам към нея.

— Пиа! — Гласът му ме спира точно когато посягам да отворя.
— Ако знаеше истината... щеше ли да си промениш решението?

Рязко отварям вратата и отговарям, без да се обръщам.

— Как бих могла да ти отговоря, без да знам каква е истината?

Джунглата изглежда по-мрачна отпреди. Тръгвам напосоки, като се препъвам в камъните и едва не се блъскам в дърветата. Толкова съм объркана. Чувам зад себе си Ейо, който бърза да ме настигне, но не му обръщам внимание. Налага ми се да спра едва когато той застава точно пред мен и не ме пуска да мина.

Ейо ме хваща нежно за ръката.

— Ела, Пиа.

— Не, аз...

— Ела, Пиа.

Тонът му е утешителен, а не заповеден. Не задава въпроси.

— Къде отиваме, Ейо?

— Натам.

Отстъпвам, защото знам, че е безполезно да споря. Вече видях колко упорит беше с чичо Антонио. Бащата на Ейо. Това странно разкритие все още е ново и неизследвано. *Как е могъл през цялото време да пази в тайна това от мен?*

Или може би въпросът, който трябва да си задам, е: *Прав ли е чичо Антонио?* Думите му ме ужасяват. *Има зло в Литъл Кейм...* Но никой не ми го показва. Виждам сенки, чувам шепот, но нищо сигурно. *Казваш ми да бягам, но не ми казваш защо!* Не разбирам защо си мисли, че като просто ми съобщи, че има зло, без да ми каже какво е то, ще ме убеди да напусна всичко, което някога съм имала. Навярно ако не може да ми каже истината... тя просто не съществува.

Бъди честна пред себе си, Пиа. Знаеш, че съществува. — Потръпвам въпреки топлината на ръката на Ейо. — *Знаеш, че е така. Видя килиите. Видя онзи поглед в очите на чичо Паоло. Знаеш, че там има нещо, нещо, за което никой не говори...*

Разтърсвам глава, за да отхвърля мислите, които замъгляват ума ми. Толкова ясен беше, преди всичко това да започне да се случва. Преди леля Хариет да дойде с дивата си червена коса и смелите си идеи. Преди дупката в оградата и момчето от другата ѝ страна — и объркания му баща. Виждах света като учен. Всичко беше черно и бяло. Разум и хаос. Прогрес и регрес.

А сега какво правя — прогресирам или регресирам? Разумно ли е да съм навън в джунглата посред нощ и да се държа за ръка с диво момче с боя по лицето? Със сигурност не е разумно. Ако не друго, то животът ми постоянно и неумолимо става все по-хаотичен с всеки следващ ден.

— Тук — казва Ейо, като отмята настрана дебела завеса от лиани. Зад нея е езерцето, в което плувахме. Сега е спокойно и блести на лунната светлина. Тази нощ би трябвало да има пълнолуние. Луната не се вижда, но в джунглата лъчите ѝ достигат земята само при пълнолуние. Водопадът е като от сребро, а песента му е нежна и успокояваща.

— Чакай тук — казва ми той.

— Какво...

— Чакай.

Млъквам и сядам на един мъхест дънер край езерцето. Той отива до брега, скача и плува под повърхността като видра. Водата около него засиява в синьо — езерцето сигурно е пълно с някакъв вид биолуминесцентни алги, може би *Pyrocystis fusiformis*, които светят, ако усетят движение. Спирам да дишам, поразена от призрачната красота на тази сцена. Наблюдавала съм това явление под микроскоп само в лабораторията. Тук под луната в джунглата бледосинята светлина е сто пъти по-пленителна. Ейо плува в нея и тялото му се очертава като тъмна сянка, която се движи тихо и бързо към водопада.

Той намира опора на една от скалите под водопада и се изправя, а от него се стича вода. Тя пада по раменете му и блести като сребърни мъниста, когато разтърсва косата си. Гледам го с полуотворена уста и осъзнавам, че повече от минута не съм си поела дъх. Защо сме пак тук? Трябва ли да съм ядосана? Но не си спомням защо. Няма значение. Нищо няма значение. Изпразвам главата си от всички мисли, за да направя място за тази красива картина — Ейо, изправен над светещото езеро, докато джунглата излива върху раменете му уханната си вода.

Ейо започва да се катери по хлъзгавите скали, докато стига до върха на водопада, който се разделя на две сребърни ленти от двете му страни и се слива пак в едно малко под бедрата му. Водата дърпа шортите му и заплашва да му ги смъкне.

Преглъщам. Силно. И не смея да мигна.

Едва виждам какво прави с ръце, защото очите ми са съсредоточени върху това как мускулите на гърба му се напрягат под кожата, облени в нежното синьо сияние на светещото езеро под него. После той се обръща и осъзнавам, че е откъснал една пасифлора от дебела лиана, която виси над водопада. Ейю внимателно слиза надолу и влиза пак във водата, която заблестява ярко при всяко негово движение. Той държи цветето над повърхността, докато се приближава през светещото езеро към мен. И ето че е тук, изскача от водата като някакъв мит, като някакъв приказан айоански бог, като отмахва мократа коса от лицето си, а гърдите и раменете му блестят на лунната светлина. Зад него бледата потрепваща следа от синя светлина показва откъде е минал. Мокрите шорти сега висят доста по-ниско, отколкото обикновено, и разпалват въображението ми. Той протяга ръка с цветето и го вземам с треперещи пръсти.

Чувам тихо, сподавено „Благодаря“ и осъзнавам, че е излязло от устата ми.

Той се усмихва леко и си мисля, че знае колко ме е слиял. Подозирам, че да ми донесе цветето е само част от целта му, когато преплува езерцето.

— Няма защо — казва той и сяда до мен. Толкова близо, че водата от косата му капе на рамото ми. Не я избърсвам. Наблюдава ме, докато бавно въртя цветето между пръстите си, сякаш чака да види дали ще ме развесели.

— Красиво е — казвам му аз.

— По-красиво от твоя елизиум? — пита той.

Съзнавам, че въпросът не е само за цветя. Той ги използва само за да разбере нещо за по-дълбокия проблем между нас: балансът, за който ме предупреди чичо Антонио. *Джунглата или Литъл Кейм? Ейю или мистър Перфектен? Любов... или вечност?*

— Ейю... не знам — признавам аз.

Той свива устни и поглежда към ръцете си. Чувствам се ужасно от това, че го държа на разстояние, но не го пускам. Не искам да му давам празни надежди — но и не искам да го изгубя. Играя си разсеяно с листата на пасифлората, докато мислите препускат в главата ми.

Чуваме песента на нощните птици и странен маймунски вой. Спомням си, че в началото се влюбих именно в нощната джунгла — когато за първи път пропълзах под оградата. Виждам, че не се е

променила — тъмнината е като покривало, а слабата лунна светлина не прониква като слънчевата. Позволява ми да бъда тиха и да запазя тайните си.

— Той те обича — проговаря Ейю, нежно като лек ветреца. — Ако не те обичаше, нямаше да се тревожи толкова много за теб.

Разглеждам изражението му.

— А *ти* мислиш ли, че трябва да избягаме?

Ейю се намръщва.

— Не знам, Пиа. Не знам какво се случва зад твоята ограда. Не съм част от този свят.

Като че ли отбягва погледа ми, което ме кара да попитам:

— Мислиш ли, че е прав — че има зло в Литъл Кейм? Зло, което би ме унищожило, ако науча какво е?

Ейю прави дълга пауза, преди да каже:

— Мисля, че щом той иска да тръгнеш, трябва да ти каже защо. Права си за това. Но може би и ти трябва да му вярваш малко повече. Може би има повече право, отколкото си мислиш.

Точно от това се страхувам.

Очите му продължават да избягват моите.

— Ейю, а *ти* какво знаеш? Казал ли ти е нещо, което не е казал на мен?

— Не ми е казал нищо — отвърща той, като продължава да се взира в ръцете си.

— Знаеш ли, той винаги ми е бил любимият чичо. Никога не ме е наричал перфектна.

— Значи това е негова грешка — казва Ейю.

Изучавам лицето под боята.

— Колкото повече те слушам да говориш, толкова повече звучиш като един от нас.

— От нас?

— От учените. Литълкеймците или както там ни наричаш.

Дори в тъмното виждам как челото му се набраздява.

— Аз... се чувствам по-малко Ай'оа отпреди. След всяка наша среща. Ти ме промени, птичке Пиа.

И ти ме промени.

— Как?

— Ами, през почти цялото време съм нещастен.

— Какво! — изпускам ръката му.

— *Почти* през цялото време. Винаги, когато не си тук. Не мога да спя нощем, защото си мисля само за теб. Наистина мисля това, което ти казах днес. Ти си моето *пи'а*. Моето сърце. — Той взема ръката ми, прокарва палец по кокалчетата ми и отново пробужда в мен пеперуди.

— Ти... наистина ли изпитваш това към мен? — питам с пресъхнала уста и силно биещо сърце.

Когато погледите ни се срещат, очите му са сериозни.

— От момента, в който се блъсна с мен, освети ме с глупавия си фенер и насъска ягуара си срещу мен. Ядосах се, защото се страхувах.

— Наистина ли съм толкова страшна?

— Красотата ти е страшна — прошепва той.

Знам какво има предвид, защото щом го видя, изпитвам същото плашещо благоговение. Сърцето ми потръпва всеки път, когато ме погледне, всеки път, когато ме хване за ръка и ме придърпа към себе си. Паметта ми е перфектна, но въпреки това не мога да си припомня какво е да *нямам* Ейю. Познавам го сигурно от седмица и все пак имам усещането, че винаги сме били *заедно*. Възможно най-странното чувство. Мислите ми винаги са били ясни и хладни, подчинени на числа и формули. Но с Ейю умът ми заприличва на някой от акварелите на чичо Смиди. Очертанията се замъгляват, числата се смесват и избледняват, докато остава само почудата. Почудата от това колко бързо и колко дълбоко съм се влюбила в това момче от джунглата. Почудата как е успяло да разбие целия ми свят на милиони парчета и после да ги сглоби отново по друг начин, създавайки изцяло нов свят — и изцяло нова Пиа, — които не са съществували преди. Нещата, които преди бяха важни, са засенчени от нови идеи и нови мечти... и това ме ужасява.

— Можем да тръгнем, Пиа. Да напуснем това място. И Литъл Кейм, и Ай'оа. Не ме е грижа. Лодките не са далеч. Ще те отведе. — Той нежно докосва с пръст каменната птичка на врата ми и спирам да дишам. — Можем да бъдем само двамата... аз ще бъда щастлив. А ти?

А аз? Дивата Пиа в главата се изправя, вдига ръка и закрещява: *Да, да, да! Тръгвай, Пиа!* Тя е силна и убедителна и се разколебавам. *Мога ли да го направя?*

Лицето му е много близо до моето. Виждам ясно чертите му, формата на веждите над неговите сини, сини очи. Трапчинката под устните. Правата челюст, толкова твърда и упорита, колкото и тази на чичо Антонио.

— Ейо...

— Изпитваш ли същото към мен, Пиа?

— Аз... — Изпитвам ли? Мога ли? *Смея ли?* Когато го поглеждам, не виждам само Ейо, независимо колко красив и смел може да бъде той. Виждам всички Ай'оа, виждам Ейми, която се смее и бърбори, виждам чичо Антонио и дори леля Хариет. И джунглата. Винаги джунглата. Дълбока, загадъчна, красива и неустоима. Място, в което мога да потъна завинаги.

Внезапно Ейо изсъсква и вдига ръка във въздуха. Там, където водата леко мие дънера, расте една от огромните водни лилии, които така омайват ботаниците в Литъл Кейм. *Victoria amazonica*, мисля си автоматично. Отдолу е покрита с тънки остри шипове, на някой от които се е убол Ейо.

Той вдига пръста си, който блести от кръв. Втрещавам се в него вкаменена.

— Ти кървиш.

Той вдига рамене и оглежда по-отблизо порязването. А аз виждам единствено кръв, която се лее по наранимата му кожа. Тъмночервена кръв.

Не. Не, не, не, не, не...

— Не — казвам на глас и скачам на крака. — Не, Ейо, аз... аз не мога. *Не мога*, не разбираш ли?

Той ме зяпва с ококорени и изумени очи.

— Какво имаш предвид?

— Ейо, аз съм *безсмъртна*. Знаеш ли какво означава това? Че ще живея вечно. Че никога няма да умра! Ще живея и ще живея, а ти ще... ще... — задавам се от думата. — Имам *мечта*, Ейо — мечта да създам своя собствена раса, раса от безсмъртни, към която наистина да принадлежа. Не на Литъл Кейм, не на Ай'оа. На мое собствено място, на мой собствен вид. Аз... съжалявам. Но ти... просто *не мога*. Чичо Антонио е прав. Не мога да балансирам между тук и там. Прекалено трудно е...

Любовта те прави слаб. Отвлича те от важните неща. Може да те накара да изгубиш целта от поглед.

Очите му са изпълнени с болка и объркване. Той протяга ръка към мен, но това е порязаната ръка, по която още има кръв...

Побягвам.

ГЛАВА 27

Никога няма да разбера дали ме е последвал. Бягам много бързо и прескачам дънери и камъни сякаш са мравуняци. Краката ми едва докосват земята. Летя. Отлитам към къщи точно както птичката, за която ме мисли Ейю. Но противно на думите му, не летя обратно към клетката си. Или ако е така, то е само временно.

Трябва да им докажа, че съм готова.

Да. Точно това трябва да направя. Не мога да тъпча повече на едно място. Трябваше да се вслушам в чичо Паоло, трябваше да се вслушам в собствения си разум. Не в сърцето, а в разума. Чичо Паоло беше прав. Винаги е прав. Сърцето води до хаос. Регресира. Умът е единственият път към разума и реда.

А аз почти го предадох. Слаба, глупава Пиа! Почти предадох мечтата си — предназначението си — за какво? За целувка? И бях толкова близо. Още един момент и щях да се отдам, да изгубя себе си в приливната вълна на емоциите.

Но в последната минута Ейю си убоде пръста и кръвта потече червена. *Ти можеш да кървиш, Ейю, а аз не мога. Това е твоята слабост и моята сила. Това е причината да трябва да отлетиш и ти да трябва да ме забравиш. Моля те, моля те, забрави ме.*

Съжалявам. Искане ми се никога да не го бях подвеждала. Искане ми се да си бях седяла на мястото, от своята страна на оградата, с приковани към микроскопа очи, там, където принадлежа.

Но сега имам шанса да променя всичко и да направя това, за което нямах кураж досега.

Достатъчно силна съм, чичо Паоло, и ще ти го покажа. Чичо Антонио греши, толкова много греши. Готова съм. Ще направя каквото искаш, ще бъда каквато искаш, ще осъществя това, заради което си ме създал. Ще създам безсмъртни и може би след много години ще намеря начин да забравя всичко, което се случи тази нощ.

Съдбата ми е да живея. Гняв бушува във вените ми, предизвикан от ударите на разбитото ми сърце. От всички хора точно чичо Антонио

да ме предаде? Ако е толкова сигурен в някаква мрачна и ужасна тайна зад Литъл Кейм... защо все още не е изгорил цялото място до основи? Защо не е унищожил изследването и безсмъртните плъхове? Защо се бави и не изразява истинските си чувства? Откога го знае? Не мога да направя това, което иска от мен. Да изпълня мечтата си означава да си оцапам ръцете — и какво от това? На всеки тук му се е налагало да прави същото в даден момент. Както казва чичо Паоло, необходимо е. В джунглата за миг почти се поддадох. Представих си как се качвам на лодката с Ейо и напускам своя свят завинаги. Това беше слабост. Почти изгубих контрол над себе си и над това какво съм — и какво трябва да направя с живота си — завинаги. Сега ще докажа, че това няма да се повтори. Ще бъда силна.

Тайният вход е толкова добре скрит, че заблуждава за момент дори и *моята* памет. Най-сетне го виждам, отмахвам листата и отварям вратата. Този път стъпките ми през тунела са много по-уверени и бързо стигам до другия край.

Щом отново се озовавам в електрическата станция и в Литъл Кейм, вълната на адреналин, която ме е държала досега, ме напуска. Все още е нощ и почти всички спят.

Но може би не всички...

Прекосявам на пръсти пътя до Лаборатории А и поглеждам зад ъгъла. И ето. Прозорецът на лабораторията на втория етаж все още свети. Чичо Паоло работи до късно.

Добре. Трябва да продължа. Ако спра сега, може отново да изгубя контрол, да се поддам, да се върна и да помоля Ейо да ме хване за ръка и да ме отведе...

Спри тази мисъл дотук.

Няма движение в стъклената къща. Стаята на майка ми е тиха, но тя винаги спи леко.

Стаята ми е тъмна и светвам лампата. Надявам се Ейо да не стои навън и да не ме наблюдава със своите големи, тъжни сини очи. Не мога да мисля за него. Не мога да се тревожа за него. Ейо е голям човек и ще трябва сам да се погрижи за себе си. Нека тича за помощ при чичо Антонио.

Отварям чекмеджето с чорапите си по-грубо, отколкото е необходимо. Спринцовката все още е там, иглата е остра и блестяща точно както сутринта. Вземам я и нежно я държа в дланите си. Остава

още малко. Почти усещам допира на лабораторната престилка по краката си.

Спирам пред огледалото и се вглеждам в отражението си, в бледото момиче с диви очи и листа, останали в косата след тичането из джунглата. С малко боя на лицето бих могла да мина за Ай'оа, като се изключи бледият цвят на кожата ми.

Това е. Продължавам и никога няма да се обърна назад.

Оставам в стаята си само колкото да си среща косата и да си облека чисти дрехи. Широки бели панталони и обикновена бяла тениска. Белите дрехи подходат на бялата ми лабораторна престилка. Бяла като чистотата на целта и като ясната мисъл.

Бяла като смъртта.

Менажерията, разбира се, е пуста. Чичо Джонас, както винаги, е оставил вратата отключена. Светвам редицата електрически лампи над главата ми и те една по една се връщат към живот с примигване и съскане. Животните, повечето от които бяха заспали, започват да грухтят и да ръмжат, раздразнени от светлината.

Спирам при клетката на Алай и поглеждам вътре, съжалявайки, че напоследък съм го забравила. Забравих доста важни за мен неща.

— Здравсти, момче — прошепвам, макар че наоколо няма кой да ме чуе. — Извинявай. Обещавам, че ще те изведа, може би утре.

Той вдига петнистата си глава, поглежда ме и за момент се стряскам колко човешки изглежда погледът му. Дали укорът в очите му е заради това, че го забравих... или заради нещо друго? Той остава тих и не идва до вратата.

Малко разколебана продължавам към клетката на оцелотите. Джинкс се е свила и продължава да дреме, но Снизи изправя главичка и ясниите му сини очи надничат над петнистото ѝ бедро.

Обект 294 — напомням си. — Той е само обект 294.

Когато отворя вратата и влизам в клетката, спринцовката натежава като камък в джоба ми. Трябва ли да го направя тук, пред Джинкс? Или навън, пред Алай и всички останали? *Това е смешно. Те са само животни, Пиа. Няма чувства.*

Затварям вратата зад себе си, металните решетки са ледени. *И ти не бива да имаш чувства.*

Тялото на Снизи е топло и меко. Свикнал е чичо Джонас да го държи и не възразява, когато го вземам. Джинкс вдига глава и

мустаците ѝ потрепват, но щом вижда, че съм аз, се прозява, разкривайки остри зъби, и пак си ляга. Толкова неподозираща. Толкова невинна.

Само животни.

Решавам да го изнеса от клетката. Ако Джинкс усети, че се готвя да направя нещо на малкото ѝ, ще обезумее.

Чичо Джонас има метална маса до стената, където разресва и лекува животните. Покрита е с драскотини и резки от нокти, виждам дори следи от зъби по ръба ѝ. Полагам Снизи на масата и прокарвам ръка по гръбчето му. Той се извива, мърка и отърква главичката си в ръката ми. По-добре никога да не научава какво е КПИН.

Вадя спринцовката и имам чувството, че очите на Алай пробиват дупка в гърба ми. Ръката ми трепери силно чак до рамото. Изпускам спринцовката, тя пада шумно и аз подскачам. За щастие не се счупва. Вдигам я и се налага да държа китката си с другата ръка, за да овладее треперенето. Вместо това се задъхвам като Рузвелт преди смъртта му. Чувствам се като една от дрънкалките на Ай'оа, които те правят като пълнят катуни със сушен боб и използват да отмерват ритъма, когато танцуват.

— Всичко е наред, всичко е наред — повтарям си, без да съм сигурна дали думите са насочени към мен или към Снизи. Котенцето примигва, прозява се и се изпъва, като протяга малките си нокти пред себе си.

Хайде направи го, Пиа, не се замисляй повече. Спри да разсъждавай. Направи го и край.

Вземам спринцовката и се разтрепервам, но колената ми омекват. Не мога да стоя права. Вземам Снизи и сядам с кръстосани крака на пода.

Трябва да докажа... няма правилно и грешно... прогрес, регрес, разум, хаос... Живот и смърт.

Снизи подушва спринцовката, после отърква глава и уши в нея и мърка, доволен от допира на гладката повърхност.

Ти си върхът на човешкото съвършенство... Няма по-велико нещо от теб, Пиа... Наистина най-великата и най-благородната форма на състрадание.

Снизи се опитва да направи скок — наблизо има щурец и той иска да го улови. Задържам го.

Трябва да го направиш. Трябва да ни докажеш, че си готова.

Хващам Снизид за козината на гърба му и се боря с треперенето на ръката си. Алай е на крака в клетката си, крачи напред-назад с приковани в мен очи и потрепваща опашка.

Не можеш да се разкайваш, не можеш да носиш вина в себе си. Трябва да убиеш обект 294 и да си способна да го оставиш в миналото, разбираш ли това?

Не разбирам — прошепвам и чак тогава усещам, че по бузите ми се стичат сълзи. — *Не разбирам.*

Алай крачи напред-назад, погледът му е като този на Ейю — остър, жив и изпълнен със знание.

Необходимо е.

— Не мога! — Оставям спринцовката, вдигам Снизид и заравям лице в козината му. — Не мога да го направя! — прошепвам. — Не съм достатъчно силна.

Чувам тупване, оглеждам се и с изненада виждам майка си, която стои на входната врата и ме наблюдава.

— Какво... какво правиш тук? — заеквам. — Мислех си, че спиш.

— Слаба — казва тя.

— Какво? — Притискам котенцето към себе си.

— Винаги си била слаба, Пиа. Мека. Емоционална. Неспособна.

— Не... не съм! Просто той е *котенце*... какъв е смисълът...

— Смисълът — казва тя и тръгва към нас. Все още е облечена и осъзнавам, че изобщо не е била в спалнята си днес. Вероятно е работила с чичо Паоло в лабораторията. — Смисълът е, че Паоло поиска това от теб. Той е блестящ учен и велик човек и ти трябва да бъдеш благодарна за честта да работиш заедно с него.

— Благодарна съм...

Тя се приближава и взема Снизид от ръцете ми.

— Наследила си това от баща си, Пиа. Със сигурност не от *мен*.

— Какво правиш?

Тя се навежда и взема спринцовката.

— Това, което ти *не може*. Паоло е отдал живота си на теб, Пиа. Ти си всичко за него. Няма да позволя слабостта ти да му струва мястото в Литъл Кейм. Не и след всичко, което е направил за нас. Ти

ще станеш това, което той иска да бъдеш, но не е необходимо да научава, че сме ускорили нещата.

— Какво искаш да... Не!

Твърде късно е. Тя забива иглата в топлата козина. Запушвам си ушите в опит да заглуша скимтенето на Снизи. Алай изревава и Джинкс се изправя, козината ѝ настръхва. Дори Мърморко се присъединява, като надава ужасния си дълъг рев с уста, образувала буквата „о“. Другите животни, събудени и развълнувани от суматохата, започват да скимтят, да лаят, да ръмжат и да кряскат.

Става много шумно. Спрете, спрете, спрете!

— Спрете! — проплаквам към майка ми и към обезумелите животни. Снизи отслабва. Спира да маха с опашка и да се опитва да достигне с лапи косата на майка ми. Очите му изгубват любопитния си блясък.

Той застива. Майка ми го захвърля на земята пред мен. Тялото тупва с гаден звук и аз се отдръпвам с ужас.

— Ето — казва тя. — Аз свърших мръсната работа, а ти ще обереш овациите.

— Няма! Ще му кажа какво направи!

— Няма да направиш нищо подобно. — Тя грабва ръката ми и напъхва спринцовката в нея. — Не ти се иска малкото котенце да е умряло напразно, нали?

Дълго се гледаме очи в очи, а после тя се обръща рязко и излиза, като оставя вратата да се затръшне зад гърба ѝ. Взирам се след нея и се чудя дали изобщо някога съм я познавала, а от гърлото ми излиза ридание. Сърцето ми се свива и по бузите ми потичат сълзи. *Как може, майко?*

Мисля си за рождения си ден, за това колко сигурна се чувствах в ръцете на майка ми през онази кратка, неочаквана прегръдка.

Дали този момент беше лъжа? Трябва да е било така. Тази вечер в очите ѝ определено нямаше майчинска топлина. Споменът за нежната прегръдка, който носех със себе си като защитна обвивка, беше изтръгнат и разбит на парченца.

Тя ме предупреди, че ще направи всичко, за да задържи чичо Паоло в Литъл Кейм и сега доказва думите си. Майка ми никога не е била близка с мен. За нея най-важни винаги са били чичо Паоло и екипа Имортис, работата и изчисленията ѝ. Но все съм си мислела, че

я разбирам поне малко. Тя е типът учен, какъвто чичо Паоло иска и аз да бъда — ръководена от хладен ум и напълно концентрирана върху задачите си. Винаги съм ѝ се възхищавала.

Но точно сега само я мразя — и мразя себе си за това. Точно в този момент се мразя за страшно много неща, но най-вече за тялото в ръцете ми.

— О, Снизи — плача, приведена над него. — Снизи, Снизи, Снизи, съжалявам, съжалявам, съжалявам... — Поглеждам към Джинкс и я виждам през сълзи. — Съжалявам, съжалявам...

Не мога да спра да плача. Ако това продължи, някой ще чуе врявата, която животните вдигат и ще дойде да провери какво става. Не бива да ме видят в този вид. Трябва да бъда готова, да съм силна. Все пак вече съм една *от тях*. Мечтата ми се сбъдва.

Обмисли най-вече цената — навестява ме гласът на леля Хариет. — *Задай си въпроса какво искат от теб. Помисли каква искат да бъдеш.*

— Вече е малко късно — казвам на глас. — Сторено е. Беше... необходимо.

Но защо? Не. Трябва да спра да мисля по този начин. Направено е, свършено е. Трябва да се примиря.

Не мога върна Снизи, но както майка ми каза, не мога и да позволя смъртта му да бъде напразна.

Изправям се — тялото му е доста по-тежко, отколкото преди — и го полагам на масата. След това отивам до мивката при клетката на папагалите ара и си измивам ръцете. Насапунисвам ги, търкам отново и отново, после ги изплаквам и повтарям всичко отначало. Мия си ръцете пак и пак и с усилие си налагам да спра.

След това се връщам и увивам Снизи в одеяло — вероятно в същото, в което чичо Джонас го е увил след раждането му. Главата му се показва със стъклени и неподвижни очи. Прегръщам вързоп, хвърлям празната спринцовка в кошчето за боклук и се насочвам към изхода. Снизи е тежък, толкова тежък...

Загасям лампите в менажерията и животните започват да притихват. Освен Алай. Успявам дори в тъмното да зърна огъня в очите му и чувам постоянното ръмжене, вибриращо в гърлото му. Има нещо диво в поведението му, нещо ужасяващо. Прилича повече на

диво животно, отколкото на питомния домашен любимец, който отгледах и разглежих.

Доволна съм, че вратата се затваря зад мен и че сама прекосявам бързо двора към Лаборатории А. При чичо Паоло все още свети. Ще му дам неговия обект 294 и ще приключа с това.

Колкото и да се мъча да заглуша всяка мисъл, и особено тези за майка ми, една упорства, докато не се измъква като обезумяло врабче от клетката на ума ми.

Ако това беше само тест, който да ме подготви... какво следва оттук нататък?

ГЛАВА 28

Днес ще ходим до Долината на Фолк, за да вземем проба от елизиум.

Чичо Паоло и останалите — никой от екипа Имортис не иска да пропусне този велик ден — се подготвят за пътуването, а аз седя и ги наблюдавам. Веселите поздравления на екипа и посрещането ми в него са още съвсем пресни, заедно с вчерашното официално решение на чичо Паоло — да отпразнуваме новия ми статус на член на екипа, като отидем до долината и вземем достатъчно елизиум за една инжекция Имортис. Преди седмица това щеше да ме зашемети от щастие. Но сега вълнението ми е примесено със страх. Не съм виждала чичо Антонио от предишната нощ в колибата и не съм сигурна, че искам да го видя. Думите му продължават да се разхождат из мислите ми, като изписани с главни удебелени букви. *Зло в Литъл Кейм...* Забивам поглед в ръцете си.

— Готова ли си да тръгваме, Пиа? — пита чичо Паоло.

— Готова съм — отговарям и потупвам раницата си.

— Заминаваме след пет минути! — провиква се той. Учените набързо си приготвят раниците с екипировката. Наистина не разбирам защо носят толкова много багаж. Това трябва да е само едно кратко пътуване. Отиваме, вземаме пробата от нектара и се връщаме.

Десет минути по-късно се качваме в три джипа, макар че без багажа бихме могли да се поберем в два. Учените са се натоварили сякаш се подготвят за едномесечна полева операция. Майка ми се качва до чичо Паоло и раздава заповеди на другите, които товарят екипировката си. Наблюдавам я, но тя не ми обръща внимание. Когато снощи показах на чичо Паоло тялото на Снизи, тя беше там и пак не ме погледна.

Чичо Паоло кара единия джип и чичо Тимоти изпраща в другите два свои хора, въоръжени с автомати.

— Заради безопасността — обяснява чичо Паоло. Самият чичо Тимоти остава в Литъл Кейм.

Когато портата най-после се отваря и се понасяме с бучене навън, внезапно осъзнавам, че за пръв път излизам от Литъл Кейм с разрешение. След толкова тайни измъквания почти забравих, че е против правилата.

Вземаме първия завой и Литъл Кейм изчезва.

Чичо Джейкъб се обръща към мен с крива усмивка.

— Добре дошла в джунглата, Пиа! — казва той.

Усмивкам му се в отговор, но бързо поглеждам настрани, за да не забележи колко вяло го правя.

Долината на Глен е само на четири километра. Паркираме, и два километра и половина вървим пеша, защото пътят извива на юг към Литъл Мисисипи, а долината се намира на запад. Джунглата днес е изпълнена с изпарения, макар че не е много горещо. Но с всяко вдишване въздухът става все по-влажнен. Учените ругаят и се задъхват, пристъпват трудно под товара, който носят и се мръщят, когато майка ми ги подканва да побързат. Чичо Паоло поклаща глава към тях и се примирява, че трябва да ги изчака. И той се поти, но изглежда изпълнен с енергия, която не намалява от усилието. Поглеждам го и мога да се закълна, че се тресе от вълнение. Минали са осемнайсет години, откакто за последен път е правен Имортис. Било е за родителите ми, година и нещо преди да ме заченат. Чичо Паоло и тогава е бил тук, но ръководителят е бил друг — казвал се е доктор Сато и се е пенсионирил малко преди да се родя. Тъй че това е първият шанс на чичо Паоло да направи сам Имортис, да бъде човекът, който надзирава целият процес.

След като съобщи за днешната екскурзия, го попитах защо отиваме толкова скоро. Още не е пристигнал никой от новите обекти, а и аз не знам много за Имортис. Знам, че трябва да бъде използван до седмица, след като е направен — иначе губи свойствата си. Отговорът на чичо Паоло беше изненадващ:

— Както изглежда, Пиа, един от обектите вече е тук: аз. Да, лично ще се присъединя към проекта Имортис и като част от него ще получа първата инжекция. — Доколкото знам, той е първият учен, който предлага себе си за тази роля. Не е учудващо, че е толкова нетърпелив. Той влага в тази екскурзия повече от всички останали, освен може би от мен.

Знам, че чичо Паоло винаги е мечтал да повлияе върху бъдещето на човечеството, като създаде безсмъртни, но той прави допълнителна крачка, като включва своя генетичен код в гените, които накрая ще произведат господин Перфектен. Чудя се дали, когато някоя от обектите жени роди сина на чичо Паоло, — детето ще бъде гледано по различен начин от останалите? Внезапно започвам да се питам дали планът му е не само с цел да окаже още повече влияние върху проекта, а просто да има дъщеря или син. Това е въпрос, който никога не съм задавала на него или на някой друг от учените. Те *искат* ли деца? Във всички живи същества е заложен стремеж да се размножават, основен биологичен инстинкт, и повечето от тях са жертвали това, за да работят тук. По времето, когато се пенсионира, вече ще бъде твърде късно да имат деца.

Още веднъж си напомням колко много е вложено в мен и в проекта Имортис и когато се замислям как снощи бях на косъм да изоставя всичко, се засрамвам от себе си.

Все пак съжалявам за нещо. За *болката* в очите на Ейо, когато побягнах...

Но не мога да мисля за това. Трябва да бъде силна. Вървим по тясна пътека и вместо да се нагаждам към мъчително бавната крачка на другите, тръгвам напред. В резултат достигам долината около пет минути преди тях. Изкачвам се по нисък склон, покрит с яркозелена папрат и червени хеликони, спускам се надолу и пред мен се разкрива Долината на Фолк.

За момент стоя и гледам с широко отворени очи. Долината не е по-голяма от двора на Литъл Кейм, но цялата е залята от лилави орхидеи, като чаша, пълна с лилаво вино. Те са по-големи и по-сложни от повечето видове орхидеи и цветовете им са обрамчени със злато. Неописуемо красиви са. Гледката на долината след толкова години на гадаене повдига духа ми. Чичо Антонио със сигурност греши. Не е възможно такава красота да съществува редом до злото от представите му, независимо какво е то.

Внезапно започвам да се чудя дали и цветето катализатор расте тук, но виждам само елизиум.

Посреща ме Диксън, един от хората на чичо Тимоти. Пита ме къде са останалите и когато му казвам, че се мъчат с екипировката, той

простенва, изплюва се върху папратите и отива да им помогне, като ме оставя сама в долината.

До езерото от цветя има гладка скала. Сядам на нея, навеждам се към най-близкото цвете и ето, в малката чашка, образувана от венчелистчетата му, виждам няколко унции от нектара на безсмъртието. *Изумително, как животът и смъртта могат да бъдат толкова силно свързани в този цвят и само присъствието на катализатора да прави разликата между тях.*

— Пиа?

Обръщам се и виждам скрито сред папратовите листа лице. Замръзвам, а после скачам на крака и свивам юмруци.

— Какво искаш?

Ейо е почти невидим. Може да е стоял там незабелязан цял ден.

— Да ти кажа, че съжалявам. Не исках да те ядосам.

— Ейо, учените ще са тук всяка минута. Трябва да си вървиш!

Той поклаща глава по своя упорит начин.

— Ще липсваш на всички, особено на Ейми. Тя пита за теб.

— Просто забравете за мен, и двамата с чичо Антонио! Сега съм на мястото си и правя това, което трябва. И съм тази, която трябва да бъде! Не можеш ли да разбереш това?

— Разбирам, че те ядосах и съжалявам. — Лицето му е изрисувано, а очите му са умоляващи. Трудно ми е да остана непоколебима, когато ме гледа по този начин. — Накажи ме, ако искаш, но моля те, недей наказва Ейми. Нито баща ми.

Хвърлям поглед към пътеката, за да се уверя, че сме сами, но не знам колко време ще продължи това. Намръщвам се към Ейо и соча към джунглата.

— *Върви си*, Ейо! Остави ме сама! Наистина! Не искам да виждам Ай'оа повече — теб, Ейми или някой друг! Хайде върви си!

Той ме поглежда сякаш съм го пронизала с отровна стрела.

— Дойдох тук, за да ти предам съобщение от Папи. Той каза, че ако искаш да знаеш истината, ще я научиш.

— Така ли? — Поглеждам го скептично. — И ще ми каже всичко? Защо Алекс и Мариан са избягали? Защо иска да напусна?

— Да. Не. Ами, да, ще научиш всичко това, но не Папи ще ти го каже.

Вдигам ръце.

— Кой тогава?

— Капукири.

Отпускам ръце.

— Капукири? Какво пък знае *Капукири*?

— Ще дойдеш ли? Довечера?

— Аз... — Спомням си гнева си и как чичо Антонио ме нарича чудовище и решавам, че няма да се предам лесно. — Не знам. Вероятно не.

Внезапно чувам гласове. Другите изкачват хълма. Вече виждам главите им.

— Ейо! Ейо, *тръгвай*!

Той се кани да каже още нещо, но вместо това стисва зъби и отново изчезва в джунглата. Обръщам се точно когато чичо Паоло се спуска в долината и се надявам, че няма да забележи зачервените ми бузи, нито раздвижването на листата на мястото, където беше Ейо. Но чичо Паоло гледа елизиума, а не мен. Издишам бавно и заповядвам на сърцето си да се успокои.

Значи чичо Антонио иска да ми каже истината... цялата истина. Ще отида ли? Не знам. Наистина не знам. Може би е трик и може би чичо Антонио се кани да ме накара насила да замина, щом не решавам сама да го сторя. Или може би това е моят шанс най-после да разбера за какво са били всичките шушукания. Но защо от *Капукири*?

Чичо Паоло и останалите пристигат. Моментално наизваждат фотоапарати и бележници, пристъпват предпазливо през цветята и започват да ги документират до последното петънце на всяко цветче.

— Е, Пиа — казва чичо Паоло, — как ти се струва?

— Красиво е. Прекалено красиво, за да се опише.

Той кимва одобрително.

— И като си помислиш, че това са единствените цветя от този вид в целия свят.

— Може ли да го направя? — питам колебливо. — Да събера нектара?

Чичо Паоло се вглежда замислено в мен.

— Да... мисля, че е добра идея.

Като полагам всички усилия да бъда сдържан, делови учен като чичо Паоло, вземам малката стъкленица, която ми подава, и следвам

внимателно инструкциите му. Майка ми, която държи апарат в ръце, заснема всяка секунда от действията ми.

— Сега — казва чичо Паоло, — избери едно цвете. Всяко ще свърши работа. Сложи стъкленицата под най-ниското венчелистче и наклони цвета. Отлично, Пиа. Браво.

Подавам наполовина пълната с искряща чиста течност стъкленица на чичо Паоло. Той й слага запушалка и я прибира внимателно в джоба на жилетката си.

— Само една стъкленица?

— За днес това е достатъчно.

На екипа му трябва цели трийсет минути да преупакова оборудването си, половината от което изобщо не са изваждали от чантите.

Когато Долината на Фолк изчезва зад нас, изпитвам съжаление. Тя е място, което не може да се сравни с никое друго. Място, което не можеш да оцениш напълно — място, толкова уникално и красиво, че усещаш като свещено.

По обратния път усещам, че изплувам от тъмния облак, в който ме потопи чичо Антонио. Може би нещата не са толкова лоши. Оглеждам екипа си и виждам усмивки, приятелство и надежда. Това не са чудовища. Това са моите колеги и учители. Моите приятели. Дори майка ми... тя стои до чичо Паоло, смее се на нещо, което той й казва и ръката е на коляното му. Тя уби Снизиди, да. Но го направи, за да спаси по-важен човек в живота си. Може би ще успее да приема това.

Чувствам се все по-уверена, че завръщането ми в Литъл Кейм е било правилното решение. Това е моето място и каквито и тайни да крие, не са толкова страшни, колкото си мисли чичо Антонио.

Обмислям поканата на Ейдо да изляза от Литъл Кейм довечера и да науча истината. Изкушаващо е, но не мисля, че ще отида. В края на краищата сега съм част от екипа и чичо Паоло скоро сам ще ми разкрие тайните на Имортис, включително и естеството на мистериозния катализатор. Въпреки съмненията на чичо Антонио, сега съм една от тях и затова трябва да започна да се държа като такава. Нека чичо Паоло ми каже истината.

Влизаме през портите в Литъл Кейм, и се чувствам почти щастлива. Когато се върнах миналата нощ, взех своето решение и сега ще се придържам към него.

Днес е първият ден от вечността.

На вечеря сядам до чичо Сергей и чичо Джейкъб, които са направили от спагетите шахматна дъска и използват пеперони и маслини за игрални фигури. Много е забавно, но осъзнавам, че ми е трудно да се засмея. Виждам чичо Антонио през рамото на чичо Сергей. Всеки път, когато се обърна към него, той ме гледа право в очите. Знам, че се чуди дали Ейо ми е предал съобщението.

По-късно вечерта решавам да отида да плувам, но там ме чака Антонио. Седнал е на ръба на басейна и е потопил крака във водата. Наоколо няма никой друг. Знам, че не мога да го отбягвам повече.

— Той говори ли с теб? — пита ме, когато скачам във водата.

Потопям се на дъното на басейна и оставам там почти минута. Излизам на повърхността, избърсвам очи и кимвам.

— Няма да отида. — Започвам да плувам по гръб и ми се иска чичо Антонио да се откаже и да си отиде.

— Пиа, ела тук.

— Не.

— Ела *тук*.

Неохотно и раздразнено, поемам бавно към него. Когато се приближавам достатъчно, той ме хваща за китката и ме издърпва близо до себе си, за да не изчезна отново във водата.

— Чичо Антонио! — Мъча се да се освободя, но той стиска още по-силно.

— Някой казвал ти е какво се случи с бабите и дядовците ти, Пиа? И с моите родители?

— Напуснали са Литъл Кейм — отговарям гневно. — За да заживеят във външния свят.

Той поклаща глава.

— Лъжи. Не са напуснали Литъл Кейм. Никога не са имали шанса да го направят, защото след „инцидента“ на Алекс и Мариан бяха заключени в Лаборатории Б, където... — той вдишва и издишва няколко пъти, — където умряха.

— Умряха? — прошепвам. — Как?

— По онова време Сато беше шеф. Той беше по-нетърпелив от Паоло и искаше да открие начин да заобиколи петте поколения чакане за раждането на безсмъртен. Искаше безсмъртие за себе си и... — Чичо Антонио затваря очи и поема въздух. Щом отново ги отваря,

гневът е изчезнал и е заменен от тъга. — Той ги използва, за да тества върху тях различни варианти на Имортис. Всички умряха за няколко дни, а телата им...

— Спри — прошепвам, защото изглежда толкова нещастен.

И защото не искам да чуя това.

Но той е безмилостен.

— След като Сато приключи, телата им бяха захвърлени в джунглата, за да се разложат там.

— Но майка ми...

— Майка ти знае истината, Пиа, но много отдавна се превърна в една от *тях*. Бог знае защо. Може би от страх, че същото може да сполети и нея. А и заради Паоло, разбира се — поклати глава чичо Антонио. — Тя се влюби в него в мига, в който той пристигна, преди години. Беше само на петнайсет, когато той дойде, но в момента, в който го зърна, стана негова. Напълно. И оттогава нататък намрази горкия ти баща. Паоло беше всичко, което Уил не е, а тя негодуваше, че е предназначена за Уил. Все пак стори добре, че избра него. Той е по-добър от Паоло, макар и да не го показва.

Водата сякаш е изстинала с трийсет градуса, но не температурата е виновна за изтръпването на ръката ми. *Не. Моля те, не.* Той беше прав. По-ужасно е, отколкото някога съм предполагала. Мисля си за помещенията в Лаборатории Б, за петната по подовите и стените... петната от кръв. Вдлъбнатините, направени от ноктите на собствените ми баби и дядовци, подлудени може би от болка и клаустрофобия. Колко дълго са оцелели в онези тъмни клетки преди експериментите на Сато да им отнемат живота? Дали, когато са умрели, е било с облекчение?

Как майка ми живее със знанието какво се е случило? А баща ми? Той е прекалено тих и плах... може би това е причината. Винаги съм си мислила, че се крие от нещо, но никога не съм знаела от какво.

Но дори и тази ужасна истина — макар и да искам, не се съмнявам, че е истина, защото никоя лъжа не може да предизвика такава болка на лицето на чичо Антонио — не е най-лошото нещо. Той все още не ми е дал най-търсения от мен отговор. Макар че след това, което ми каза, не съм сигурна дали искам да го получа.

— Защо избягаха Алекс и Мариан, чичо Антонио?

— Ела с мен при Ай'оа, Пиа, и ще разбереш. Заклевам се, че няма да искам от теб нищо повече. Ела с мен веднъж и ако не промениш решението си, ще знам, че наистина си една от тях. Дори сам ще ти подам лабораторната ти престилка.

Думите му са твърди и режещи, но в погледа му виждам отчаяние и молба.

— Ако не заради мен — продължава той, — иди заради Ейю. За един последен път. Доколкото разбрах, той е рискувал живота си, за да спаси твоя. Дължиш му поне толкова.

След тези думи той се изправя, обува си сандалите и ме оставя да се гмурна под водата още веднъж. Но не го правя. Гледам го как си тръгва и срещам очите му, когато се спира на вратата и поглежда назад.

— Ще те чакам в тунела в полунощ. — Тъгата в очите му е толкова дълбока, че може да се удавиш в нея. — Твърде късно е за Алекс и Мариан, Пиа. Твърде късно е за мен, за майка ти и за прародителите ти. Не е твърде късно за теб, но времето ти изтича.

Той си тръгва, а мокрите му сандали шляпат по плочките. Плувам по гръб до средата на басейна и си мисля за снимката, която майка ми ми показва на рождения ми ден и за размазания силует на дядо ми.

Миналото сякаш плава около мен, оцветява водата в черно и се мъчи да ме издърпа надолу и да ме удави. Басейнът вече не ми носи утеха. Когато се вирам в стъкления таван, вместо него виждам размазаните лица на хора, които никога не съм познавала. Хора, чиято кръв тече във вените ми и които са имали ужасяваща смърт. Те вече са запечатани в паметта ми и нищо не може никога да ги изличи оттам.

ГЛАВА 29

— Ти дойде.

— Да.

Ейю поглежда зад мен.

— Папи.

— Здравей, Ейю — казва тихо чичо Антонио. Откакто се срещнахме в електрическата станция, той изрече само няколко думи. Изглежда изцеден, сякаш връщането в миналото е изсмукало цялата му енергия и воля.

— Какво има да ми казва Капукири? — питам неспокойно.

— Тук е и те чака — отвърща Ейю. — Той каза, че ще дойдеш. —
Очите му оглеждат врата ми. — Носиш огърлицата.

Пръстите му докосват каменната птичка и аз кимвам.

Ейю ни води към центъра на селото, което е осветено от шест приглушени огньове. Ейми изфучава отнякъде, хвърля се напред и увива около мен ръце и крака като лиани.

— Пиа! Ти си тук! Ти си тук! Ейю каза, че няма да се върнеш, но аз не му повярвах!

Прегръщам я, а Ейю пита:

— А *защо* се върна?

— За да видя Ейми, разбира се.

На нея това ѝ харесва. Тя се разсмива и се изплезва на Ейю.

— Къде е Капукири, Ейми?

— Ето там, Пиа! Хайде, хайде! — Тя ме дърпа покрай колибите, докато стигаме до последната, най-голямата, където живее Капукири. Той седи с кръстосани крака в средата пред чаша маниока. При него са Бурако и Ачири, а останалите Ай'оа се събират пред колибата. Усмивам се на Лури и тя също ми се усмива.

Ейю ми дава знак да вляза и тръгва след мен. Сядаме срещу шамана, а чичо Антонио застава зад нас. Вземам малко маниока от учтивост и чакам. Капукири действа със свое темпо и няма никакъв смисъл да се опитвам да го забързам.

Ейо се протяга и хваща ръката ми. Поглеждам я и бавно сплитам пръсти с неговите. Кожата му е топла и малко влажна и както винаги докосването му е придружено с тръпка, която преминава по ръката ми и достига сърцето ми.

— Съжалявам — прошепвам.

Той стисва ръката ми.

— Знам. И аз.

Вглеждам се в сериозните му сини очи и усещам как сърцето ми се свива. Мислех си, че мога просто да го забравя, че ако се постарая достатъчно, чувствата ми към него ще изчезнат. Но да се опитвам да прогоня Ейо от сърцето си е все едно да скрия някоя сянка, като угася лампата. Колкото повече се съпротивлявам, толкова повече се влюбвам в него.

За щастие Капукири не ни кара да чакаме дълго. Нямам представа какво ще последва, но все пак се изненадвам, когато започва да говори с дълбок, бавен и церемониален глас.

— Легендата за Калуакоа, Онези, които са били, но вече ги няма — започва тържествено на езика на Ай'оа. — Калуакоа били благородни хора като Ай'оа и техният знак бил ягуар, богомолка и луна. Те живеели заедно в гората и дори великата анаконда сама се предлагала да бъде готвена на огньовете им. Но отвъд планината живеели жестоките Матуро, Ядящите лица. Те вярвали, че колкото повече хора убиват, толкова по-могъщи стават. Затова вземали лицата на жертвите си, правели си от тях дрехи и повивали в тях бебетата си. Те убили много Калуакоа.

Капукири спира, за да вземе шепа маниока и да я сдъвче. Понеже има само няколко зъба, това отнема време. Взира се в огъня и си представям далечното минало, когато в джунглата е нямало *караиба* и само предците на Ай'оа са бродели сред дърветата.

Капукири примлясва и подновява разказа си.

— Калуакоа се молели на боговете да им изпратят защитник. И боговете изпратили Миуа, дете-бог. Миуа видяла мъртвите безлики Калуакоа и жестокостта на Матуро и изплакала много сълзи за убитите. От сълзите поникнали *иреса* и цветовете събрали капките.

Поглеждам към Ейо.

— Произходът на *иреса* — прошепвам, спомняйки си какво ми каза той през нощта, в която за първи път ми показва реката. — *Ти не*

знаеше ли? За произхода на *иреса*. — Бях го забравила.

Капукири прочиства гърлото си и разбирам, че е раздразнен от прекъсването.

— Съжалявам — прошепвам.

Той присвива очи към мен и продължава.

— Старейшините последвали наставленията на Миуа, изпили сълзите от *иреса* и умрели. Мъдрецът на селото отрязал дланите на мъртвите и капнал по една капка от кръвта им върху езиците на живите. Това станало Миу'мани, Церемонията на смъртта. След като пили кръвта на старейшините, хората започнали да плачат и да жалеят в долината и от сълзите им поникнали още *иреса*. Оттогава никой старейшина не умрял в съня си. Вместо това, отивал в долината на *иреса* и пиел от сълзите, а кръвта му била давана на хората. Кръвта течала от майка към дъщеря и от баща към син и във всяко поколение се раждал защитник. Защитниците били могъщи воители, бързи и безстрашни. Наричали ги *Тапумири* и не можели да умрат. Когато един ден Матуро отново дошли от планината, *Тапумири* защитили Калуакоа и отпратили Матуро без никакви лица, освен собствените им.

Прикована съм от огъня. Пламъците му приемат формата на хора. Златистожълтите Калуакоа се извисяват и затихват — раждат се и умират. Кратки, крехки животи, привидно незабележителни, но сега обезсмъртени от думите на Капукири.

— *Тапумири* били толкова могъщи, че телата им не остарявали. Но сърцата им остарявали и когато изживеели пълноценно живота си, *Тапумири* пиели от сълзите на Миуа и умирали. Казано е, че великата река на кръвта не е вечна, а трябва да бъде обновявана с кръв, точно както дъждът обновява великата река в джунглата. Ето защо боговете отредили, че мнозина трябва да умрат, за да се роди един защитник — защото няма раждане без смърт.

Но един *Тапумири* се родил син на вожд на Калуакоа и след смъртта на баща си сам станал вожд. Той бил Изотаза, Глупака, който пожелал да бъде единственият най-могъщ *Тапумири* на света. Затова забранил на старейшините да пият сълзите на *иреса* и изгорил долината. Старейшините плакали заради глупостта му, но Изотаза бил непоклатим и повече защитници не били родени.

Огънят се снишава, въглените грейт като очи на ягуар. Не мога да откъсна поглед.

— Когато Матуро научили за глупостта на вожда, много повече от тях преминали планината — също и жени и деца — и всички носели ножове и отровни стрели. Изотаза не бил достатъчно силен да ги спре сам и всички Калуакоа били убити.

Изотаза видял какво сторили глупостта и гордостта му, отишъл в долината, където някога растели *иреса* и плакал за смъртта на Калуакоа. Плакал три дни и три нощи и когато вече не можел да плаче, се огледал и видял, че долината отново е изпълнена с *иреса*, пораснали от сълзите му. Изотаза пил и умрял.

Капукири отново спира. Отначало изглежда сякаш е изпаднал в транс. Втрещен е в огъня, очите му сияят от отражението на въглените. Продължава да е като камък — дори гърдите му са неподвижни. След една такава дълга пауза заговаря отново.

— Оттогава всички хора по света започнали да се страхуват от долината на *иреса*. Ай'оа не пият, защото ние сме силни хора. Можем сами да се отбраняваме от племена като Матуро и нямаме нужда от сълзите на Миуа.

Той поглежда нагоре, тъмните му очи, едновременно толкова млади и толкова древни, приковават моите и имам чувството, че вижда всеки момент от живота ми, че вижда всичко, което съм направила и чува всяка мисъл, която някога е минала през главата ми. Очите му задържат моите и горят.

— Но ние помним Калуакоа, Онези, които са били, но вече ги няма. И помним, че трябва да има баланс. Няма раждане без смърт. Няма живот без сълзи. Това, което е взето от света, трябва да бъде върнато. Този, който взема, но не връща, който нарушава равновесието на реката, на него *всичко* ще бъде взето. Никой не бива да живее вечно, а трябва да даде кръвта си на реката, когато времето настъпи, за да може утре друг да живее. И тъй нататък. — Той затваря очи и аз издишам за първи път от няколко минути, освободена от заклинанието му. — И тъй нататък — прошепва той.

— И тъй нататък — повтарят жителите на селото. — И така нататък.

— И тъй нататък — прошепва Ейо.

Настъпва тишина.

Имам най-странното усещане. Сякаш изобщо не съм аз. Вместо това съм безплътна мъгла, нося се във въздуха над селото и гледам

скупчените Ай'оа, наредени в кръг около древния шаман и бледото момиче с широко отворени очи. Чудя се какво ли си мисли тя, за да е толкова неподвижна и бяла. Усещам, че ѝ се е случило нещо ужасно и тя все още не го разбира. Отчаяно копнея да се понеса нагоре и надалеч в балдахина на дъждовната гора, да оставя тази мрачна сцена зад себе си и да си потърся по-весела компания. Но изведнъж нещо ме издърпва надолу към земята и пак съм бледото момиче, седнало на рогозка от листа — мъката ѝ е толкова остра и дълбока, че се присвивам и се опитвам да си поема дъх, но нищо не навлиза в дробовете ми. Сякаш дори въздухът ме презира.

— Пиа? — проехтява глас в главата ми. Глас, дошъл от много далеч. Чичо Антонио. Искам да се скрия от него, но няма къде да отида. Оголена и беззащитна съм като клетка под микроскоп.

— Пиа, погледни ме. — Ейю повдига брадичката ми и ме поглежда в очите. — Добре ли си?

— Не — прошепвам. — Ейю, заведи ме някъде, където да не ме виждат.

Той изглежда объркан, но действа бързо. Ай'оа тихо ме пускат да си тръгна. Избягвам погледите им. Чичо Антонио се пресяга към мен, но аз поклащам глава отрицателно. Не мога да се изправа пред него точно сега. Просто трябва да се махна.

Вървим сред дърветата, стигаме до един капок и се свличаме на калната земя.

— Ейю, не мога да дишам!

Той ме дърпа към себе си и полагам глава на рамото му.

— Можеш, Пиа. В момента дишаш. Не усещаш ли?

— Не усещам нищо. Чувал ли си тази легенда и преди?

Той замълчава и после казва:

— Да.

— Означава ли това, което си мисля?

— Не знам. Това е просто легенда.

Вдигам глава и го поглеждам.

— Не искам да повярвам в нея. Не знам дали мога. Но чичо Антонио ѝ вярва, нали? — Разбира се, че ѝ вярва. Той казва, че го е виждал с очите си: *Знам какво се случва в онези лаборатории.*

— Ейю, трябва да се върна там.

— Какво? Защо? Папи ми каза, че ако чуеш историята, ще ми позволиш да те отведа.

Сядам, поемам дълбоко дъх и бавно издишвам.

— Трябва да разбере дали е истина, Ейо. Трябва да се върна и да го видя със собствените си очи. Както ти каза, може да е просто легенда. Но знам как ще разбере.

— Ще дойда с теб.

— Не, моля те, недей. Ако е истина... о, Ейо... ако е истина, тогава чичо Антонио е бил прав. За всичко. — *Има зло в Литъл Кейм.*

— Стой тук. Моля те. Знам къде да те намеря.

Ейо се напруга, но накрая кимва.

— Ще се справиш ли?

— Не знам. — Изправям се и чакам, докато главата ми престане да се върти. — Наистина не знам.

Връщането към Литъл Кейм е кошмарно. Сякаш джунглата е направена от хартия, а аз съм кукла на конци, която се движи трмаво и неестествено през нея. Вървя бързо, защото не искам чичо Антонио да ме настигне. Надявам се, че ще остане по-дълго при Ай'оа.

Трябва да проверя историята на Калуакоа. Ако тази легенда, разказана край огньовете в джунглата от древния шаман, означава това, което си мисля, то най-ужасните страхове на чичо Антонио ще се сбъднат — истината ще ме унищожи. Вече усещам действието ѝ, усещам как гризе като плъх всяка мисъл, която минава през главата ми.

Литъл Кейм е почти толкова тъмен, колкото и джунглата. Нося се през него като призрак, който се е завърнал, за да броди. Изглежда всички спят. Прозорците не светят, в сенките няма гласове. Сама съм, което е страшно. Предпочитам да съм заключена в някоя килия в Лаборатории Б, отколкото да съм заключена в главата си единствено със своя собствен глас за компания.

Обмислям дали да не се насоча право към спалнята си, да затворя вратата и да се пхна в леглото. Да се скрия под завивките и никога повече да не се показвам. Просто да се заключа в стая, в която никой — чичовци, лели, Ейо, истината — да не може да ме открие. Но не постъпвам така. Заобикалям стъклената къща и отивам при

хининовото дърво, където чичо Антонио ме намери да плача и където разбрах, че той е бащата на Ейо.

Тъмна нощ е, но моите елизиеви очи различават листата на дървото и стръковете трева, върху които коленича. Бавно прокарвам ръце по тревата, като опипвам внимателно с пръсти в случай че не успея да го видя с очите си. Ако изобщо е тук. Надявам се с всяка клетка на тялото си, че не е.

След като пили кръвта на старейшините, хората започнали да плачат и да жалеят в долината и от сълзите им поникнали още иреса.

Тревата е покрита с роса, която бързо навлажнява ръцете и дрехите ми. Всяко стръкче е меко, докато пръстите ми не докоснат върха му, който е остър като игла.

Плакал три дни и три нощи и когато вече не можел да плаче, се огледал и видял, че долината отново е изпълнена с иреса, пораснали от сълзите му.

Очите, а не ръцете ми го откриват точно преди да се откажа и да изпитам облекчение. Но няма да има облекчение за мен, не и тази нощ, защото ето го тук, точно на мястото, където падаха сълзите ми. В мрака изглежда сиво и неясно, но не може да бъде сбъркано. Колкото по-дълго се вирам, толкова повече цветове се появяват. Лилави венчелистчета със златни краища, структура, подобна на орхидея и спираща дъха красота. Не очаквах цвете. Очаквах младо стръкче, може би дори с пъпка, но не и напълно развит цвят.

Два дни. Пораснало е само за два дни.

Какво научно обяснение би могъл да даде чичо Паоло на това?

Спорите, от които елизиумът расте, се съдържат в сълзите на безсмъртните, в ДНК на хора, които имат елизиум в генетичния си код. В това има някаква логика, но налудничава и нечувана в науката. През цялото това време учените никога не са го проумели — а „невежите“ Ай’оа винаги са го знаели.

Връщам се в стаята си, лягам на леглото и държа цветето в ръцете си, като внимавам да не го наведе и да не излея нектара. Такава красота. Такъв ужас. И двете се съдържат в едно-единствено цвете.

Чувам леко почукване на вратата си, последвано от гласа на чичо Антонио.

— Може ли да вляза?

— Моля те — отговарям достатъчно силно, за да ме чуе, — върви си. Имам нужда от малко време.

— Пиа... — Усещам безсилието в гласа му. — Добре. Хубаво. Ще ти дам време. Но трябва да знаеш, че не ни е останало много.

— Знам.

След като си тръгва, отново разглеждам цветето и усещам кадифения му допир.

Катализаторът изобщо не е цвете. А човек или много хора. В легендата е описано всичко — един човек пие смъртоносния нектар на елизиума и умира, другите пият от кръвта му.

Кръвта течала от майка към дъщеря и от баща към син и във всяко поколение се раждал защитник.

Пет поколения. Отнема пет поколения на смърт, за да бъде произведен един „защитник“, един *Тапумири*. Ако цяло едно село е под генетичното въздействие на елизиума, има логика по едно дете на всяко поколение да бъде безсмъртно.

Ягуар, богомолка, луна. Капукири видя знака в очите ми, във въртящите се цветове, забележими само на светлината на огън.

Сълзите на Миуа, които държа в ръката си, в това толкова прекрасно и смъртоносно цвете, изискват живота на много хора, за да дадат несвършващ живот на един-единствен човек.

Смес от елизиум и кръвта на пожертван човек.

Това е катализаторът. Това е Имортис. Това е тайната, която толкова жадувах да узная. Съдбата, на която бях готова да се отдам.

Това е моето наследство. Светът около мен се свива и разширява — чудовище, което досега е спяло, а сега се пробужда и е изгладняло. Изпускам цветето си на пода, без да ме е грижа дали нектарът ще се разлее и се свивам на топка върху завивките.

Тестовите на Уикам. Чичо Паоло винаги казваше, че един ден ще разбере нуждата от тях. Е, този ден дойде. Трябваше да убия Снизиди, за да се уверят, че бих убила и човек. Всеки, който идва тук, трябва да докаже същото нещо. Не сме колония от учени. Ние сме колония *от убийци*.

Колко души са умрели, за да живея аз?

И кои са умрели, за да живея аз?

Трябва да е имало десетки обекти — не, не обекти. Жертви. Имортис трябва да е свеж за всяка инжекция. А е трябвало да направят

толкова много инжекции...

Тридесет и двама първоначални прародители. Три инжекции за всеки преди създаването на потомство. Тридесет и двама раждат шестнайсет, шестнайсет раждат осем (минус двама, които са избягали и са се удавили, оставайки следващото поколение нечетен брой), раждат се двама и тези двама раждат мен. Три инжекции на всеки във всяко поколение...

Спри! — Сядам в леглото и се насилвам да изтрия числата от съзнанието си, защото нямам сили да продължа. Задъхвам се и съм покрита с пот.

Инжекцията е планирана за вдругиден. От мен се очаква да бъда част от всичко като новоназначения член на екипа Имортис. Ако историята на Капукири е изобщо вярна, някой трябва да бъде жертван. Някой, който да предложи живота си на олтара на безсмъртието.

Трябва да помисля. Имам нужда да изчистя паниката, мъглата и ужаса, които парализират мислите ми. Изтичвам до банята, изливам нектара от цветето в мивката и пускам водата да тече, докато всяка капка от сияещата течност не изчезне. Повръща ми се,хващам се за мивката и започвам да се давя, но не изкарвам нищо.

Ужасена — никога в живота си не съм повръщала — се разхождам в кръг из стаята си, правя клякания и лицеви опори, тичам на място. Кръвта ми се раздвижва и отмива истерията. Насилвам се да преглътна останалото. Трябва да се овладее, за да не объркам още повече нещата.

Нужен ми е план. Нужен ми е и съюзник.

Накрая сядам на пода до прозореца и се обръщам с лице към джунглата, като правя всичко възможно да не допускам тъмнината. Тя се прокрадва в съзнанието ми и заплашва да ме погълне изцяло, ако не внимавам дори за секунда.

Докато чакам утрото, бавно накъсвам елизиума на малки парченца.

ГЛАВА 30

Щом виждам слънчевата светлина, тръгвам да търся чичо Антонио. Готова съм да седна с него и да говорим за това, което чух. Трябва да подредим всичко и да го разгледаме от всеки ъгъл. Да намерим пукнатините и дефектите на формулата. Да я нагреем като вода и да видим какви скрити истини ще излязат на повърхността.

Но преди чичо Антонио срещам леля Хариет. Тя извежда Алай на каишка от менажерията.

— Мили Боже, Пиа, какво е станало? Изглеждаш като самата смърт!

Неволните ѝ думи предизвикват тръпка в гръбнака ми.

В този миг разбирам, че леля Хариет все още не знае. Тя заслужава истината. *Дължа ѝ това.* Поемам си дъх дълбоко и неуверено.

— Аз... разбрах много през последните няколко часа — неща, които и ти трябва да знаеш, лельо Хариет. — Оглеждам се и въпреки че сме сами, я хващам за лакътя и я водя зад сградата, където никой няма да ни види. — Помниш ли как се чудехме за катализатора, какво би могъл да представлява?

Тя кимва, а ръката ѝ леко се стяга около каишката на Алай.

— Е — затварям очи и изговарям насила думите, — открих какво е.

И думите се отприщват като водопада, където плувахме с Ейо и Ейми. Нищо не скривам. Разказвам ѝ за спора ни в джунглата, за това как Ейо призна чувствата си, за намерението — и провала ми — да ликвидирам Снизи, за пътуването до долината на Фолк и за легендата за Калуакоа, която изобщо не е легенда. Накрая ѝ разказвам за елизиума, пораснал от сълзите ми.

Когато приключвам, тя закрива уста с ръце и се втренчва в земята. Стои така две, три, четири минути. Броя секундите наум. Накрая отново поглежда нагоре, а зениците ѝ са се превърнали в точки.

— Ти... сигурна ли си? *Убийства* на хора, Пиа?

— Не знам! — Прокарвам ръка през косата си и започвам да крача напред-назад около нея. — Всичко, което знам за елизиума — освен факта, че израства от сълзите ми, — е от легендата на Калуакоа. Може би не е необходимо да се *убиват* хора, за да се прави Имортис. Може би е достатъчно само да им вземеш малко кръв, да я смесиш с елизиум... Ние сме учени. Имаме технология и медицина, а също й плъхове, с които да експериментираме. Със сигурност Фолк е открил начин да избегне убийствата... — *Освен в случая на дядовците и бабите ми*. Спирам да крача и я поглеждам отчаяно. — Нали?

Тя прехапва устни и гледа към земята, преди да ми отговори.

— Ами откъде учените биха вземали хора, на които да инжектират елизиум? Би трябвало да водят обекти през цялото време — някой откън би забелязал. Непрактично е. Права си. Трябва да има друг начин. — Гласът ѝ преминава в шепот. — Със сигурност трябва да има. Ако е истина... тогава нещата са по-лоши, отколкото си ги представях. Знаех, че тези хора имат тайна, но никога не съм си и помисляла, че е такава.

— Чичо Антонио се опита да ме предупреди. Искаше да избягам, но не му повярвах — е, всъщност донякъде му повярвах, но *не исках*.

— Виж, Пиа. Ние все още *не знаем* нищо, точно както ти самата отбеляза. — Леля Хариет стои на разстояние от мен и ме гледа строго. — Иди, намери Антонио и научи от него цялата история. Не си прави все още заключения.

— Мислиш ли, че е истина? — питам я. — Мислиш ли, че са убивали хора с елизиум?

Тя бавно вдига рамене, но виждам страх в очите ѝ и разбирам, че го мисли.

— Върви — казва, — намери Антонио!

Кимвам, коленича до Алай и посягам да го почеша зад ушите. Но той изръмжава и настръхва с подивели очи. Смаяна, отдръпвам ръката си и го зяпвам слисана.

— Алай?

Той грубо разтърсва глава и отстъпва с опашка права като някоя от стрелите на Ейю.

— Просто е раздразнителен — бързо казва леля Хариет и поглежда към небето. — От времето е. Идва буря и ще е голяма. Ще се

погрижа за него. После ела при мен, Пиа и ми предай какво е казал Антонио. Ако най-лошото в края на краищата се окаже истина, ами... — Тя си поема дълбоко дъх и довършва: — Ти няма да си единствената, която ще бяга.

— Добре.

Наблюдавам тъжно Алай и по настояване на леля Хариет, оставям и двамата. Колкото и да опитвам, не мога да изтрия от съзнанието си образа на враждебния Алай.

Тръгвам из градината и попадам на чичо Джейкъб. При вида му умът ми блокира. Насилвам се да дишам и си припомням, че нещата може да не са такива, каквито изглеждат. *Не съм сигурна*, че чичо Джейкъб е убиец. Поне засега. *Все още има надежда*.

— Пиа, ето къде си! — усмихва се той и слага молива зад ухото си. — Решихме да придвижим операцията днес. Другите чакат в лабораторията. Време е да те обучим как се прави Имортис. — Усмивката му изчезва и в очите му пропълзва мрак. — Ела с мен.

Извадам в паника и едва не побягвам. Мъча се да овладее емоциите си. *Не съм готова за това. Още не!* Имам нужда да поговоря с чичо Антонио и да проуча истината, докато не останат никакви тайни.

Но няма време. Те ме чакат.

Изненадана и абсолютно неподготвена, тръгвам след чичо Джейкъб през двора и покрай верандите до Лаборатории А. Точно тогава дъждът завалява. В момента, в който вратата се затваря зад нас, гръм разтърсва сградата.

Чичо Джейкъб отърсва водата от лабораторната си престилка.

— Изглежда ще е силна буря. — Той ме поглежда любопитно. — Добре ли си?

— Кой, аз? — питам прекалено пискливо.

— Мислех, че ще си по-развълнувана.

Развълнувана. Проблемът е, че преди седмица щеше да е прав.

— Просто съм... — Гласът ми отново ме предава.

— Знам — кимва той. — Не може да се опише с думи.

— О-о... Да.

Изпитвам облекчение, когато той тръгва по коридора, очевидно уверен, че изгарям от вълнение. Всъщност изгарям от страх, който се разраства в стомаха ми като бактерии в петриева паничка.

Когато чичо Джейкъб отваря вратата на собствената ми лаборатория, затаявам дъх.

Вътре са останалите от екипа Имортис. Те са сериозни и напрегнати и сърцето ми се отпуска малко. Не изглеждат като хора, които очакват предстоящата задача с вълнение. Студени и безизразни са като бетонни плочи.

Забелязвам лъскавата спринцовка, поставена на масата до чичо Паоло, който се обръща и ме поздравява с леко кимване.

Майка ми ми помага да си облека лабораторната престилка. На нея току-що е избродирано името ми. Тя стисва рамото ми и ме потупва окуражително.

Предишната енергия на чичо Паоло е позаглъхнала, но все още виждам на лицето му следи от нея.

— Пиа, време е.

Кимвам бавно и забелязвам, че задният ъгъл на помещението е скрит зад завеса.

— Ще ти позволя да приготвиш Имортис — казва чичо Паоло.

Сърцето ми слезе в петите още когато влязох в стаята, а сега внезапно се качва в гърлото ми, като паникьосана маймуна, търсеца път навън.

— Какво да направя? — прошепвам.

Той ми подава спринцовката и ми казва да седна. Сядам вцепенено на най-близкия стол, обградена в полукръг от най-елитните — и с най-каменни лица — биолози в света. Светкавица прорязва небето навън и по лицата им пробягват синьо-бели отблясъци.

— Пиа — започва чичо Паоло с равен и спокоен глас, — ти бе тествана безброй много пъти през последните няколко години — тестове, които вероятно са те обърквали и дори ядосвали. Тяхната конкретна цел беше да покажат дали си способна да извършваш този вид изследвания, които са необходими за постигането на нашата голяма цел — да осъществим истинската мисия на изследователския институт Литъл Кеймбридж.

Изричам думите автоматично:

— Да усъвършенства човешкия вид чрез евгеника и биоинженерство с цел да се създаде безсмъртният Хомо сапиенс.

— Точно така. Днес е кулминацията на всичко това, на всички тестове. Заради твоето отлично представяне и безупречни резултати,

знаем, че ти си напълно способна и подходяща за задачата.

Не. Само това не... Със сигурност има друг начин...

Чичо Паоло си поема дълбоко въздух.

— Тя е смесването на катализатора и елизиума. Задача, която се пада на теб — нашата най-голяма надежда и нашето най-висше постижение.

Полазват ме тръпки по врата от начина, по който изрича думата „катализатор“.

— Ела, Пиа.

Тръгвам с него към завесата в ъгъла, а останалите учени ме следват. Чичо Паоло хваща завесата. Тя е на бели и сини шарки, като одеялата, които използваме за пикниците, които си правим в двора при специален повод.

— Катализаторът — казва чичо Паоло и дръпва завесата.

В малка бяла роба, простряна в безсъзнание на металната маса за прегледи, лежи Ейми.

ГЛАВА 31

— Добре ли си? — пита чичо Паоло.

Другите мърморят зад гърба ми: „Казах ви, че не е готова...“, „Прекалено много искаме от едно момиче...“, „По дяволите, Паоло, трябваше да ни послушаш...“

Той им изсъсква да запазят тишина.

— Пиа, знаеш какво трябва да направиш. Това е единственият начин. За благото на вида ни, Пиа. Само това има значение. Целта оправдава средствата.

Казвал ми е и преди тези думи — за котето.

Започва да ми се повдига, а гръдният ми кош сякаш е стиснат в менгеме. Майка ми ме прегръща през раменете.

— Бъди силна заради нас, Пиа. Бъди силна заради мен. Заради себе си — подтиква ме тя.

— Хайде, Пиа — окуражава ме чичо Джейкъб. — Можеш да го направиш. Всички ние сме го правили. Необходимо е.

— Той е прав — добавя чичо Паоло и чичо Сергей промърморва нещо в съгласие. Чичо Харуто запазва мълчание и усещам как тъмните му очи сякаш пронизват гърба ми.

Моята съдба да нося смърт. Моето кърваво наследство. Към тялото на Ейми са прикачени електроди, чрез които на екран с монотонни бипкания се отчита сърдечната ѝ дейност. Вкарали са пластмасова тръбичка във вената от вътрешната страна на лакътя ѝ и през нея към окачена на кука найлонова банка тече тънка струя кръв. Ръката ѝ виси от масата за опити. Виждам три яркочервени капки кръв на пода — трябва да са паднали, когато са ѝ слагали тръбичката.

Ръката на Ейми потръпва. Дали другите забелязват? Събужда ли се? Как е попаднала тук? Отвлекли ли са я?

После я виждам, точно когато отвън проехтява мощен гръм, от който прозорецът подрънква.

На плота на мивката, захвърлена и забравена от екипа Имортис, лежи огърлица с малка каменна птичка.

Моята огърлица.

Автоматично посягам към врата си. Гол е. Трябва да е паднала снощи, вероятно докато Капукири ми разказваше легендата... и Ейми я е намерила.

И е дошла до Литъл Кейм, за да ми я върне.

Умът ми препуска и сглобява пъзела. Ейо ми беше разказал за Ай'оа, които напуснали селото, когато учените им обещали да ги заведат в градовете и да ги возят на самолети. За Ай'оа, които обърнали гръб на своите хора и никога не се върнали.

Още лъжи, и то лъжи, завършили със смърт.

Значи тази сутрин някой е излязъл от Литъл Кейм. Кой? Чичо Тимоти? Обикалял е около комплекса, навлязъл е в джунглата... и дори не му се е наложило да ходи до Ай'оа. Затварям очи и си представям как е протекло всичко. *Ейми бързо върви сред дърветата с огърлицата в ръце, а маймунката ѝ я следва. Чичо Тимоти или който е бил спира и осъзнава, че работата му току-що се е улеснила, защото пред него се е появила една Ай'оа, разхождаща се съвсем сама из джунглата. Беззащитно дете, нищо повече. Лесна плячка.*

Ужасът ме обгръща като студен, зъл вятър и ме пронизва от главата до краката. Нищо несъзнаващата Ейми, тръгнала на такава благородна, деликатна мисия и заловена от чудовища.

Заради мен. Всичко това е заради мен. От началото до края, дългият списък от имена и смърт, започващ още от 1902 година, безброй унищожени животи... всичко е заради мен.

Олюлявам се и чичо Харуто се напруга, вероятно усещайки, че съм на път да припадна. Но не го правя. Оставам на крака, защото истината, с която се сблъсквам, е толкова ужасяваща, толкова унищожителна, че не мога да си позволя лукса да припадна.

Заслужавам да изстрадам тази истина.

Думите, които леля Хариет изрече само преди минути, препускат из мозъка ми: *Не биха могли да вкарват обекти през цялото време — някой откън би забелязал.*

Освен ако обектите изобщо не идват от външния свят — защото учените си имат цяло село нищо неподозиращи жертви тук, в Амазония — Ай'оа. *Моите* Ай'оа. Някъде дълбоко в сърцето ми пламва огън.

Как *сmee* да протяга окървавените си ръце към *моите* Ай'оа! Как *сmee* да прави това с моята сладка невинна Ейми! Как *сmee* да връчва в *моите* ръце иглата, която ще причини смъртта ѝ? И да очаква аз да извърша неговото отвратително престъпление.

Чичо Паоло говори, описва ми процеса.

— Елизиумът ще потече във вените ѝ и ще достигне сърцето, където се намира катализаторът — ето защо не можем да вземем няколко епруветки кръв и просто да я смесим с елизиум в петриева паничка. Сърцето ще усвои леталните химични вещества на елизиума и кръвта, която потече от него, ще бъде чист Имортис. Ще я вземем и ще побързаме с преливането. Важно е кръвта да е топла и свежа. Когато се охлади, Имортисът става безполезен.

Вече си е навил ръкава до лакътя и е намазал със спирт мястото, където ще се инжектира със свежата кръв, открадната от вените на умиращата Ейми.

Всички чакат. Наблюдават. Питат се дали съм достатъчно силна, достатъчно готова.

Гледам иглата, гледам и Ейми. Ръката ѝ наистина потръпва. Искam да кажа: „Всички вие сте чудовища“, но от устата ми излизат други думи.

— Поне знаете ли името ѝ? — прошепвам едва чуто.

Чичо Паоло вирва нос.

— Име? Пиа, наясно си с това. Тя е Обект 334. Нищо повече. Никой повече. Просто... мисли за нея като за още едно коте.

Тези думи — *още едно коте* — прекъсват тънката нишка, която все още ме свързва с чичо Паоло и проклетата му *съдба*.

— Тя *не* е животно! — изсъсквам. Лицето му се изменя в шокирана гримаса. — Тя е *дете*! Човешко същество! *Не* е лабораторен експеримент!

— Пиа! — Шокът преминава в гняв. Той пристъпва напред, а аз отстъпвам от него. Зад гърба ми точно толкова изненаданите учени се отдръпват от пътя ми. Каквото и да са очаквали от мен, се съмнявам да е било това.

Но кръвта ми отново потича, гореща, дива, безразсъдна и разярена до лудост. Мъката, вината, объркването, ужасът — всички емоции, които бушуваха в мен през последните няколко дни, —

подпалват огъня, който прераства в експлозия. Поглъща ме, прелива и аз избухвам.

— Ти, *чудовище*! Всички вие! — Завъртам се към останалите. — Как можете да *правите* това? — Задушавам се от собствения си глас. — Майко, *как можеш*!

— Пиа, успокой се — намесва се чичо Паоло. Използва успокояващия си глас, плавен и сладък като мед. — Само се успокой за минута. Няма нужда ти да го правиш. Не си готова. Сега виждам това. Твърде рано е...

— Не, не е твърде рано! Никога не е твърде рано да ми кажете най-после истината!

Той тръгва към мен. Бързо минавам зад масата, за да увелича разстоянието между нас.

— Пиа, само ме *изслушай*, моля те. Губиш самоконтрол!

— Чудовищата от килера! — изричам, спомняйки си нещо, което леля Ненин каза веднъж преди много време. Започвам едновременно да се треса и да се кикотя. — *Чудовища от килера*.

— Пиа... — Той ме поглежда тревожно. Смята, че съм се побъркала.

Може и да е така.

— Дай ми спринцовката — нарежда ми той. Другите тръгват покрай стените и застават между мен и вратата.

— Не — задържам я плътно до гърдите си. — Няма да успееш да я инжектираш. Не. Пусни я да си върви.

— Пиа, знаеш, че това е невъзможно. По дяволите, Пиа, стигнахме толкова далеч! Толкова сме *близо*. За *това* беше създадена, не разбираш ли? Това е твоето предназначение! Това е начинът, по който си създадена! Да се откажеш сега означава да се отречеш от самото си съществуване. Дължиш живота си — безкрайния си живот — на това, което се случва в тази стая!

— На *убийство*?

— Не, Пиа, не е истинско убийство. Не мисли за това като за убийство или като за зло, а като за...

— ... най-благородната форма на милост, знам. Казвал си ми го и преди. — Успокоявам се и леко отпускам ръце.

— Точно така, да! — Той също се отпуска.

— В името на по-висшето благо — кимвам бавно, — на усъвършенстването на човечеството.

— Да. — На лицето му изгрява усмивка — лека и окуражаваща.

Вдигам спринцовката с елизиума.

— И това е начинът.

Той кимва и продължава ме наблюдава внимателно, но виждам триумфа в очите му. Кимвам замислено и гледам кристалната течност.

— Знаеш ли какво?

— Какво, Пиа? Кажи ми.

— *Върви по дяволите!*

Захвърлям спринцовката на покрития с плочки под, тя се строшава и разпръсва елизиума по обувките ни.

Погледите ни се срещат. Неговите очи са разширени от ужас, а моите са обезумели и пламтящи.

— Приключих с теб, доктор Паоло Доминго Алвес. Приключих с всички вас. Приключих с Литъл Кейм, доктор Фолк и елизиума, и с проклетата си съдба! — Стъпвам върху строшеното стъкло и го стривам на прах с пета. — И знаете ли какво? *Избирам хаоса.* Избирам регреса. Избирам деволюцията, гибелта, слабостта, избирам емоцията и своето сърце! Защото ако *това* — посочвам към Ейми — според вас е да бъдеш истински човек, то тогава аз *не искам* да бъда човек. И със сигурност не искам да бъда вечен човек. По дяволите вашето безсмъртие. По дяволите проклетите ви идеали и съдба. Вървете по дяволите!

Разтърсвана от гняв, се обръщам и тръгвам към Ейми с намерението да махна тръбичката от ръката ѝ и да я занеса обратно при Ай'оа.

Но успявам да направя само три крачки и чичо Джейкъб и чичо Харуто внезапно ме хващат за ръцете и ме задържат, а чичо Сергей ми хваща главата изотзад, за да не мога да ги ухапя. Съпротивлявам се, но е безсмислено. Имам непробиваема кожа, изострени като на ястреб сетива и никога няма да умра — но ми липсва физическа сила. Искам да крещя от безсилие.

Чичо Паоло поклаща глава и въздъхва.

— Жалко, Пиа. Жалко, че се провалихме с теб. Съжалявам, че въпреки всичките ни надежди и най-добри намерения, ти проявяваш

същата глупост и слепота като хора, които са далеч, далеч под твоето ниво.

Той бръква в джоба на лабораторната си престилка и вади оттам същата спринцовка, като тази, която счупих. Ужасена, усещам как сърцето ми забавя ритъма си и ме заболява.

— Надявах се, че няма да стане по този начин, но добрият учен винаги е подготвен. — Той леко натиска спринцовката и от нея пръсват няколко капки елизиум.

Точно тогава забелязвам металната количка до левия ми лакът. На нея има три табли, на всяка от които са подредени стъклени мензури.

— Мислех, че съм те научил на това още преди години — говори чичо Паоло, — помниш ли? Разбира се, че помниш. Твоята памет, за разлика от днешното ти решение, е перфектна.

Той застава от другата страна на Ейми, за да може да ме наблюдава над тялото ѝ. Очите му са приковани в мен и не забелязва, че миглите ѝ се повдигат, очите ѝ се отварят и главата ѝ се обръща. Погледът ѝ попада на мен и въпреки объркването, изписано на лицето ѝ, тя успява да ме разпознае.

— Пиа? — прошепва.

Пъхам крак под количката и я събарям. Стъклените мензури се разлитат на всички страни и се чупят в стените и тавана. Всички се навеждат и чичо Харуто изкрещява. Мисля, че в окото му е влязло парченце стъкло. Той пада напред и се блъсва в масата. Размахва ръка, закача тръбичката в ръката на Ейми и я освобождава. Кръвта потича от нея като сироп от бутилка.

За миг настъпва пълен хаос — достатъчно, за да се освободя и да грабна спринцовката от ръцете на чичо Паоло. Със светкавично бързи движения свалям Ейми от масата, издърпвам я към вратата и отделям част от секундата, за да си взема огърлицата. Когато Джейкъб и Харуто ме улавят изотзад, започвам да мушкам слепешком със спринцовката и те моментално отстъпват от иглата. Вдигам я нагоре заплашително и избутвам с едно рамо Ейми. Обувките ми оставят алена диря по искрящо белите плочки.

— Спри, Пиа! — заповядва Паоло, удря се в падналата метална количка и стъпва на изпочупените мензури. Изкрещява и отскача —

надявам се, че стъклата са му пробили подметките. С Ейми сме почти до изхода.

Отварям вратата, избутвам Ейми в коридора и я затръшвам зад нас. Тя е в безсъзнание, но от устата ѝ се отронва лек стон. Разтърсвам я, но това не я разбужда. Оставям я да се свлече на пода и се оглеждам.

На стената има стелаж с чаршафи и лабораторни престилки. Хващам го с две ръце и го повдигам. Удря се в пода със силен трясък. В същия момент огромна гръмотевица разтърсва сградата и флуоресцентните лампи над нас една по една угасват.

Явно генераторите са били ударени. На Кларънс ще му трябват поне пет минути да възстанови хранването. *Хайде, Пиа, не пропиявай този шанс...* Избутвам стелажа при вратата. Няма да ги задържи за дълго, но може би ще ги забави достатъчно.

Ейми се е отпуснала до стената със затворени очи и бледа кожа. Ръката ѝ продължава да кърви. Когато чичо Харуто изскубна тръбичката от нея, раната се разшири, а това, че влачих Ейми по пода, само влоши нещата. Различавам в мрака лепкава алена следа, идваща откъм вратата на лабораторията. Колко кръв е загубила?

Започвам да ровя из припасите, които паднаха от стелажа, когато го съборих, и намирам марля и бинт. Тръгвам към Ейми, но пръстите ми докосват нещо стъкло, което се търкаля по пода. Грабвам го с надеждата, че е някакъв вид антибиотик, който мога да сложа върху раната. Напрягам очи да прочета етикета в тъмното, и стискам ръката на Ейми, за да намаля кръвотечението. От някакъв отворен прозорец в коридора проблясва светкавица и очите ми прочитат етикета на стъкленицата.

E13.

E13. Спомням си птичката в електрическата клетка, изчерпаната ѝ енергия, действието на серума...

Побързай, Пиа!

Махам капачето на стъкленицата със зъби; нямам с какво да направя инжекция и нямам представа кога ще ѝ подейства, но времето ѝ изтича. Слагам стъкленицата между устните ѝ и изпразвам половината от съдържанието в гърлото ѝ. Въздишам облекчено, когато Ейми преглъща. После поставям марлята на ръката ѝ и я увивам с бинта — три, четири, пет пъти.

Ейми отваря очи. При проблясването на следващата светкавица виждам, че зениците ѝ са се свили до мънички точки.

— Пиа! — Тя сяда, а цялото ѝ тяло трепери. — Какво стана? Къде съм? Защо е толкова тъмно?

— Хвани ме за ръка. Знам, че си уплашена, но *трябва* да бягаш!

Преди дори да довърша, вече е на крака и се движи енергично по коридора, като ме дърпа след себе си. Движенията ѝ са бързи и резки, точно както на птичката под въздействието на Е13. *Поздравления, чичо Паоло, серумът ти действа перфектно.*

Навън хора викат и бягат във всички посоки, като се мъчат да възстановят електричеството. Остават само минути преди Кларънс да включи аварийните генератори и тогава няма да ни остане възможност да избягаме.

Не се опитвам да се крия. Дъждът и бъркотията вършат достатъчна работа. Тръгваме към оградата, обръщам се и виждам, че Паоло и останалите са успели да излязат. Забелязват ни много скоро.

— Върви — изсъсквам, — бягай колкото можеш по-бързо! Ейми, към оградата!

— Пиа, донесох ти огърлицата — казва тя. — Беше я изпуснала.

— Всичко е наред, Ейми. В мен е.

— Добре. Защото тя има много специално значение — изкрещява през рамо — и ако я изгубиш, ще е ужасно. Пиа... — Тя спира да тича и поглежда назад. — Те ни преследват. Защо ни преследват?

Хващам я за ръка и двете тичаме покрай оградата. Мъча се да запазя дистанцията между нас и учените. Трябва да я накарам да продължи да говори, за да я отвлека от преследвачите.

— Какво специално има в огърлицата, Ейми? Кажи ми. — На петдесетина метра от нас са и ни настигат. Опитвам се да тичам по-бързо, но дори и с пришпорващия я серум Ейми има къси крака и не може да поддържа по-бързо темпо.

— Тя е наш символ — казва тя. — Когато момче от племето я даде на момиче от друго племе, това означава, че докато я носи, тя принадлежи на него и на Ай'оа.

— Продължавай да тичаш, Ейми! — Сега сме зад менажерията. Хвърлям поглед назад и виждам, че чичо Паоло води останалите. Четирийсет метра.

— Не можех да допусна да я загубиш — продължава Ейми и ме прегръща през кръста. — Защото сега си една от нас.

— Ейми, чуй ме! Трябва да бягаш! Бягай вкъщи и кажи на всички... — Няма време за това. Соча нагоре: — Виждаш ли къде свършва веригата? Точно под онази греда?

Тя кимва и гледа неуверено през дъжда.

— *Катери се*, Ейми и каквото и да правиш, не спирай. В мига, в който включат захранването, оградата ще се наелектризира. *Не може да спиращ.*

— Ами ти?

— Ще бъда точно зад теб. Тръгвай!

Тя започва да се катери с ловкост, съперничаеща на маймунката ѝ, а аз съм плътно след нея. Стига догоре и вече се прехвърля през оградата.

Внезапно нечия ръка ме сграбчва за глезена и започвам да падам.

— Пиа! — изпищява Ейми, протяга се надолу и ме хваща за ръката.

— Спри! Пусни ме! — Изтръгвам се от хватката ѝ. — Бягай, Ейми, *бягай!*

— Не и без теб!

Поглеждам надолу. Сергей държи и двата ми глезена, а Паоло — лабораторната ми престилка. Отново се обръщам към Ейми, принудена да взема решение. Пускам се и с двете ръце и за част от секундата успявам да я избутам през пролуката. Тя изпищява и пада на земята от другата страна на оградата, а аз падам в ръцете на учените.

Крещя ѝ да бяга и тя ме поглежда ужасено, преди да хукне сред дърветата. С облекчение се отпускам напълно ѝ ги оставям да ме влачат.

ГЛАВА 32

Заклучват ме в стъклената ми стая и тичам в банята, където коленича пред тоалетната чиния и повръщам. Не съм яла нищо цял ден, затова от стомаха ми излиза само киселина и изгаря гърлото ми.

След като не мога да изкарам нищо повече, се облягам, дишам тежко и кашлям. Забелязвам, че по тоалетната чиния има алени ивици и вдигам ръце.

Покрити са с кръвта на Ейми.

Повръщам пак, после с препъване стигам до мивката и си мия отново и отново ръцете с гореща вода. По тях се стичат сълзи и оцветени в алено от кръвта капят по белия порцелан. Търкам все по-бързо и цялото ми тяло се тресе.

Когато водата потича студена и ръцете ми изтръпват, се връщам с труд в стаята и падам върху леглото, равнодушна и замаяна. Гърлото ми гори от повръщането, а ръцете ми са вцепенени. Притискам ги към гърдите си и усещам ударите на сърцето си.

Няколко минути чичо Паоло и чичо Тимоти стоят от външната страна на вратата ми и обсъждат мерките за сигурност. Говорят дълго за гривна около глезена, за камери и за преместването ми в изоставеното крило в Лаборатории Б. Накрая чувам как стъпките им се отдалечават и входната врата се затваря зад тях, но някой остава да пази. Чувам дишането му.

Обръщам се с лице към джунглата, вдигам ръце пред лицето си и разглеждам нежните сини линии под кожата си. *Тази кръв не е моя. Принадлежи на Ай'оа, на многото, които са умрели, за да се родя аз.*

Проследявам една синя вена с нокът и започвам да я натискам. Кожата ми е все така твърда. В този момент сълзите ми потичат, изгарящи като киселина и започвам да драскам все по-силно по китките си, но нищо не се случва. *Тази кръв не е моя! Не е моя!* — крещи мозъкът ми. Не мога да спра ужасяващата мантра, не мога да спра опитите да разкъсам китките си. Нищо не се получава.

Напълнили са вените ми с нечия чужда кръв и няма начин да се отърва от нея.

Накрая се предавам и рухвам на леглото. Китките ми са червени и болят, но болката бързо отминава и те пак са гладки, бели и перфектни.

Колко е глупав чичо Паоло... Не, не „чичо“. Никога вече. Нито той, нито който и да е от тях... Колко е глупав да си мисли, че може да ме обучи да бъда като него и останалите. Че с подходящите тестове и лекции може да ме превърне в хладнокръвен безсърдечен убиец. Че ще заглуша ударите на собственото си сърце, за да спра ударите на чужди сърца.

Той е бил глупак, но аз също. Вярвах му за всичко. От врабчето в електрическата клетка до бедния беззащитен Снизиди. Повярвах му, когато ми каза, че е необходимо. Не беше. Нищо от тези неща не беше необходимо. Беше пилеене, ужасяващо пилеене на живот. Дори и след като чух легендата на Калуакоа и усетих с всяка своя клетка, че е истина, *продължих* да не вярвам. Не изцяло. Помислих си, дори тогава, че по някакъв начин всичко ще се нареди. Че дневната светлина ще прогони нощните съмнения. Че всичко ще се окаже едно огромно недоразумение.

Да, Паоло е бил глупак.

Но аз бях по-голяма глупачка.

Мисля си за гневното си избухване и не усещам и капка триумф за това, че най-после успях да се изправа срещу него. Ейми е на свобода и бих искала да изпитвам някакво облекчение, но ме обзема единствено чувство на поражение, нещастие и съжаление, и най-вече ужасна, смазваща вина.

Какво ще стане с мен? Ще ме заключат ли като чичо Антонио, само че завинаги? Колко дълго могат да ме държат в тази стъклена клетка? Умът ми започва да прави изчисления, после се забавя и замръзва. Мозъкът ми ме предава за първи път в живота ми. Вместо да се уплаша от това, се чувствам само още по-празна.

Но защо очаквам да бъда същата, която съм била вчера? Предишната Пиа вече я няма. Ако изобщо съм Пиа, то аз съм много различна. Необратимо променена. Осъзнавам, че промяната не се е случила внезапно. Променяла съм се от дни, още откакто за първи път се озовах при Ай'оа. Хората от джунглата ме промениха. Ейми ме

промени. От известно време не бях себе си, но досега не го осъзнавах. Опитвах се да балансирам между два несъвместими свята и накрая бях принудена да направя избор. Чичо Антонио знаеше какво ще се случи и се опитваше да ме предупреди, но вместо да избира правилната страна, избрах грешната. Върнах се в Литъл Кейм. Ако само го бях послушала, двамата с Ейо отдавна щяхме да сме си избягали и да сме в безопасност в някоя далечна земя, където дори Паоло не може да ни открие.

Но какво щеше да стане с Ай'оа тогава? Убийствата щяха да продължат, със или без мен. Чудя се дали чичо Антонио е предвидил и *това* в плана си. Какво си е въобразявал, че ще се случи? Че моето отсъствие ще доведе до мъчителния край на Литъл Кейм? Едва ли. По-скоро щяха да рестартират проекта Имортис с двойно повече енергия.

Нещо се удря в прозореца и сърцето ми прескача.

И още един удар.

Изтичам до прозореца и се притискам към стъклото.

Ето го, съвсем видим, без дори да се опитва да се прикрие. Само на сантиметри от оградата.

Очите му са освирепели. Знам, че е тук заради Ейми. Представям си пулсиращия в него гняв, също толкова силен, колкото пулсиращото в оградата електричество. Дали сега осъзнава истината? Ай'оа знаят легендата на Калуакоа, знаят, че моето съществуване означава смъртта на мнозина. Просто не са били наясно, че умират самите те.

О, Ейо, съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам. За Ейми и за Снизи, и за теб и мен, и за всички други, които не познаваме и са умрели, за да мога аз да живея.

Устните му се движат. Сигурно знае, че не го чувам, но мога да прочета въпроса в очите му. Поклащам глава. Внезапно Ейо хваща оградата.

— Не! — изкрещявам, но той вече е отскочил назад с вдигнати ръце. Виждам агонията му и си мисля: *Поне няма да пробва пак.*

Но той го прави. Хваща се за оградата и се изкачва на почти метър, преди електричеството да го разтърси отново и да го принуди да я пусне и да падне на земята. Лежи присвит и за момент си мисля, че е мъртъв. Числата изпълват ума ми, както електричеството изпълва оградата. *5 000 волта на всеки 1,2 секунди и ако е мокър, това намалява съпротивлението с поне 1000 ома, което увеличава риска за*

смърт от 5% на 50%. Ако я докосне отново, рискът за смърт нараства на 95%... Прогонвам цифрите, отпъждам ги насила. Дори и да е жив, алармите при охраната вече са се разпищели. Чичо Тимоти е на път.

Сърцето ми замира, дъхът ми секва, кръвта се смразява във вените ми.

Не, не Ейо...

Не мога да издържа. Не мога да гледам как се самоубива по този начин и няма да позволя да бъде хванат от хора, които ще го убият заради кръвта му. Но какво мога да направя? Вратата е заключена.

Стените ти са направени от стъкло, Пиа.

А кое е нещото, което стъклото прави най-добре? Сещам се за спринцовката.

Движа се със скорост, която никой човек не би могъл да постигне, грабвам лампата от нощното си шкафче и я мятам с цялата си сила. Тя отскача от стъклото без резултат.

Този път се оглеждам за нещо по-тежко и се спирам на тръбите под мивката в банята ми. Изкъртвам ги от стената и водата моментално започва да се излива в стаята. Не й обръщам внимание, хващам здраво тръбата и удрям по стъклото.

Ударът не предизвиква пукване, както очаквам.

Вместо това рухва цялата стена. Парчетата стъкло се посипват по пода и земята навън като дъждовни капки и дори звучат като дъжда навън.

Вратата се отваря и пазачът Диксън влиза вътре. Той стои за момент и гледа шокирано отвора, който досега е бил стена, а после се насочва към мен. Преди мозъкът ми дори да помисли за следващото действие, ръцете ми вече се движат. Удрям с тръбата Диксън през коленете и той пада на земята със стон.

Обръщам се към оградата, но той ме хваща за глезена.

— Пусни... ме! — Опитвам се да се отскубна, но Диксън е хванал крака ми с две ръце. Лицето му е почервенияло от болка и напрежение. Изглежда твърдо решен да не ми позволи да се измъкна. Поглеждам през рамо и виждам, че Ейо ни наблюдава опулен и пребледнял.

— Наистина не искам да правя това — казвам и вдигам тръбата.

В този момент през вратата влиза друг човек. Кларънс.

И ти ли си замесен в това? Сигурно е бил отвън. Погледите ни се срещат, той бавно поклаща глава и протяга ръка към мен.

— Хайде, Пиа, дай ми тръбата. Всичко ще се оправи, ти ще...

Удрям с тръбата лявата ръка на Диксън. Той изревава и пуска крака ми, после грабва тръбата с другата си ръка и я издърпва от хватката ми. Обезоръжена, аз се препъвам назад. Коленете на Диксън явно са счупени, защото той не се изправя, но Кларънс настъпва към мен.

— Пиа...

Завъртам се точно, когато ръцете му почти ме достигат. Преди Кларънс да успее да мигне, съм зад гърба му. Диксън се опитва отново да ме улови за глезена, но аз се придвижвам с почти танцова стъпка настрани. Прекалено съм бърза за тях, рефлексите ми са твърде развити. Те са трипръсти ленивци, а аз съм златистият тамарин на Ейми, малка, бърза и недостижима.

Изумена съм колко бавни, колко крехки са тези хора. Кларънс взема тръбата и се опитва да ме удари в корема, но се навеждам и избягвам удара. Замахнал е толкова силно, че залита, пада, удря главата си в рафта с орхидеите и губи съзнание, покрит с пръст и цветя.

Прескачам навън и тичам към оградата.

— Ейо! Добре ли си? Дишаш ли?

Той кима с вълнение.

— Птичке Пиа!

— Ейо, тук съм. Аз... не мога да дойда при теб, но съм тук. — Има достатъчно място, за да провра ръка през оградата и той я поема. Усещам, че няма сила и пръстите му треперят. Знам, че имаме по-малко от минута преди чичо Тимоти и хората му да пристигнат.

— Ейми... ни каза... те са опитали...

— Опитаха се да я убият, Ейо. Трябва да се махнеш или ще хванат и теб!

— Ще те спася. Казах на вас с Папи, че мога да изкатеря оградата, ако се наложи. И ще го направя.

— Не, Ейо. Върни се у дома и кажи на всички, че трябва да бягат. — Не му ли казах нещо подобно и вчера? Но с гордост и гняв, от устата на друга Пиа. Сега го моля и съм безпомощна. *Времето ни изтича.*

Той ме пуска и се изправя много бавно. И тръгва към оградата.

— Ейю, не! — Протягам двете си ръце през оградата и го отблъсквам назад. Разтърсва ме и страшно боли, но се насилвам да надмогна болката, защото знам, че няма да пострадам. Той все още е слаб и пада на земята. Целият е в кал.

— Ейю, *идиот такъв*, аз съм виновна, че това се случва! Взеха я *заради мен*, за да могат... да я използват... Знаеш, че е истина! Знаеше от легендата на Калуакоа, че за да ме направят безсмъртна, са убили много хора. Знаеше ли, че тези хора са били Ай'оа? Че са били от твоя народ, Ейю, и че са умрели заради мен!

Осъзнавам, че съм коленичила в калта с ръце в косата си и че лицето ми е покрито със сълзи.

— Не те заслужавам, Ейю. *Върви си!* Моля те! Защо не си тръгваш?

Очите му са много тъжни, сякаш изричам на глас собствените му мисли.

— Защото те обичам, Пиа. Ето защо. Обичам те. Затова ако трябва, ще се катеря по тази ограда отново и отново. Обичам те, обичам те, обичам те. *Опитвах се* да ти го кажа.

Любов. Толкова сладка и обикновена дума. Дума, към която без да знам съм се стремяла през целия си живот — особено откакто срещнах Ейю. Но чак сега го разбирам. Когато я чувам от него, знам така, както не мога да знам нищо друго — числа, формули, научни термини, — *знам*, че е истина. Една дупка в сърцето ми, за чието съществуване не съм и подозирала, е запълнена.

Издишам бавно и го гледам удивено. *След всичко, което знаеш за мен... загиналите, жертвите, злото...*

— Обичаш ме? — прошепвам, като знам, че няма време, но и че може да нямам друг шанс да го попитам.

Имам нужда да му кажа. Да му кажа, че изпитвам същото към него, че *винаги* съм го изпитвала, още от самото начало. От онази първа нощ в джунглата, когато... се влюбих... но не го разбрах. *Но сега го разбирам. О, да, разбирам.*

— Ейю, аз...

Внезапно чувам викове и откраднатото ни време свършва. Обръщам се и виждам размазани от дъжда силуети, които се показват зад ъгъла и се устремяват към мен. *Твърде късно. Точно като Алекс и Мариан. Закъсняхме.*

— Ейю, бягай! — изкрещявам, щом ме достигат. Силни ръце ме сграбчват и ме повличат нанякъде. Виждам от другата страна на оградата мъже, които се приближават към Ейю. *Не, не, не...*

— Бягай, Ейю! Моля те! Обещавам, че ще те намеря!

И той ги вижда, но вместо да побегне, се изправя пред Тимоти, който стига първи до него. Ахвам, когато Тимоти замахва с юмрук, но Ейю го избягва и забива собствения си юмрук в брадичката на гарда. Главата на Тимоти отскача назад от удара, но той не губи равновесие — обръща се гневно към Ейю и пак нанася удар. Сигурно все още е под въздействието на тока, защото прави опит да избегне удара, но вместо това залита и ударът на Тимоти попада точно в корема му.

— Ейю! — пищя аз.

Той се изправя на крака, но е късно. Тимоти го хваща за китката и го дърпа. Ейю се бори и дори силата на Тимоти е подложена на изпитание от момчето Ай'оа. Но пристигат и други мъже и скоро Ейю е обграден и го държат десетки ръце.

— НЕ! — крещя аз и се мъча да се освободя от Паоло.

— Спри, Пиа! — заповядва той. — Тимоти! Доведи момчето в лабораторията.

При тези думи силата ме напуска. Обръщам ужасен поглед към човека, когото някога смятах за герой. *В лабораторията?*

— Точно така, Пиа. Изглежда днес все пак ще приготвим Имортис.

ГЛАВА 33

Ейо сипе заплахи и обиди, но трима мъже го държат здраво и го пренасят през комплекса. Той се мята и се бори, кожата му е хлъзгава от дъжда и им създава значителни трудности да го удържат, но въпреки това не успява да се измъкне. Имам чувството, че са забили нож в корема ми и с всяка следваща стъпка острието влиза все по-дълбоко.

Отвеждат ни обратно в лабораторията, където Ейми се размина на косъм със смъртта. Тимоти и хората му се мъчат да удържат Ейо, докато Джейкъб и Харуто завързват с колани ръцете, глезените, тялото и врата му към масата. Сергей му запушва устата и така спира гневните му викове.

Паоло казва с ужасяващо приятен глас:

— Хайде да пробваме пак.

Насочвам поглед към калните си обувки и не казвам нищо, твърдо решена да мълча и да запазя спокойствие, докато умът ми трескаво търси изход. Но такъв няма. В главата ми са единствено думите на Ейо. *Обичам те.*

— Харуто! — Паоло протяга ръка и Харуто му подава спринцовка. Няма нужда да питам каква е течността в нея. Въпреки решението ми да запазя спокойствие, сърцето ми се разтуптява още по-бързо.

— Ела! — Той прави жест към Сергей и Джейкъб и те ме бутат напред. Когато отказвам да помръдна, ме вдигат и ме изблъскват до Ейо, който продължава да се съпротивлява. Бих искала да имам същия боен дух, но той, изглежда, ме е напуснал.

Паоло поставя спринцовката в ръката ми и когато продължавам да стоя с опънати пръсти, той ги сгъва насила.

— Няма да го направя. Не можете да ме накарате! — Съпротивлявам се и се мъча да пусна спринцовката на земята. Паоло вади анкерпласт и облепва юмрука ми. Сълзи изгарят очите ми, но отказвам да се предам. Трябва да мисля ясно.

Само че започвам да губя надежда.

— Мислиш си, че ако ме *принудиш* да го направя веднъж, ще промениш решението ми? — питам с глас между шепот и ръмжене.

— Разбира се, че не, мила моя — прошепва Паоло в ухото ми, а брадата му ме гъделичка по врата. — Ще го променя, след като те накарам да го направиш десет или петдесет пъти, или колкото пъти е необходимо. Все пак — той махва с ръка, — имаме цяло село, върху което да се упражняваме.

— *Не.*

— Изглеждаш странно разстроена от съдбата на хора, които дори не познаваш — казва той замислено. — Или пък ги познаваш?

Паоло кимва към отсрещния ъгъл и изведнъж виждам, че леля Хариет седи в сянката със свити ръце и гледа в земята.

— Какво искаш от *нея*? — питам.

— Истината, мила Пиа. И истина, каквато не си бяхме и представяли. Докато ти си беше в стаята, с доктор Фийлдс имахме интересен разговор, преди да бъдем прекъснати от опита на твоя приятел да се самоизпържи на оградата.

— Казала си му за Ейо и мен? — питам я направо. Тя не ме поглежда в очите, но кимва.

— И не само това — каза ни и други смайващи неща — добавя Паоло. — Както изглежда, сама си направила важно откритие? Искаш ли да го споделиш?

Изстинала от ужас, се вторачвам слисано в леля Хариет.

— *Казала си му? За...* — спирам, защото може и да греша.

Но не греша. Той се усмихва.

— Да, Пиа. Тя ни каза. През цялото това време тайната на възпроизвеждането на елизиума си била *ти*. Абсолютно невероятно. Това растение има толкова странен жизнен цикъл!

— *Предателка* — прошепвам. Тя продължава да избягва погледа ми, като се взира в обувките си. Червената ѝ коса крие изражението ѝ. Ако беше достатъчно близо, щях да я напълня.

— Може ли да си ходя вече? — пита тя.

Паоло махва с ръка и я освобождава.

Когато минава покрай мен, леля Хариет прошепва:

— Съжалявам, Пиа.

Вратата се затваря зад нея и Паоло въздъхва.

— Хората са готови на всичко срещу подходяща цена, Пиа. Открий най-дълбокото им желание и ще ги подчиниш на волята си. Този чудесен принцип важи, мила моя, дори и за теб.

Той кимва към Ейю.

Поглеждам го право в очите и се опитвам да открия в този студен поглед чичото, когото познавах някога. Невъзможно е. Познавам лицето, но не и човека. Това съм аз, чичо Паоло, Пиа. Познавам те през целия си живот. Не прави това.

Докато разговаряме, другите работят над Ейю. Изчистват лицето му от боята и махат дори огърлицата с ягуара. Лишен е от всичко, което го прави Ай'оа. Прилича повече отвсякога на чичо Антонио. *Дали подозират? Знаят ли кой е баща му?*

Джейкъб несъзнателно отговаря на въпроса ми.

— Представете ли си, да имаш безсмъртна красота като нейната и да си паднеш по копелето на някакъв браконьер. Какъв срам!

— Не ме карай да го убивам, чичо Паоло. — Опитвам се да звуча разкаяно и благоразумно. — Ще направя каквото ми кажеш, обещавам. Заклевам се, само го пусни! Подложи ме на тест, ако искаш! — Това, разбира се, е лъжа, но няма нужда да знаят това, докато Ейю не бъде свободен и далеч оттук.

— Не разбираш ли — казва Паоло, — *това е тестът*.

Те ме избутват до Ейю и вече съм само на сантиметри от него. Усещам аромата на джунглата по кожата му, влажна, уханна и жива.

В гърлото ми засяда буца колкото топка за тенис. Сълзите ме заслепват, но не потичат, а стомахът ми се държи сякаш съм погълнала титановия бръмбар на чичо Уил жив и той се опитва да си пробие път през кожата ми.

— Създадена си с определена цел — заявява Паоло с глас от стомана, коравосърдечен глас, който рядко съм чувала досега. В рамките на часове Паоло се е превърнал в абсолютно непознат и ужасяващ човек. — Да създадеш други като себе си. Не възнамерявам да бъда запомнен като единствения учен от Литъл Кеймбридж, който се е провалил. Ти си моят успех, независимо дали това ти харесва или не, и *ще* се подчиниш или *ще* бъдеш заставена да го направиш насила. Кое си избираш?

Затварям очи и мълча.

— Много добре — въздъхва той.

Грабва ръката ми и въпреки съпротивата ми комбинираната тежест на тримата мъже — всеки от които може да ме надвие — е прекалено много. Паоло вдига ръката ми пред лицето ми. Иглата сочи надолу. Ейо се взира в мен и съм изумена колко е спокоен. Просто ме гледа и виждам цялата джунгла в очите му. Сякаш почти *иска* да го направя.

— Само помни — прошепва Паоло и усещам как мускулите му се напрягат за движението надолу, — че не трябваше да става по този начин.

Той започва да натиска ръката ми и иглата се плъзга малко над бедрото на Ейо. Той не издава звук, но мускулите на корема му потръпват от болката. Мъча се да задържа палеца си вдигнат, като отказвам да натисна спринцовката и почти не виждам от сълзите, бликнали в очите ми. Паоло натиска палеца ми с неговия, за да инжектирам елизиума в Ейо. Съпротивлявам се и пак си мисля как всичко се свежда до едно — проклетата ми слабост. Единственото, което стои между Ейо и смъртта, е моят крехък пръст. Усещам, че не мога да издържа — Паоло е много силен, прекалено *силен* — и в този момент вратата на лабораторията изскача от пантите си. Всички се раздвижват и залягат, а по тавана точно над главите ни се посипват куршуми. Паоло продължава да ме държи, за да не се измъкна.

— КЪДЕ Е СИНЪТ МИ? — изревава чичо Антонио и насочва към нас два автомата АК-47. — Махайте се от него, *копелета*!

Искам да изръкопляскам. Вместо това ухапвам силно ръката на Паоло, той започва да сипе проклетия и ме пуска за миг — достатъчно, за да успея да се прехвърля от другата страна на масата. Разкъсвам анкерпласта и махам спринцовката от ръката си. Разчитайки, че чичо Антонио ще се разправи с учените, грабвам скалпел и започвам да режа коланите, с които е вързан Ейо.

— Здравей, Антонио — казва любезно Паоло, сякаш са се срещнали на опашката за закуска. — *Син*? Брей, брей... има ли още тайни, които искаш да споделиш с класа? — Погледът му е ясен, твърд и гневен — толкова гневен, че очите му ще изскочат от орбитите.

— *Казах* назад! — Очите на чичо Антонио пламтят и изглеждат точно толкова опасни, колкото и оръжията в ръцете му. Откъде ги е взел? Сигурно от тайния арсенал на Тимоти. Чичо Антонио знае неподозирани тайни за Литъл Кейм.

Учените бавно тръгват към ъгъла, където преди седеше леля Хариет. Вдигат ръце на тила и гледат единствено към оръжията.

— Нямаме много време, Пиа — предупреждава ме чичо Антонио — Другите скоро ще са тук.

Последният колан е срязан едва наполовина, но Ейо го разкъсва и скача на крака. Двамата изтичваме и се крием зад него, докато той започва да отстъпва към вратата.

— Пиа! — вика Паоло. — Върни се, Пиа. Моля те. Ще намерим изход. Все още има шанс. Все още можеш да бъдеш учен, да сбъднеш мечтата си...

— Тази мечта никога не е била моя — отговарям. — Беше твоя. Ти ме накара да *си мисля*, че е моя. Е, имам нова мечта и повярвай ми — поглеждам го право в очите, — ти не си включен в нея.

— Паоло! — казва чичо Антонио — Ела тук! Веднага!

Той бавно се надига и после, след като чичо Антонио нетърпеливо изръмжава, бързо идва до нас. Чичо Антонио подава единия автомат на Ейо, хваща Паоло под ръка и го държи пред себе си като щит. Паоло е неподвижен като статуя, но очите му ме изгарят като двойка лазери.

Оставяме останалите свити в ъгъла.

И бягаме с всички сили.

ГЛАВА 34

Първото, което забелязвам, когато изскачаме с трясък от Лаборатории А, е, че най-после е спряло да вали. Светът е толкова жив и контрастен, сякаш е пренарисуван в три пъти по-ярки тонове. Чувствам се уязвима и незащитена въпреки чичо Антонио и неговите автомати. Хората вече се събират. В Литъл Кейм новините се разнасят бързо.

Както очевидно и звукът на изстрелите.

— Назад! — изревава чичо Антонио и размахва автомата като меч. Ейо държи своя насочен към главата на Паоло. Изненадана съм как ръцете му не трепват въпреки отвращението му от това оръжие. Но имам чувството, че лъкът и стрелите не биха имали същия ефект върху затварящата се около нас тълпа.

Това е един от най-странните моменти в живота ми. Обградена съм от познати лица, но очите им са на чужди хора. Това са хората, които ме отгледаха, обучиха, храниха се заедно с мен и празнуваха рождениите ми дни. Джонас, Жак и Сергей. Дори леля Бриджид и леля Ненин. Всички те ни гледат с ледени очи; някои са изгарящо студени, други са огнени, трети — изпълнени с объркване.

Кои сте вие, хора? Какво сте направили с моя Литъл Кейм?

Ако леля Хариет е сред тях, успява да се скрие от погледа ми. Кое то сигурно е добре, защото ако се появи, може да помоля чичо Антонио да я застреля.

И къде са родителите ми?

Внезапно чуваме тежки крачки и Тимоти и десетина от мъжете му си пробиват път през тълпата. Всички държат пушки — някои още по-големи от тези на чичо Антонио.

— Стой близо до мен, Ейо — прошепва той. — Не си устойчив на куршуми като Пиа.

Заставаме плътно един до друг — Паоло е пред нас, все така неподвижен.

— Махнете се от пътя ни — заповядва чичо Антонио.

— Антонио, приятелю — казва внимателно Тимоти. — Вярвам, че всичко това е някакво недоразумение. Спри всичко това. Защо се тревожиш за едно диво момче? Чуй какво ще ти кажа. Оставете оръжията и ще го пуснем да се върне в джунглата си. И после ще оправим всичко.

— *Махнете. Се. От. Пътя. Ми!* — Чичо Антонио насочва автомата към него.

Тимоти вдига ръце.

— Кротко, приятелю. Помниш ли колко услуги съм ти правил? Списанията, картите, радиоприемниците... От дълго време въртим бизнес, нали? Днес е същото. Остави оръжието, ще направим сделка.

— Ето ти една сделка — обаждам се за изненада и на двамата. Пристъпвам пред малката си група, защото все пак наистина съм устойчива на куршуми. — Какво ще кажеш вие да се махнете и ние да не ви убием?

— Какво правиш, Пиа, дете? — поклаща глава Тимоти. — Присъединяваш се към този луд човек? Никой ли не ти е казвал досега? Той не е с всичкия си от години.

— Ако той е луд, значи и аз съм луда. Пуснете ни да минем.

— Прави каквото ти казва Пиа, Тимоти. — Чичо Антонио стреля в земята пред ботушите на Тимоти и той отскача назад с изненадан вик. — *Моля те* — добавя чичо Антонио.

Те се раздвижват и в този момент Ейо без да иска натиска спусъка. Куршуми обсипват земята между нас и тълпата. Не знам кой е по-шокиран — чичо Тимоти или Ейо.

В тълпата избухва паника. Всички започват да крещат и да стрелят и съм пометена от паническия бяг на учените, които се опитват да се спасят от стрелбата. Чичо Антонио и Ейо бягат в обратна посока и по пътя изпускат чичо Паоло. Изглежда никой не забелязва, че съм повалена и лежа под един голям храст до вратата на Лаборатории А. Изпълзвам зад него и наблюдавам как всички невъоръжени хора напускат сцената, а чичо Антонио и Ейо се оттеглят зад електрическата станция. Чичо Тимоти нарежда на хората си да продължат да стрелят по тях и крещи:

— А къде отиде Пиа?

Някой посочва нанякъде и Тимоти и хората му бързо тръгват. Изправям се и се насочвам към чичо Антонио и Ейо, но после виждам,

че Паоло идва към мен и в последната минута влизам в Лаборатории А и бягам по коридора. Вмъквам се в първата лаборатория, когато Паоло влиза в сградата. Уплашена, че ще ме види, затварям вратата, свивам се до стената и затаявам дъх.

Помещението е тъмно, но си спомням, че е лабораторията на чичо Уил. Чувам в мрака дращение, което сигурно идва от Бабо. Стъпките на Паоло отминават моето скривалище и продължават нататък, а аз си отдъхвам. Но после вратата се отваря и се подава глава... която ме вижда.

Лея Хариет.

Взираме се една в друга за един дълъг момент, първо изненадано, а после предпазливо. Под очите ѝ има тъмни сенки. Изглежда е плакала, след като си тръгна от лабораторията.

— Пиа — казва тя предпазливо.

— Хариет. Ще ме издадеш? Отново?

Тя въздъхва и заключва вратата.

Заключва вратата. Идеално, Пиа. Не мога да повярвам, че ти самата изобищо не се сети за това!

— Защо го направи? — питам я. Нямам време за това, но изглежда сега моментът е подходящ. Може би ще ми каже истината.

Тя започва бавно, несигурно.

— Веднъж ме попита, Пиа, какъв тест е трябвало да издържа, за да получа тази работа.

Кимвам и чакам.

Тя си поема дълбоко дъх, преди да продължи.

— Беше кобила. Черна арабска кобила, най-великолепното създание, което съм виждала. Не знам откъде я бяха взели, нито откъде знаеха, че от всички създания на земята тези са ми любимите. Виктория Щраус ме заведе при нея, даде ми пистолет и ми каза, че щом натисна спусъка, получавам работата. — Тя оглежда ръцете си. — При други обстоятелства не бих го направила. Но... — Тя въздъхва и вади нещо от джоба си — снимката, над която я видях да плаче снощи.

— Излъгах те, Пиа. Иви не е бивш колега. Тя е малката ми сестра.

Момичето на снимката не е много по-голямо от мен. Седи на инвалидна количка и се усмихва, а Хариет стои до нея и я е обгърнала с ръце.

— Сестра ти — прошепвам.

Сестра ѝ. Мъртва е — каза Щраус на Паоло. — *Фийлдс не знае.*
Дъхът ми секва. Не смея да погледна към леля Хариет.

— Иви има церебрална парализа — прошепва тя. — Щраус ме намери след диагнозата. Каза, че Корпуса разработва обещаващо ново лекарство, което може да помогне на Иви, ако ѝ го дадат... при условие, че дойда тук за трийсет години. Болестта беше много напреднала и Иви се мъчеше ужасно, Пиа. Бях готова да опитам и да направя всичко! Дори... дори да издържа онзи ужасяващ тест. Но и при това положение не минава и ден, през който да не ми се *иска* да имаше друг начин, да имах избор... Толкова много ми напомняш на нея. Преди да се влоши, беше любопитна като теб. Затова исках да ти помогна. Беше почти като... почти като да видя каква би била Иви, ако не беше болестта ѝ.

Сякаш са напъхали памук в гърлото ми. Не мога да ѝ кажа, че сестра ѝ е мъртва. Може би щях, ако не беше надеждата в очите ѝ... тя е като нож в сърцето ми и просто не мога да обърна острието му към леля Хариет.

За първи път разбирам защо чичо Антонио се опита да скрие от мен истината за Имортис. Истината може да пониже и унищожи дори и най-неразрушимите от нас.

Внезапно чуваме стъпки по коридора, притискаме се към стената и затаяваме дъх. Който и да е, отминава бързо лабораторията и не отваря вратата — този път.

— Продължавай — казвам на леля Хариет. Знам, че нямаме много време, но трябва да чуя цялата история. Иначе може би никога няма да успее да ѝ простя.

— Когато ти казаха, че си преминала своя финален тест — продължава леля Хариет, — видях себе си, изправена пред същото решение, жертваща душата си по същия начин и си помислих, че само ако можех да те спра, да те спася по някакъв начин от това да направиш същата грешка, бих изкупила греха си. И за момент си помислих, че съм успяла. Но после Паоло сглоби пъзела. Досети се, че аз съм била тази, която ти е помагала да се измъкваш навън и заяви... заплаши, че ще каже на Щраус. И тогава Иви нямаше да бъде лекувана и... все още имах този коз, Пиа и знаех, че с него мога да им докажа, че продължавам да съм отборен играч. Че продължавам да съм

аморалният им учен. И го направих. Дадох им каквото искаха. Върнах си доверието им и спечелих живота на сестра си. И унищожих малкото човечност, която бях успяла да си възвърна късче по късче. А ти, мила Пиа, ти попадна под кръстосания огън. Съжалявам. Наистина, ужасно съжалявам. Но ако имах шанса да се върна назад...

Съсипана, гледам как започва да плаче.

— Щеше да постъпиш по същия начин. Знам. Сега разбирам, лельо Хариет. — Връщам ѝ снимката с надеждата Щраус да бъде изядена от анаконда. — Чичо Антонио и Ейо са притиснати от хората на Тимоти. Трябва да стигна до тях и да излезем от Литъл Кейм. Ще ми помогнеш ли?

Тя се вторачва в мен, подсмърчайки, а червената ѝ коса ѝ придава вид сякаш главата ѝ е експлодирала. Кимва.

— Ще видя дали хоризонтът е чист и ще ти дам сигнал.

Не ме поглежда в очите, а мига и ги бърше. После излиза.

След по-малко от секунда вратата се отваря и тя влиза обратно с насочена към главата пушка.

Тимоти. С подкрепление от десетина въоръжени мъже. Сред тях са Джейкъб, Сергей и дори баща ми. Чичо Уил държи пушката си така, сякаш е змия, която се кани да го ухапе и ме гледа с големи уплашени очи.

— Достатъчно, Пиа — казва Тимоти и включва осветлението. — Хайде ела с нас. Нека разрешим този спор.

Поглеждам към него, поглеждам и към другите, към намръщения Джейкъб и гневния Сергей, и си мисля само за едно нещо.

Мравки.

Терариумът е точно зад гърба ми, а до мен има стол. Плъзвам поглед от стола през терариума до чичо Уил. Той явно разбира какво си мисля, защото става много, много блед.

— Пиа, не!

Но аз вдигам стола, завъртам го и чупя стъклото. Мравките се изливат като черна вода. Поглеждам право към Тимоти и се усмихвам.

Чичо Уил изтичва при алармата и я задейства, но не успява да стигне до спрейовете срещу насекоми. Мравките пълзят навсякъде. Чудя се дали останалите знаят какво съм освободила.

Знаят. Възрастните мъже закрепчават като обградени маймуни, захвърлят в бързината пушките си и напускат помещението. Тимоти се

опитва да поддържа ред, но е понесен от вълната. Уплашената леля Хариет също не чака. Следвам я по петите.

В Литъл Кейм настава масова истерия. Има хора, които надават писъци, без да е възможно вече да знаят какво се е случило. Може би ги плашат оглушителните сирени. Поглеждам назад само веднъж и виждам някой — невъзможно е да определя кой — да изчезва под приливната вълна от мравки.

Впускам се към чичо Антонио и Ейо. Мъжете, които стреляха по тях, са напуснали поста си и бягат панически заедно с всички останали.

— Мравките на чичо Уил — казвам и чичо Антонио пребледнява.

— Мравки? Всички са толкова изплашени от някакви *мравки*? — пита Ейо.

— Това не са обикновени мравки... Няма време! Да вървим! — Грабвам ръката на Ейо и го дърпам. Вълната от месоядни насекоми е стигнала до центъра на Литъл Кейм и виждам как Харуто сваля покритата си с мравки риза. Всички са прекалено заети да се спасяват от малките чудовища и ни оставят да бягаме необезпокоявани към портата.

Точно преди да стигнем джиповете, ни пресрещат Тимоти, Паоло и Сергей, и тримата — въоръжени. Замръзваме.

И те замръзват. Никой не отклонява оръжието си.

— Спри тази лудост, Антонио — казва Паоло с най-спокойния си и убедителен глас. — Няма нужда да става така. Ще пусна момчето да си иде, кълна се. Не знаех, че ти е син. Трябваше да ни кажеш. Можехме да го подслоним тук. И може би все още можем. — Той бавно се навежда, оставя пушката си на земята и вдига ръце. — Виждаш ли? Не искам насилие.

Не мога да се сдържа. Избухвам в недоверчив смях.

— Не искаш насилие? *Не искаш насилие*? И колко души си убил?

— Пиа! — Той ме поглежда с укор. — Може би трябва да погледнеш зад себе си.

С Ейо се обръщаме. Чичо Антонио също понечва да го направи, но го спира опряната до врата му игла. Той замръзва, същото прави и сърцето ми.

— Майко — прошепвам, — *недей*.

Лицето ѝ представлява ледена маска, а пръстите ѝ, деликатно държащи спринцовката с елизиум, не трепват.

— Не мърдай, Антонио. Не ме принуждавай да го направя.

— Рано или късно *някой* ще бъде инжектиран днес — казва Паоло. — Тимоти?

Тимоти идва и взема пушките на чичо Антонио и Ейо, като никой от тях не възразява.

— Силвия — прошепва чичо Антонио, — отраснахме заедно. Помниш ли? Ти, аз и Уил. Промъквахме се в лабораториите, смесвахме разни химикали и правехме експлозии. Крадахме всички ножове от кухнята и ги криехме в шкафа на бавачката. Веднъж пуснахме всички животни от менажерията. Помниш ли този ден? Как старият Сато тичаше наоколо и се опитваше да хване онзи тапир...

— Млъкни, Тони — казва тя и се обръща към мен. — Трябваше да бъда аз — прошепва. — Делеше ме само едно поколение... Само като си помисля колко малко. И ето ме мен, затворена в това смъртно, умиращо тяло, и *теб*, неблагодарно, глезено момиченце, което дори не знае какво има. Трябваше да бъда аз. Аз нямаше да го разочаровам.

Може да има предвид единствено Паоло. Зяпвам я, зашеметена от отровата, която никога не съм подозирала, че таи в себе си.

— Ти си ми *майка*...

— Никога не съм искала да ти бъда — е нейният отговор и думите ѝ сякаш разцепват земята между нас и създават пропаст, която никой мост не би могъл да преодолее.

— Е, изглежда всички стигнахме до съгласие. — Паоло прави знак на Тимоти и Сергей и те свалят оръжията си. — Ето. Така е по-добре. Все пак сме цивилизовани хора.

През рамото му, през стъблата на дърветата, засадени в центъра на алеята, виждам, че вратата се отваря. Не мога да разбера от кого. Поглеждам настрани и виждам, че чичо Антонио и Ейо също са забелязали това.

Но майка ми продължава да държи иглата, допряна до врата на чичо Антонио.

— Ако остана — питам внезапно — и се закълна да правя каквото ми кажете, ще пуснете ли на свобода чичо Антонио и Ейо?

Паоло ме поглежда замислено.

— Ами, да видим. Ако...

Прекъсва го оглушителен крясък. Поглеждаме нагоре и виждаме Мърморко, който прелита с великолепен скок над главите ни от покрива на Лаборатории А до дърветата и крещи по целия си път. Клоните шумолят, когато преминава по тях и той внезапно скача през пролуката между металните пръти и веригите — същата пролука, през която Ейми се измъкна тази сутрин. Мърморко изчезва в джунглата с див крясък.

Някой — вероятно чичо Джонас — е освободил всички животни, като сигурно е мислел, че мравките може да решат да ги изядат за десерт. Папагали крещят и летят над нас, Джинкс се изплъзва като сянка, група маймуни правят всичко по силите си да настигнат Мърморко. Последен, Алай бяга с големи скокове и хвърля един златен поглед към мен, преди да изчезне в джунглата.

Изглежда всички сме изпуснали нишката на разговора и чичо Антонио се обажда първи. Той завърта глава достатъчно, за да ме погледне. Ужасена съм от това, което виждам в очите му.

— Помни, Пиа — прошепва той. — Перфектен е този, който постъпва перфектно.

Той пристъпва назад и иглата се забива във врата му. Шокирана, майка ми изпуска спринцовката и тя пада на земята, но не и преди половината от съдържанието да се влее право в кръвта на чичо Антонио. Той пада в краката на майка ми като смачкан лист хартия.

ГЛАВА 35

Светът пропада под краката ми и се хвърлям към чичо Антонио заедно с Паоло, Тимоти и Сергей. Но Ейо ме хваща за ръка, издърпва ме назад и преди да ни стигнат, побягваме.

След нас ехтят викове. Ние не спираме. Минаваме покрай дърветата, по алеята, покрай оградата... само за момент се обръщам да видя кой е отворил портата за нас.

Баща ми. Моят кротък, послушен, благ баща, който не би противоречил на никого дори и да му кажат, че небето е зелено, а слънцето — най-обикновен лимон. Той ми помахва тъжно, докато минаваме покрай него и дори не остава време да го повикам. Поглеждам назад и виждам, че Паоло и Тимоти връхлитат върху него.

Моля ви, нему правете нищо лошо — проплаквам вътрешно. — *Той никога не е навредил на никого.* Малкият жест на помощ, сравнен с отвратителното предателство на майка ми, е като нежен мехлем върху раната, която тя нанесе на душата ми. Няма да я излекува, но помага. Когато се наложи, поне единият от тях не ми изневери.

В ушите ни ехтят изстрели и усещам как един куршум ме парва по крака. Болката е ужасна, но естествено не успява да пробие кожата ми.

— По-бързо! — провиква се Ейо и ме дърпа след себе си. Няма шанс да ни стигнат — мен с моята свръхскорост и Ейо, който е отраснал в джунглата.

Не могат да ни настигнат, но куршумите им може и да успеят. Ейо се препъва, улучен в дясното рамо, но запазва равновесие.

— Ранен си! — Дърпам го за ръка да спре, но той поклаща упорито глава и продължава, макар и с по-бавно темпо. Отклоняваме се от пътя и навлизаме в джунглата.

— Не можем... да спрем! — вика той и виждам, че в очите му има сълзи. — Обещах му, че ще те махна оттук — и предпочитам да умра пред това да се проваля!

Не мога да споря. Отново виждам как чичо Антонио се свлича надолу, виждам как животът го напуска, виждам как светлината в очите му угасва. Сега и аз плача и това ми пречи. Отдалечили сме се от преследвачите си, но Ейо губи сили.

— Добре ли си? — крещя, докато прескачам паднало дърво. Той трябва да го изкатери и забавям крачка, за да го изчакам. — Можеш ли? Ако ни хванат, направо ще ни застрелят! Този път окончателно!

— Добре съм — настоява той. — Давай. След теб съм.

За да го докаже, ускорява темпото. Но само за няколко крачки. После се препъва и пада. Връщам се при него и му помагам да седне.

— Ейо, не може да продължиш. Тече много кръв.

— Кал — изрича той през зъби. — За да спре кръвта. Листа и кал.

Започвам да копая, докато стигам до влажната пръст. Загребвам с шепи и я давам на Ейо, който намазва рамото си. Задъхва се от болка и потръпва при всяко докосване. Никога не съм се чувствала толкова безпомощна.

Щом калта на рамото му се спича, той ляга, затваря очи и диша тежко. И аз дишам на пресекулки, сякаш тялото ми се опитва да подражава на неговото.

— Ейо — хващам ръката му, — Ейо, какво да направя сега? Да доведе ли Капукири?

— Той си отиде.

— Какво? Какво му се е случило?

— Не Капукири — Ейо отваря очи и се взира в зеления балдахин над нас. — Папи.

Ох. Да. Така е. Чичо Антонио е мъртъв. Сцената се преповтаря в ума ми. Чичо Антонио се притиска към иглата, пада, просва се неестествено на земята. По кожата ми пробягват тръпки. Имам чувството, че съм покрита с човекоядни мравки.

— Защо го направи? — питам тихо. — Можех да се договоря с тях. И двамата щяхте да бъдете свободни.

Всъщност знам защо го направи. Знам съвсем добре. *Най-благородният живот е този, който се дава за друг.*

Ейо отново затваря очи. Чудя се кое му носи повече болка — куршумът или скръбта.

— Върви, Пиа. Ще се скрия. Никога няма да ме намерят. Слушай. Ай'оа... се подготвят за битка. Искат да нападнат Литъл Кейм. Трябва да ги спреш... Така само ще ги избият. — Той потръпва и спира, за да си поеме въздух. — Трябва да продължиш напред. Аз ще се оправя, джунглата е моят дом. Ще... ще ме скрие и защити.

— Ейо...

— *Върви!* — изръмжава той и прозвучава точно като баща си.

— Добре — казвам аз. — Но не се отдалечавай. Ще се върна за теб.

Очите му се затварят от болката, но той кимва. Протягам се, докосвам бузата му и прокарвам пръсти по брадичката му.

— Пази се.

— Ще се пазя. И ти се пази.

— *Сериозна съм, Ейо. Ти... ти си всичко, което ми остана* — прошепвам.

— *Върви, Пиа.*

Побягвам.

Ейо не е излъгал. В селото цари оживление. Мъжете пълнят кратуните си с кураре и дори жените събират стрели. Обикалям колибите и търся Ачири или Лури.

Внезапно нечия ръка ме дърпа изотзад за тениската, завърта ме и се оказвам очи в очи с Бурако. Лицето му е като прорязано от линия червена боя, а ръката му е насочила — безсмислено — нож към гърлото ми.

— *Ти* — изсъсква той и ме разклаща. — *Караиба!* Дошла си да си довършиш работата? — пита на езика на Ай'оа. — Дошла си да убиеш децата, нали? Дошла си да пиеш кръвта им? Убийца!

— Не! Разбира се, че не! Дойдох да *помогна*...

— Лъжкиня! — Опира ножа до гърлото ми и се чудя какво според него ще постигне.

— Спри! — чувам писклив глас и Ейми се появява до него. — Пусни я! Тя *ме спаси!*

Бурако поглежда несигурно от мен към Ейми, но не отслабва хватката си.

Ейми слага ръце на кръста си и го пронизва с очи.

— Казах, че тя *ме спаси*. Тя е на *наша* страна, Бурако!

При други обстоятелства би ми било забавно да гледам как се опитва да сплаши мускулист воин. Сега само въздъхвам с облекчение, когато той ме пуска. Но в очите му продължава да има недоверие. Не мога да го виня.

Ейми ме прегръща през кръста.

— Ти си тук! Пиа!

— Да — отвърщам. — А ръката ти, Ейми? Как е?

— Добре е! — Някой ѝ е направил по-стегната и по-добра превръзка и съм щастлива, че изглежда е спряла кървенето. Също се радвам, че Е13 не я е оставил в несвяст... или по-зле. Но не съжалявам, че използвах серума върху нея — ако не го бях направила, може би нямаше да е жива.

Ейми се оглежда наоколо.

— Къде е Ейо?

— Идва. Ранен е, но ще се оправи. — *По-добре да се оправи, защото иначе ще го убия.* — Къде са Ачири и Капукири?

Тя ме повежда. Ай'оа ме поздравяват, когато минавам покрай тях, но не прекъсват приготовленията си. Лицата им са гневни, неумолими и изрисувани с червена боя. Никога досега не съм ги виждала такива. Няма и следа от обичайното им спокойствие и приветливост. Напомнят ми на мравките на чичо Уил: диви и смъртоносни.

— Ачири! — Виждам старейшината и се затичвам към нея. Тя рисува страшни назъбени линии с кървав цвят по лицето на Лури. Обръщам се към нея на езика на Ай'оа. — Ачири, трябва да ме изслушаш!

Тя не спира да рисува, но пита:

— Какво има, птичке Пиа? Къде е Далекоходеца?

— Ранен е. В джунглата. Можеш ли да изпратиш някой да му помогне?

Ачири кимва, прави знак на мъжете и им нарежда да го потърсят. Продължавам:

— Той ме изпрати да ви кажа... Не можете да нападнете Литъл Кейм!

Тя оглежда работата си и кимва.

— Върви, Лури. — Лури ми се усмихва и тръгва. Ачири избърсва ръце в полата си и се обръща към мен.

— Това пък какво е сега? Първо, Ейми идва и ни казва, че лоши хора са се опитали да я убият, а ти си ѝ помогнала да избяга. После Ейо хуква да те търси и не се връща. Появяваш се ти и ми казваш, че не трябва да се защитим от тези, които убиват децата ни? — Намръщва се към Ейми. — Дори и тези деца да са достатъчно глупави да се скитат сами!

Ейми също ѝ се намръщва.

— Трябваше да върна на Пиа огърлицата ѝ!

— Глупаво момиче! — скарва ѝ се Ачири. — И затова тръгна сама из джунглата? Тц! — Тя отново поглежда към мен. — Кажи ми, птичке Пиа, трябва ли да се хвърлим в краката на тези чужденци и да бъдем избити?

Отстъпвам назад, уплашена от силата ѝ — и от гневните червени линии, изрисувани по лицето ѝ.

— Не! Разбира се, че не! От всички хора аз най-добре разбирам защо трябва да се биете! Но те имат пушки, Ачири, и много Ай'оа ще умрат, ако се изправят така срещу тях!

Тя се замисля, но Бурако внезапно изниква до мен и заговаря на езика на Ай'оа.

— Ще се бием! Не слушай чуждото момиче! Виж каква беда ни донесе то!

— Млъкни, Бурако! — изръмжава Ачири. — Капукири! Ела!

Шаманът идва с накуцване. Само той не е изрисувал лицето си. Ачири ме посочва.

— Пиа казва, че не бива да се бием. Бурако казва, че трябва. Ейо Далекоходеца все още не се е върнал. — Тя вдига ръце. — Да се бием или да не се бием? Чувам много гласове и виждам много пръсти, сочещи в различни посоки! Кажи ми, Капукири, виждаш ли по кой път трябва да тръгнем?

Капукири примигва към нея като бухал и се оглежда.

Ай'оа, вече разбрали за спора, притихват и се приближават, за да чуят какво ще каже водачът им. Ейми се притиска към мен и ме държи за ръка.

Най-после Капукири проговаря:

— Видях знака на ягуара, богомолката и луната в очите на дъщерята на Миуа. Тази, която крачи с ягуар за неин пазител и която не може да падне от копие или стрела. Тя ни беше изпратена, за да ни води.

Ай'оа шепнат в съгласие и само Бурако се мръщи. Капукири протяга разкривената си ръка към мен.

— Говори, Неумираща, и ние ще слушахме.

Той отстъпва назад и аз се оказвам обградена от изпълнени с очакване Ай'оа. Отначало мълча, но Ейми ме гледа сериозно, изпълнена с толкова надежда и доверие в мен, че намирам думите.

— Ай'оа, аз съм, както казвате, *караиба*, чужденка. Но вие знаете историята на Калуакоа. Знаете, че Неумиращите се раждат само, когато мнозина умрат преди тях. Това важи за Калуакоа и важи и за мен. — Затварям очи и си поемам дълбоко дъх — иска ми се Ейо да беше тук и се мъча да не мисля как чичо Антонио се свлича на земята. Ако мога да се съсредоточа само за няколко минути... — Днес научих, че много са умрели и те са от вашата кръв. Учените, които са ме създали, са измамили хората ви и са използвали елизиум — *иреса* — за да ги убият. Кръвта им е била взета, преминала е нататък и сега тече в мен. — Вдигам ръце с китките нагоре, а сред Ай'оа се разнася шепот. — Аз съм чужденка, но кръвта ми е на Ай'оа и това е ужасно, ужасно зло. Не мога да ви върна мъртвите, но мога да опитам да ви спра, за да не стават повече. Моля ви, не нападайте Литъл Кейм. Учените имат пушки и макар да знам, че вие сте храбри и готови на всичко, стрелите ви не са проблем за тях. Съгласна съм с вас: чужденците трябва да си отидат. Трябва да си върнете джунглата. Но не това е начинът.

— А кой е начинът? — пита Ачири.

— Елате с мен там, където расте *иреса*. — Идеята се оформя в главата ми в момента, в който я изричам и знам, че това е единственото, което можем да направим. — Ако унищожим цветята, ще премахнем причината чужденците да са тук. Ако *иреса* изчезне, учените ще си отидат.

Отстъпвам назад, за да покажа, че съм свършила. Те започват да шепнат и шепотът става все по-силен, докато накрая Бурако надава рев, за да ги накара отново да утихнат.

— Не ми харесва това, което Неумиращата каза — обявява той и сърцето ми се свива. — Но думите ѝ са истина.

Вдигам глава с надежда. Той кимва и ме поглежда сериозно.

— Ще отидем при *иреса* и ще ги унищожим до едно. Днес не бива да умират повече хора.

Ейми стиска ръката ми и надава радостен писък.

Искам да изпитам радостта ѝ и наистина съм доволна, че Ай'оа ме послушаха. Но в този момент копнея единствено Ейо да е до мен и да поплача на рамото му.

Чак привечер стигаме до Долината на Глен. Има петима пазачи — явно чичо Паоло е очаквал да дойда тук. Но не е очаквал цялото племе Ай'оа. Да парализират пазачите с кураре, преди те дори да са успели да ни видят, е детска игра за тези ловци от джунглата.

И тогава започва истинската ни работа. Жените изпразват кошниците си от оръжията и започваме да ги пълним с цветя.

Учудвам се колко ми е трудно да го правя, макар и да знам каква е цената тези цветя да бъдат използвани. Те са напоени от кръвта на мнозина, но моето съществуване е свързано с тях. С тези цветя споделяме малко обща ДНК. Но трябва да бъде безпощадна. Трябва да си идат до едно.

Кошниците скоро преливат и хората започват да правят наръчи от цветя. Увиваме ги в тениски и в листа, а някои жени дори ги затъкват в косите си. Ай'оа превръщат лилавозлатните орхидеи в свое облекло — същите цветя, които са откраднали живота на толкова много хора от народа им. Лури ме намира и ме прегръща силно.

— Не бива да носиш тежестта на злото, сторено от други, Пиа. Вината не е твоя. Ние не обвиняваме теб.

Отдръпвам се от нея.

— Ако не бях аз, Лури...

— Ако не беше ти — промълвява тихо тя, — щеше да е някой друг. И кой би могъл да предположи? Ако беше някой друг, може би нямаше да има такова благородно сърце като теб. Може би щеше да е по-лошо за нас. Но не трябва да гадаем какво би било — а само да виждаме какво е сега. А именно, Пиа, че ти се доказва като приятелка на Ай'оа. Не... доказва, че *си* Ай'оа. — Тя е малко по-ниска от мен, но когато ме поглежда право в очите, имам чувството, че е много, много

по-висока. — Ти каза, че във вените ти тече нашата кръв. Добре. Горди сме, че те имаме.

Стегналото сърцето ми менгеме леко отслабва хватката си. Искам да прегърна Лури и да заридая на рамото ѝ. Искам тя да ме прегърне така, както майка ми никога не го е правила така, както я виждам да прегръща малката Ейми и искам да ми каже, че всичко ще бъде наред. Но в душата ми все още има твърде много болка и вместо това свивам юмруци и се втрещвам в земята.

Лури повдига брадичката ми с пръст.

— Малка *Тапумири*, на света има чудовища. — Тя затъква едно стъбло елизиум зад ухото ми, погалва косата ми и се усмихва. — Но ти не си едно от тях. Не поемай в сърцето си теглото на умрелите. Остави това на боговете. Смъртта невинаги е тъжна — за някои е вход към свят, в който всеки пие от *иреса* и става безсмъртен.

Взирам се в нея и усещам в очите си непотичащи сълзи. Това са красиви думи, но премахват съвсем малка част от болката ми.

Виждам през долината, че войните, изпратени да търсят Ейю, се връщат. Ейю не е с тях. Поемам дълбоко въздух и очите ми се премрежват от сълзи. Лури нежно обръща лицето ми към себе си, за да ме погледне в очите.

— Ейю е силен и знае как да се грижи за себе си. Не се тревожи за него сега.

Дъхът ми продължава да замръзва в гърлото и едва се сдържам да не се втурна в джунглата. Но му обещавам, че ще се грижа за Ай'оа и няма да добавя нарушено обещание към злото, което моят живот е причинил на света.

Когато събираме всички цветя, тръгваме към реката. Става късно — трябва да се движим по-бързо, но не мога да ги насилвам. Мисля си, че за Ай'оа това, което правим, е нещо като духовен ритуал. Може би ще се превърне в традиция. Може би всяка година ще идват в долината, изпълнена с някакъв вид цветя, ще ги берат и ще ги носят до реката. Може би след сто години ще продължат да го правят и ще разказват историята на птичката Пиа, без да са сигурни какво точно се е случило, но все едно ще я честват и ще ѝ отдават почит.

Съжалявам, че не съм научила повече за религиите по света. Кой знае? Може би някъде там се крие истината за съществуването на всичко. Паоло обичаше да повтаря, че истината винаги намира начин

да излезе на бял свят и според мен това е единственото вярно нещо, което някога е казвал.

Стигаме до реката и започваме да хвърляме цветята в нея. Скоро Литъл Мисисипи е препълнена от тях — никога не съм виждала по-красива гледка, освен може би онзи следобед, когато плувах с Ейо и Ейми и когато се смеехме, бяхме щастливи и нямахме представа за злото, което витае в света ни. Чудя се къде ли е Ейо и защо все още не ни е намерил. Може би е сам, кървящ и дори умиращ... насилвам се да спра да мисля за това и си спомням думите му: *Джунглата ще ме пази.*

Последното цвете е затъкнато зад ухото ми. Вземам го и се вирам в нектара му. *Красота и смърт, толкова тясно свързани.* Това май важи за целия ми живот.

Потопям го във водата. За разлика от останалите, които вече са отплавали надолу по течението и са се изгубили от поглед, то потъва и не се появява отново на повърхността.

Когато поглеждам нагоре, виждам две жълти очи сред листата на другия бряг. За момент застивам, а после се провиквам:

— Алай! Алай, ела!

Той излиза от храстите, застава върху меката кал до водата и ме наблюдава. Виждала съм и преди този му поглед, в нощта, която прекарах при Ай'оа, а Алай избяга в джунглата и едва се върна при мен. След една дълга минута кимвам.

— Сбогом.

Алай сякаш разбира, кимва с петнистата си глава и ми обръща гръб. Сърцето ми се свива, когато виждам как най-старият ми приятел изчезва в джунглата, но след миг изпитвам облекчение.

Време е и двамата да бъдем свободни.

ГЛАВА 36

— Сигурна ли си, че ще дойде? — пита Бурако. — Откъде да знаем какво ще направят тези чужденци? Ту ми се струва, че ще поемат по един път, ту — по друг. Няма смисъл. Няма причина. Как би могла да знаеш? — мърмори и клати глава той.

Ачири му отговаря спокойно:

— Не познава ли ловецът навиците на тапира? Така и нашата птичка Пиа знае навиците на чужденците. Послушай я.

— Той ще дойде — казвам и се мъча да мисля за работата, която ни предстои, а не за Ейо. *Моля те, бъди в безопасност, бъди добре...*

— Трудът на живота му загива, а тази долина за него е центърът на света. Ще дойде.

Крием се из Долината на Глен или това, което *беше* долина. Сега е само гол склон в джунглата, покрит с мъх белег, който за дни ще бъде излекуван от нова растителност. Нормални орхидеи, папрат и хеликониите ще покрият раната и джунглата ще забрави какво е имало тук. Елизиумът си отиде. Завинаги. За него ще си спомнят само Ай'оа и учените, които успеят да се измъкнат от джунглата.

В гората притъмнява, остава само около час дневна светлина. Сигурна съм, че Паоло ще дойде рано или късно да провери долината, но може би ще трябва да изчакаме до сутринта, преди той да се появи.

Протягам пръсти към каменната птичка в джоба си. *О, Ейо, къде си?*

— Шшт. Идва. — Капукири стои със затворени очи и държи с две ръце дълга тояга пред себе си. Сърцето ми подскача, защото решавам, че говори за Ейо, но виждам, че не е така.

Пристъпвам напред и на пътеката се появява Паоло. Не е нужно да се обръщам назад, за да съм сигурна, че Ай'оа са невидими.

Паоло забавя ход, спира и оглежда опустошената долина с ледено изражение. Отвътре бликва гняв, горещ и жлъчен като вулкан. Скоро се появяват и останалите — Тимоти, членовете на екипа

Имортис, майка ми, други учени и служители. Леля Хариет и баща ми ги няма. Надявам се двамата да са се измъкнали.

Всички носят пушки и, разбира се, са изтощени. Дали са успели да спасят нещо? Може би след няколко дни мравките ще си отидат и те ще успеят да се върнат и да приберат имуществото си и екипировката.

Защо изобщо мисля за това? Литъл Кейм вече не е мой дом. Проблемите са си техни.

— Днес направи нещо ужасно, Пиа — казва Паоло с глас, подобен на клокочеца лава. — Нещо много, много ужасно.

— И ти си направил много ужасни неща. Мисля, че имам право поне на едно.

Той гневно махва с ръка към унищожената долина.

— Значи това ще бъде твоето наследство? Един-единствен безсмъртен човек да се роди — и да се отплати по този начин? Хвърляш собствената си раса в пламъците на забравата заради *прищявка*. Заради хормонално привличане към едно диво момче.

— Знам достатъчно за диваците — отговарям. — Отгледана съм от диваци.

— Не се опитвай да си играеш на думи с мен, момиченце. Аз те направих това, което си. И аз ще те унищожа.

— Няма да я докоснеш, *карауба* — казва Лури, излиза от прикритието си и застава до мен. Ай'оа изникват от джунглата и се събират около нас. Учените отстъпват назад и вдигат пушките си. Но срещу всяка пушка има насочени по пет отровни стрели.

— *Карауба* — заговаря Бурако и пристъпва напред, — ние, Ай'оа, чухме историята на птичката Пиа. Сега знаем какво сте сторили с братята, сестрите, майките и бащите ни, които напуснаха селото ни и приеха вашия начин на живот. Знаем, че са мъртви. Чухме всички неща...

— Няма да слушаме това! — изкрещява Сергей, пристъпва напред и размахва пушката си. — Те са невежи и повтарят казаното им от Пиа. Това е абсурдно...

Сякаш омагьосана от Капукири, стрела със зелени пера прелита и улучва Сергей в гърлото. Той пада без да продума повече, учените ахват едновременно и започват да отстъпват. Затичвам се към него с плач, като за момент забравям, че е убиец. Виждам само човек, когото цял живот познавам, някой, когото съм мислела за приятел. Но Лури

ме хваща за ръката и ме издърпва назад с тържествен поглед. Никой не казва кой е изстрелял стрелата, но Бурако продължава невъзмутимо:

— ... и знаем, че са истина. Ние, Ай'оа, нямаме място в сърцата си за лъжци, крадци и убийци. Отсъдено е, че вие сте точно такива. Сега. Вие ще напуснете това място. Всички вие ще напуснете това място днес и никога няма да се върнете. Ако някой чужденец пак покаже лицето си тук, ще го застреляме. Няма да повярваме отново на лъжи и номера. Никога повече. Вървете си. Вървете си веднага.

Учените реагират различно. Някой са изпълнени с готовност да се подчинят, но други се мръщят и пристъпват напред с насочени пушки.

Паоло вдига ръце, докато всички — включително и Ай'оа — не запазват тишина, за да чуят какво ще каже.

— Ние ще си тръгнем. — Ай'оа надават възгласи, но той изчаква, за да видят, че не е свършил. — Ние ще си тръгнем — повтаря той — и няма да се върнем. Ако е имало причина да сме тук, вече я няма. — Той поглежда към мен. — А сега говоря на теб, Пиа. Чуй ме много, много внимателно. Ти *ще* дойдеш с мен. Сега.

— Никога. Аз...

— Държим момчето.

Изтръпвам.

Това не може да е истина. Ейо каза, че ще се скрие... че джунглата ще го пази...

— Държим момчето, Пиа. И ако не дойдеш, ще го убием. Съвсем просто е.

Той разперва ръце и плясва с тях, за да покаже, че е приключил. Ай'оа тихо говорят за лъжи и номера, но чувам единствено ударите на обезумялото си сърце. Те държат Ейо. Хванали са го. Дори и да не са го направили, как бих могла да поема този риск? Не Ейо. Никога Ейо. Обичам го — и дори нямах шанса да му го кажа.

— Ще дойда.

— Не, птичке Пиа! — прошепва Лури, но Ачири й казва да замълчи.

Пресичам празното пространство и тялото ми се вцепенява все повече. Точно преди да стигна до Паоло, се обръщам и поглеждам обратно към своите Ай'оа.

Толкова съм горда с тях. Беше тяхна идея да се изправят пред чужденците и да си възвърнат честта. Поглеждам към Бурако. Ачири. Лури. Капукири. Ейми. И всички останали, чиито имена са част от джунглата. Хора на джунглата. Хора на ягуара. *Ягуар, богомолка, луна.* Едно и също е — Ай'оа и джунглата, Калуакоа и *иреса*, ягуарите, маймуните, папагалите и реката. Свят на красота и мистерия, свят, който никога не е трябвало да оскверняваме. Но сме го сторили. И сега най-малко виновните плащат цената, а наистина виновните си тръгват свободни. Поне моите Ай'оа ще са в безопасност.

Но те никога не са били мои, нали? Те са на джунглата, както и джунглата е тяхна.

Обръщам се отново към Паоло. Той ме прегръща през раменете и не се опитвам да му попреча. Уморена съм да се боря.

Думите, които прошепва в ухото ми, докато вървим, само влошават нещата:

— Не си мисли, че това е краят, глупаво момиченце. Може и да си унищожила всичко, но ние знаем тайната ти, помниш ли? — Той ме хваща за брадичката и стиска силно, докато от очите ми не потичат сълзи. — Ето. *Ето ги.* Стотици, хиляди, ако пожелаея. Трябваш ми само ти и сълзите ти. Можеше да имаш всичко, Пиа — цяла вечност здраве, богатство, щастие, сила и каквото още си поискаш. Но вместо това ти си спечели вечност на скръб. Ще плачеш, Пиа, о, да. Ще плачеш. Вече това ти е работата. Твоето предназначение. Харесва ли ти? Дадох ти едно предназначение и ти го захвърли. Премаза го, буквално. И какво сторих аз? Аз, добрият, щедър чичо Паоло? Дадох ти ново предназначение. Плаещ живот, живот, в който сълзите са цветя. Не звучи ли поетично? Би трябвало да ти хареса, с новата ти чувствителност и морал. Жалко, наистина. Ще се справим по-добре със следващата. Може би също ще я кръстим Пиа. Или Антонио. Кой знае? Светът е пълен с възможности. *Нямам търпение...*

Стигаме до реката, където ни чакат останалите жители на Литъл Кейм — включително и баща ми. Той ме поглежда тъжно, но аз съм щастлива, че не е пострадал, задето ни помогна да избягаме.

— Не се връщаме в Литъл Кейм, нали? — питам.

— Какво? И да бъдем изядени от онези чудовища, които Уил създаде? Не мисля, мила моя. Не, ще разширим хоризонтите си. Може

би Африка. Чух, че там има места, на които можеш да видиш повече небе, отколкото земя. Няма ли това да е приятна промяна?

Всички се качват в лодките и тръгваме надолу по реката. Ейю беше прав, тук навсякъде има скрити лодки, далеч от полезрението на самолети и хеликоптери. Литъл Кейм винаги е потаен. До самия си край. Чичо Тимоти се бори с двигателя на една от лодките и сипе проклетия, докато накрая двигателят запалва.

— Не държиш Ейю, нали? — питам.

— Разбира се, че не — разсмива се Паоло.

Ейю е в безопасност.

Отново мога да дишам. Ето за това мога да се хвана. Това ще ми даде надежда.

Но не много.

Всичко, което Паоло каза, е истина. С Литъл Кейм е свършено, да, но изследването продължава да е в главите им, а сълзите ми му дават бъдеще. Проектът Имортис не е прекратен, а е само в началото си. Което означава, че още много хора ще умрат. Вероятно не Ай'оа, но други хора.

Създадена съм, за да донеса живот на света. Живот в изобилие, преливащ живот, живот отвъд най-смелите мечти на човечеството.

Но в действителност нося смърт.

— Една липсва — случайно достигат до ушите ми нечии думи. Липсваща лодка. *Леля Хариет*. Трябва да е била тя. Няма кой друг да е. В безопасност е и аз се радвам за нея. Надявам се който и да ѝ каже за Иви, да го направи внимателно и един ден тя да намери начин да си прости. Тя направи всичко по силите си за сестра си, но знам, може би по-добре от всеки друг, че вината винаги намира начин да се просмуче в сърцето ти.

Предпоследната лодка потегля с родителите ми на борда. Майка ми не ме поглежда и за миг, а баща ми ми маха с ръка и извиква, че ще се видим после, с което си спечелва свирепия поглед на Силвия. Останали сме само Тимоти, Харуто, Джейкъб, Паоло и аз. Тимоти пали двигателя и всички започват да се качват на борда. Очите ми са изпълнени със сълзи, както често се случва тези дни. Но не потичат. Може би пресъхват. Все още не съм плакала за чичо Антонио. Може би все още не вярвам, че е загинал. Но ако заплача, не искам да е пред Паоло. Не искам да му доставям това удоволствие, все още не.

Последните лъчи на слънцето докосват реката и сякаш подпалват медната ѝ повърхност. Взирам се във вълничките край брега и чакам да ме отведат.

Потръпвам. Сърцето ми пропуска удар и издишам бавно и тихо.

Там до лодката плава един самотен елизиев цвят и бавно се поклаща във водата.

ГЛАВА 37

Сигурно течението го е отнесло към брега, докато останалите са отплавали надолу. Оглеждам се и не виждам други цветя. Само един самотен елизиум, едва забележим в сянката на лодката.

— Чичо Паоло — казвам, — трябва да седна за момент. Да... се сбогувам.

Той се намръщва и кимва разсеяно, без да ми обърне внимание. По-разтревожен е от неработещия двигател. *Добре. Това е добре.*

Сядам бавно на мъхестата скала до водата. Най-после знам какво трябва да направя.

Поемам си дълбоко дъх. И още веднъж. В дъждовната гора въздухът е влажен — имам чувството, че съм в басейна в Литъл Кейм. Сякаш самата джунгла диша и всеки неин дъх е с аромат на орхидеи.

Перфектен е този, който постъпва перфектно.

Загребвам цветето, целувам листата му, хладни и гладки като кадифе и точно тогава Паоло се обръща. Очите му се разширяват, той се хвърля към мен — и в същия миг стрела със зелени перца го пронизва в сърцето. Другите учени крещят и тръгват към него, но изведнъж спират и гледат нещо зад мен.

Една ръка хваща моята и издърпва цветето от устните ми.

Познавам това докосване.

Ейю. *Моят* Ейю, блед и разрошен, но жив. Рамото му, там, където го улучи куршумът, е окървавено и той си е направил превръзка от листа. Кален и дрипав е, косата му е пълна с листа и клонки, но е жив и само това има значение.

— Пи ли? — пита ме с обезумели очи, отчаяно търсещи моите.

— Другите... — Соча към останалите учени, които стоят шокирани и с отворени уста. Паоло пада на колене, наполовина в реката, забива пръсти в калния бряг и плюе кръв.

— Идиот! — прошепва той към Ейю. — Видя ли какво направи? — Хваща с две ръце стрелата, но силата му го напуска така, както

водата изтича от решето. — Не, не, *не*... Имам... имам работа... Пиа...
— Усещам как безумният му поглед изгаря кожата ми.

Стомахът ми се свива, сякаш съм глътнала запалена факла. Падам на колене и запълзвам напред, без да обръщам внимание на протестите на Ейю. Стигам до Паоло и докосвам ръката му.

— Съжалявам — казвам с отслабнал глас. — Никога не съм искала това.

Той плюе кръв и диша тежко.

— Ти унищожи... всичко.

Сълзите потичат от очите ми и не мога да ги спра. Усещам на раменете си ръцете на Ейю, който се опитва да ме дръпне назад. Противопоставям му се. Има нещо, което трябва да разбере.

Когато Паоло протяга ръка и се опитва да събере в дланта си сълзите ми, питам:

— Какво е Женева? Когато Щраус те заплашваше, чух да те пита дали помниш Женева. Какво означава това?

Очите му бавно се насочват към мен. Виждам как светлината в тях гасне и знам, че му остават само секунди.

— Женева? — повтарям.

— Не... какво, а кой... — Лицето му посивява и дишането му отслабва. — Женева... беше една жена, която работеше за Корпуса...
— Той започва да кашля и по земята потича още кръв. — Тя искаше същия пост... който и аз. *Трябваше* да стана част от екипа Имортис и... я отрових.

Тялото му се сгърчва на земята и стрелата се счупва под него.

— По-късно научих... след много време... че тя е била моят тест на Уикам...

Отстъпвам назад и малкото състрадание, което изпитвам към него, се изпарява.

Той ме поглежда право в очите.

— Всичко... беше... за *теб*.

Със свистене, сякаш преминава през метална клапа, дъхът излиза от устата му и той не вдишва повече.

Изглежда неестествено, с крака във водата и лице в калта, а окото, което мога да видя, блести, лишено от живот като камъче на брега. По ръцете ми ползват тръпки, а езикът ми се вцепенява.

Искаше ми се неговата Женева да е нещо като Иви на леля Хариет — нещо добро, нещо благородно от миналото му, което обяснява защо е направил толкова много ужасни неща. Но не. Той живя като чудовище и умря като такова. А аз осъзнавам, че продължавам да го съжалявам, мъничко, защото сърцето ми се къса от това, че един толкова блестящ и способен човек не е донесъл на света нищо, освен мрак.

Позволявам на Ейо да ми помогне. Той ме слага да седна на един дънер, отмахва косата от лицето ми и избърсва с листо кръвта на Паоло от ръцете ми.

Другите учени стоят неподвижно до реката с очи, приковани в групата воини Ай'оа, които изникват иззад дърветата. Всички носят лъкове и стрели със зелени пера и са ги насочили право към чужденците.

— Пи ли, Пиа? — пита ме отново Ейо, без да обръща внимание на учените. Толкова силно стиска китката ми, че пръстите ми започват да изтръпват. А може би е от елизиума — улавям цветето и нектарът потича като кръв по кожата ми.

— Аз... не знам.

— Как така не знаеш? Пиа, *пи ли*?

— Не стреляйте — казва Джейкъб с вдигнати ръце. — Тръгваме си. Виждате ли? С лодката...

Те бавно се качват в нея, без да отделят очи от тихите и мрачни Ай'оа. Никой не поглежда към тялото на Паоло. Искане ми се да го вземат със себе си.

— Вървете — казва Ейо. — И никога не се връщайте. Никога не разказвайте за това място и случилото се тук. И най-вече, никога не разказвайте за Пиа.

— Все едно, никой не би ни повярвал — отговаря Джейкъб. Другите изглеждат, сякаш ще повърнат, но не казват нищо.

След като всички потеглят с лодката и звукът от двигателя ѝ заглъхва, няколко воини отиват при тялото на Паоло и го хвърлят в реката. Не мога да гледам и вместо това притискам лице към рамото на Ейо. Цялата треперя и усещам сълзите в очите си като капки огън. Ейо гали косата ми и разтваря пръстите ми, като оставя елизиума да падне на земята.

— Мисля... — Облизвам горящите си устни и се насилвам да го погледна в очите. — Мисля, че пих. Малко.

— Защо го направи? — прошепва Ейю и осъзнавам, че и той плаче. Сълзите му, за разлика от моите, са чисти. Не носят смърт. Само освобождение. — Какво си мислеше?

— Не можех да му позволя да стори зло на още хора, не и заради мен.

— Не ти ли хрумна поне за *минута*, че ще дойда за теб?

— Ти беше ранен.

— Това няма значение! Не и когато имаш нужда от мен!

Очаквам конвулсии, може би замайване, сигурно и слепота. Но нищо не се случва. Може би трябва да мине повече време?

— Най-благородният живот е този, който се дава за друг, нали, Ейю?

Ейю ме притиска към себе си и ме люлее напред-назад. Другите Ай'оа стоят настрана и наблюдават със застинали лица какво ще се случи с мен. Чувам ударите на сърцето на Ейю — толкова познат звук, колкото и собственият ми дъх.

— Пиа, дойдох за теб. Винаги ще бъда до теб, винаги! Обещах на Папи! Капукири ще помогне. Ще знае какво да направи. Лек... — Той се обръща към воините. — Тръгвайте, доведете Капукири! *Бързо!* — Те изчезват безмълвно и ни оставят сами.

Няколко минути седим в мълчание. Ейю ме люлее и аз чакам елизиума да си свърши работата.

Смърт.

Толкова странно и чуждо понятие за мен. През последните няколко дни тя беше навсякъде, но за първи път е толкова близо до мен. Толкова... възможна. За мен. Ще боли ли? Дали просто ще изчезна? И какво ще стане след това? Не трябва ли да ме е страх?

— Съжалявам — прошепвам.

— Защо? — прошепва в косата ми той. — Защо го направи?

— Защото обичам Ейми и Лури, и чичо Антонио, и всички останали. Обичам Ай'оа, Ейю, точно както и ти. И... обичам и теб, Ейю. Вече мога да го изрека, виждаш ли? *Обичам те.* — Думите са сладки като елизиум. — Не мога да позволя убийствата да продължат. Никаква смърт повече, не и заради мен. Това е единственият начин. И двамата го знаем. Ейю. — Той се опитва да отвърне поглед, но аз го

хващам за брадичката и обръщам лицето му към себе си. — *Обичам те.*

— И аз те обичам — отговаря той. Сълзите текат по бузите му. Вкусвам солта им с устни.

Внезапно светът се завърта и си казвам: *това е.* Тялото ми се свива в спазъм, задъхвам се и падам на земята. Усещам Ейю до мен, опитва се да ме повдигне. Обвивам тялото си с ръце, но болката е навсякъде. Искам да пиция и отварям уста, но издавам само сподавен стон. Гласът ми ме оставя, за да се спаси от болката.

Имам чувството, че ме е ударил ток и отвътре ме разкъсват светкавици. *Боли ме, ох, боли ме, както никога досега.* Не горя... самата аз съм огън, яростен, неконтролируем и изпепеляващ. Искам да пиция, но гласът ми е смразен от болката. Искам да ме хвърлят в реката, да ме погребат в калта, да направят *нещо*, което да спре болката. Не мога да я понеса. Пред очите ми плъзва мрак, който засенчва Ейю и навлиза вътре в мен, поглъща сърцето, дробовете и ума ми. Потъвам в черни води и усещам призрачните ръце на всички, които някога са умрели. Простират се към мен, за да вземат душата ми. Дядовците и бабите ми, Алекс и Мариан, безбройните Ай'оа — те си искат обратно кръвта. Отмъщават ми с болка и плътта ми плаща цената.

Ако това е да умреш, по-ужасно е, отколкото някога съм си го представляла.

Стискам ръцете му, държа се за Ейю и за всичко, което той представлява. Ай'оа, чичо Антонио, Алай, джунглата... всичко, което обичам, всеки, когото не мога да понеса да изоставя. Той сигурно вижда болката в очите ми, защото ме притиска толкова близо до себе си, че чувам как сърцето тупти в гърдите му.

Обгръща ме мрак.

ГЛАВА 38

Когато отворям очи, на гърдите ми седи златна маймунка и ме зяпа. За момент не мога да си спомня нищо. Главата ми е съвсем празна и когато пак затворям очи, всичко е бяло. Не знам къде съм. Не знам какво се е случило с мен. Сякаш съм чист лист. Когато се обръщам към миналото, намирам само празнота и макар да *знам*, че там все трябва да има нещо, изпитвам странното чувство, че животът ми е започнал днес, преди минута, че просто съм се появила на света.

Не мога да си спомня името си.

И пак тази маймуна. Бърбори, хваща ме за брадичката, а после изчезва, като размахва малките си ръце.

И ето че изникват други очи. Тези са тъмни и трептящи, с дълги черни клепачи и когато срещат моите, се разширяват.

— Тя е *будна!* — изкрещява много висок и развълнуван глас. Очите изчезват и продължавам да се вирам в сламения покрив. Осъзнавам, че се люшкам леко, като в люлка.

Отвсякъде се носи шум. Започва постепенно и се усилва все повече. Гласове. Маймуни. Птича песен. Искам да седна, но тялото ми отказва да го направи. Отпуснато е, сякаш се е носило по вода с дни. *Носило се е по вода...* споменът нахлува в главата ми и отново избледнява. *Вода, под стъклен покрив.*

Още лица. Още гласове. Още тъмни очи и кафяви ръце. Докосват лицето и ръцете ми. Кой са? Къде съм? Не си спомням нищо, съвсем нищо. Чувствам, че трябва да съм ужасена, но вместо това ме обзема единствено смътното усещане за задоволство. Лежа неподвижна и тиха и ги оставям да ме гледат.

После лицата изчезват и гласовете затихват. Усещам хората около себе си, но никой от тях не говори. Очакват нещо.

Появява се още някой. Очите му са различни. Вирам се в тях и внезапно си спомням как изглежда *синият* цвят. Цветът на очите на това момче. Сини и толкова дълбоки и живи, че спокойно няма нужда в спектъра да съществуват други цветове.

Чакай малко... Познавам те.

Той ме гледа втренчено с леко отворени устни и затаен дъх. Сините му очи обхождат цялото ми лице. После, полека, той започва да се усмихва. Несръчна усмивка, сякаш за първи път от много време. На брадичката му се появява трапчинка.

Умът ми се лута, като че ли е в много дълбок басейн. Плува към светлината, към тези сини очи... това е дълъг път, но аз съм решителна. Въпреки че лежа неподвижно, имам усещането, че се издигам, бързо и плавно, и внезапно излизам на повърхността.

Отварям уста и си поемам дълбока, дълбока глътка въздух. Кислородът се влива в мен и изпълва гърдите ми. Това е първият ми дъх, откакто отворих очи.

— Ейо — прошепвам.

Усмивката му се удвоява. Той се засмива високо и поема ръцете ми.

— Пиа! Пиа, ти си жива! — Очите му се навлажняват. — *Жива си!*

Спомням си всичко. Как пия от елизиума, как Паоло лежи мъртъв в реката, как в ръцете на Ейо пропадам в мрака. *Как умирам.* Спомените засипват ума ми като листа, донесени от вятъра, изпълват празнотата в мен и ме връщат на земята.

Но ако съм умряла, къде съм сега? Защо съм седнала и обгърната от ръцете на Ейо? Той ме притиска към себе си, гали ме по гърба и косата.

Легендата казваше, че неумиращите пили елизиум и умрели. Дали е така? Защо ми е толкова трудно да си спомня? Чувствам се сякаш се опитвам да извая кълбо от вода — сглобявам думите и те се разпадат, преди да успея да ги изрека. Това не е нормално. Умът ми винаги е ясен и подреден, защото паметта ми е перфектна.

— Чувствам се... странно. — Разглеждам пръстите си, а после ги допирам до устните и до гърлото си. Възвръщам си силата. Тя е като огън — топла и постоянна. — Чувствам се по-топла, Ейо. По-силна. И... по-крехка.

Той се отдръпва от мен и ме хваща за ръката. Седим на хамак в една от колибите на Ай'оа. Хората са застанали в кръг около нас — мълчат, но се усмихват. Ейми стои точно зад Ейо и маймунката ѝ се е наместила на гърба ѝ като жива златиста шапка.

— Колко време мина? — питам.

— Беше вчера — отговаря ми той. — Мислехме, че си умряла. Беше спряла да дишаш, Пиа. Спря да дишаш в ръцете ми. Помислих си... — Усмивката му угасва. — Помислих си, че съм те загубил.

— Опитяхме се да го отделим от теб — проговаря Лури на езика на Ай'оа и излиза от кръга. — Но той не те пускаше. Остана коленичил до реката около час, държеше те и те люлееше. Всички му казахме, че си мъртва, но той не те пускаше.

Поглеждам отново към Ейю и поклащам глава.

— Толкова си упорит.

— Накрая те взехме насила от ръцете му — продължава Лури. — Той също можеше да умре, по начина, по който се бе втренил в нищото и не помръдваше.

— Тогава дойде Капукири — обади се Ейми. — И чу сърцето ти.

— Сърцето ми?

— Продължаваше да бие — казва Ейю. Вдига ръка, сякаш за да се увери лично, но Лури идва до него и я плясва.

— Никакви такива — скарва му се тя. — Наоколо има деца, Далекоходецо!

Ейю се ухилва, а аз усещам как се изчервявам.

— Но как така е продължавало да бие? — питам. — Дори не съм дишала. — Оглеждам кръга на Ай'оа и най-сетне виждам Капукири. Той се е облегал на тоягата си и ме гледа с тънка, почти самодоволна усмивка.

— Кой знае? — отвърща Ейю. — Важното е, че биеше. Донесохме те тук, сложихме те в този хамак... и зачакахме.

— И чакахме дълго — изсумтява Лури. — Трябва да ти кажа, малка госпожице, че никой от нас не спа тази нощ.

— Запалихме огънове и започнахме да се молим на боговете — казва Ейми весело. — Молихме се цяла нощ.

— И ето те — прошепва Ейю.

Не знам какво да си мисля. Нито дори откъде да започна.

— Искам да стана — казвам.

Ейю ми помага да се изправа и пристъпвам с препъване. Чувствам се странно. Нещо вътре в мен не е съвсем наред, но не мога да разбера какво. Тревожа се, но в момента трябва да се съсредоточа върху ходенето.

— Мислиш ли, че можем да се измъкнем? — питам го тихо. — От всички тези втрещени в мен хора...

Той кимва, прегръща ме през кръста и ме повежда към джунглата. Някои Ай'оа тръгват след нас, но той им прави знак да спрат.

— Не им обръщай внимание — казва ми той. — Жива си. Жива, Пиа. Мислех си, че греша. И само си въобразявам, че чувам сърцето ти. Но и Капукири го чу. Дори и тогава си мислех... че никога няма да се събудиш. Че си умряла.

— Не съм — казвам. *И пак се мъча да разбера какво не е наред.*

Пак се препъвам и се задържам за едно дърво, за да запазя равновесие. Кората му е грапава и аз потръпвам и отдръпвам ръка.

Виждаме я едновременно и замръзваме. Вдигам показалеца си и се вирам удивена.

На върха му се крепи самотна алена капка.

Ейю я гледа цяла минута и накрая казва:

— Пиа, *тече ти кръв.*

Кимвам, неспособна да проговоря. Слепоочията ми пулсират безпощадно като барабаните на Ай'оа. Малката капчица, толкова обикновена, толкова перфектно червена, е най-пленителното нещо, което някога съм виждала в живота си. И най-невъзможното. И *най-прекрасното.*

Мъглявият ми ум се опитва да схване логиката на нещата. *Пих, знам това. Но съм жива. Чувствам се добре. Само... само че ми тече кръв. Ами Рузвелт? Знаем, че той умря...*

Отговорът изгрява като слънчева светлина.

— Той беше *стар*... — прошепвам.

— Какво? — подплашва се Ейю. Може би решава, че все пак ще умра.

— Той беше стар, Ейю. Това е било. Беше стогодишен плъх и всичките тези години са му са се стоварили накуп... — Белите косми по муцунката и лапите му... разбира се! Защо чичо Паоло не се досети? Защо аз не се досетих? Рузвелт не умря от елизиума. *Умря от старост.*

Ами Калуакоа?

Продължаваме да вървим и стъпките ми стават все по-уверени. Но нещо продължава да не е съвсем логично, нещо не е наред. Почти

усещам, че нещо ми липсва, като ръка или крак, но всичките ми крайници са непокътнати.

Отново се замислям за нощта около огъня, за дълбокия глас и напевите на Капукири. Легендата гласеше, че безсмъртните им защитници пиели от сълзите на Миуа и умирали, *когато изживеели пълноценно живота си.*

Точно като Рузвелт.

Всичко ми се проявява, сякаш оглеждам истината през микроскоп и в момента настройвам обектива. Подозирам, че и преди съм гледала през него, но тогава не е бил фокусиран.

— Те са умирали от старост — казвам на Ейо удивена, докато приближаваме реката. — Когато са пиели, са преставали да бъдат безсмъртни и са приемали истинската си възраст, заради която и са умирали. Или може би не. Може би са пиели и са започвали да стареят от този ден нататък. Може би са живеели шейсет, осемдесет или повече години.

— Какво? — обърква се Ейо. — Не разбирам, Пиа. Ти... умираш ли?

— Да. Не. Всъщност, да. Умрях и не, не умирам. Всъщност, умирам. Ами, и двете. Кръг и линия... — Очите му са на път да изскочат от орбитите. Поклащам глава и мъглата се вдига. — Мисля, че *безсмъртната* Пиа умря. И остана... — Смъртната Пиа? Някой съвсем друг човек?

Най-после Ейо започва да схваща. Нежно загребва вода от реката и отмива кръвта, а после обвива пръстите ми със своите и ги гледа с широко отворени очи.

— Значи казваш... че сега си като мен?

— Така мисля — казвам смаяна. — Така мисля.

Той вдига ръцете ни и прокарва пръст по устните ми. Взира се в лицето ми сякаш ме вижда за първи път. Аз го гледам по същия начин и виждам как пред мен се разгръща едно бъдеще, което никога не съм си представяла за възможно.

От вечерта, в която Ейо ми показа за първи път реката, се усещам свързана с него като с невидима връв. Но по същия начин между нас винаги имаше пропаст, която никога не може да преодолее. Ейо беше смъртен, а аз — безсмъртна. Когато ме докосваше, прегръщаше, целуваше... усещах онази неизбежна разлика между нас като студено

острие на нож. Дори когато успях да я отхвърля и да се преструвам, че я няма, дори когато наелектризиращото чувство просто да съм с него удавяше всичко останало, рано или късно истината отново изплуваше. Колко пъти съм позволявала на факта, че е смъртен, да ме отдалечи от него?

Но сега всичко се промени. Сега, когато той ме докосва, не усещам нищо друго, освен Ейо — истински, цялостен, неизменен. Сега, когато се вирам в него, не виждам смърт... а вечност. За първи път в живота си гледам в нечи очи и осъзнавам, че не само аз разбирам какво се крие в тях... *но и другият човек разбира какво се крие в моите.*

Денят е прекрасен. Слънцето грее над реката и дърветата и превръща всичко в бяло злато. Най-после осъзнавам какво е странното нещо, което усещам в себе си. Сетивата ми са по-слаби. Не мога да виждам, чувам или подушвам нещата, както преди. Мускулите ми са бавни. За първи път в живота си се чувствам непохватна. Скарана с тялото си. Когато се мъча да се поровя в паметта си, тя е неясна и мъглива. Определени моменти се открояват и са все така детайлни, но ужасно много други неща ми се губят, като че ли са затворени зад матова преграда.

И все пак... светът е не по-малко светъл. Ветрецьт, който гали лицето и косата ми, е точно толкова мек и прохладен, колкото е бил винаги. Песента на птиците в дърветата е все така сладка. Ароматът на дим и папая, идващ от Ейо, е точно толкова прекрасен, колкото и преди.

Малко по малко ми се изяснява кой е... феноменът, който прокарва мост между начина, по който виждах света вчера и начина, по който го виждам днес. Който компенсира загубената острота на сетивата ми и дори прави всичко наоколо по-светло.

Надеждата.

Вадя огърлицата от джоба си. Провесвам каменната птичка между нас, задържам я, а после я подавам на Ейо.

— Ейми ми каза какво означава.

Той поглежда първо птичката и после мен.

— Казала ти е?

— Както изглежда, докато я нося, ти принадлежа. — Повдигам вежди. — Много хитро от твоя страна, Ейо.

Обръщам се настрани и вдигам косата си, за да върже огърлицата на врата ми. После оставям косата си да падне, а той ме хваща за раменете и долепва устни до ухото ми.

— Когато те видях с онова цвете, реших, че съм те загубил — прошепва Ейю. — Помислих си, че всичко е свършило. Нямах да мога да живея, ако беше загинала, Пиа.

— Забавно. И аз си мислех същото за теб.

— В това няма *абсолютно нищо* забавно.

— Знам. — Обръщам се към него. — Съжалявам.

Косата скрива очите му, затова я вдигам нагоре.

— Ейю, *наистина съжалявам*. За... чичо Антонио. — Гърлото ми пресъхва и се опитвам да отпъдя с мигане сълзите.

— Бих дала всичко, за да върна времето назад. И да го спра.

Той скланя поглед.

— Знам. И аз.

Образът на падащия чичо Антонио с вени, изпълнени с отровата на елизиума, е единственото съвсем ясно нещо в паметта ми. Боя се, че никога няма да избледнее, за разлика от голяма част от миналото ми.

— Той ще получи погребение според обичая на Ай'оа — казва Ейю. — Това би му харесало.

Кимвам и тогава идват сълзите. Притискам лице към рамото му и започвам да плача. Седим на покрития с мъх бряг и той ме държи, докато излея мъката си. И в неговите очи има сълзи. И колко много приличат на очите на баща му. Губя представа за времето. Плача от мъка за чичо Антонио, от гняв към майка си, от облекчение, че Ейю е жив и заради собствената си вина, че всичко това се случи.

— Пиа — прошепва най-сетне Ейю. Той притиска устни към челото ми и те ме изгарят. — Ти не си виновна. Погледни ме. *Не* си виновна.

— Щеше да е жив, Ейю, ако не бях аз.

— Изборът беше негов. — Той хваща лицето ми с ръце и ме кара да го погледна в очите. — Не принизявай смъртта му, като обвиняваш себе си. Той ни даде най-големия дар, на който беше способен. Като се обвиняваш, го лишаваш от този дар и го превръщаш в жертва. Той *не* беше жертва, Пиа. Той живя благородно и направи благородна *саможертва*. Запомни го такъв и почитай живота *и* смъртта му.

Кимвам бавно и оставям думите му да попият в ума ми.

— Добре — прошепвам. — Но... ще ми трябва малко време.

— Знам. — Той ме прегръща и ме придърпва към себе си. Притискам лице към сърцето му, вирам се в реката и преглъщам остатъка от сълзите си.

— Не те ли е страх? — пита той.

— Защо?

— Ами, защото вече не си безсмъртна. Поне доколкото знаем... защото това, че ти тече кръв, още не означава, че ще остарееш и ще умреш. Може и да не стане така.

— Как бихме могли да разберем?

— Има само един начин.

— Какъв?

Той се усмихва.

— Просто трябва да живееш.

Втрещвам се в него и затаявам дъх за момент.

— Това ми харесва.

Мога да умра. Може би дори да остарeya.

Би трябвало да съм ужасена. Бъдещето, което за мен винаги е било безкрайно и неизменно като реката пред нас, внезапно става несигурно. *Мога да свърша. Във всеки момент мога просто да... прекратя съществуването си. Да изчезна.*

Освен ако Лури не е права и след това няма още нещо някъде, място, където всеки пие елизиум и живее вечно. *Бяхме прекалено алчни и искахме да сграбчим безсмъртието много рано. Може би ако просто сме търпеливи и чакаме, накрая ще имаме вечността.*

— Никой не бива да живее вечно — прошепвам. — Не е ли така правилно? Трябва да има баланс. Няма раждане без смърт. Няма живот без сълзи. Това, което е взето от света, трябва да бъде върнато. Никой не бива да живее вечно, а трябва да даде кръвта си на реката, когато времето настъпи, за да може утре друг да живее. И тъй нататък.

— И тъй нататък — прошепва той.

— Ейю? — Очите му все още гледат към мен, чисто сини и вечни, и аз пия от тях, сякаш умирам от жажда.

— Да, Пиа?

Плъзвам ръка по лицето му и проследявам линията на челюстта му.

— Мисля, че вече мога да те целуна.

И го целувам.

ЕПИЛОГ

Четири дни се носех по онази река. Четири дни на криене в сенките и чакане в страх, че някой може да ме открие и да ме застреля с пушка, стрела или и с двете. Ядях каквото успеях да си набера от дърветата и пиех дъждовна вода, която събирах на дъното на лодката. На втория ден открих тялото на Паоло полупотопено и оплетено в коренища в един малък залив. Беше ужасно.

Най-сетне уверена, че другите са си отишли, потеглих нагоре по реката. Ако бях изчакала още един ден, щяхме да се разминем. Прибираха си нещата и се подготвяха да изчезнат завинаги в своята джунгла заедно с Пиа.

Когато тя ми каза какво се е случило — как е пила от елизиума и как той ѝ е отнел безсмъртието, — бях удивена и натъжнена, макар че се опитах да не го покажа. Онова чудо, онова безсмъртно момиче, което срещнах в джунглата... Тя изглеждаше горда със своята тленност и почти омагьосана от мисълта за смъртта, макар и като далечна и несигурна възможност. От това, което знам, би могла да продължи да е в образа на седемнайсетгодишна богиня, бродеща из дълбините на Амазония. Но по някаква причина ми се струва, че няма да стане така. Мисля, че е права и че безсмъртната Пиа е умряла в онзи ден заедно с Паоло Алвес. Създателят и творението му си отидоха заедно. Това е почти поетично. Когато попитах Пиа какво е останало от нея, тя само се разсмя и каза, че е останала дивата Пиа. Поживях с тях три месеца. Не бях готова все още да се изправа пред света. Времето ми с Ай'оа ме излекува по много начини, научи ме много за живота и смъртта и за борбата между тях. Но джунглата не е за мен.

Опитах се да взема Пиа със себе си. Дори ѝ казах, че може да вземе и онова момче, стига то да измие боята от лицето си и да си сложи тениска. Но тя не пожела да дойде. Обясних ѝ, че не е наистина една от тях, но и това не ѝ повлия. Тя каза единствено, че е

повече Ай'оа, отколкото някога е смятала, че е възможно — каза ми нещо за джунглата в кръвта ѝ.

Обеща ми, че един ден ще ми дойдат на гости. Каза, че мечтае да види местата от картата, която ѝ подарих за рождения ѝ ден. Но още докато го изричаше, знаех, че никога няма да се случи. Виждах в очите ѝ страха от външния свят, който Паоло ѝ е внушил. Светът не е готов за Пиа и въпреки че тя вече не е безсмъртна, част от нея винаги ще бъде свързана с елизиума. Подозирам, че джунглата вече е достатъчен свят за нея.

Успях да спася няколко празни тетрадки от останките от Литъл Кейм, преди Ай'оа да изгорят и погребат всичко, което можяха, и да оставят другото на глада на джунглата. В тези тетрадки записах всичко, което видях и нещата, които Пиа ми разказа край огъня през късните вечери. Отидох в джунглата в търсене на богатство, а се завърнах с история. Дори някой да прочете този разказ и да реши да направи разследване, няма да открие нищо повече от останките на Литъл Кейм и със сигурност никакви следи от елизиум. Но дори и така, мисля накрая да изгоря тези тетрадки. Може би в деня, в който успея да си простя. Този ден като че ли е близо, но все още не е настъпил.

Постоянно си мисля за тях. Иви. Антонио. Ай'оа. Дори и за Пиа по някакъв начин. Те бродят в мислите ми, чакат ме в сенките на сънищата. Напомнят ми колко крехък е този живот и колко лесно може да бъде изгубен. Заставят ме да живея и то да живея добре, докато все още имам тази възможност.

Защото рано или късно всички трябва да се изправим пред вечността.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на първите си читатели, чиито прозрения са втъкани в думите на *Произход* — на Джийн Луис за неизменните насърчения, на Аманда Хилбърн, която ме научи за оръжията. На Мария МакНийл, която ме накара да се поровя по-дълбоко и да стигна до сърцето на разказа. На страхотната ми малка сестра Кортни Уеб, за това, че беше моят аварийен среднощен читател.

Благодаря на д-р Дон Уилямс, който ни научи, че понякога окръжността и линията са едно и също нещо. На Кейла МакКарти, задето не ми се кара за това, че Ейо ходи гол до кръста, за всички посещения в книжарници и задълбочени дискусии за достойнствата на юношеската литература и за приятелството. На Ана Банкс, която ми помогна да взема едно от най-добрите решения в литературната си кариера и за това, че беше толкова добър треньор през тези месеци. На Бет Ревис, която ме взе за свой падауан и, общо взето, беше блестяща във всичко.

Благодаря на Мариса Ръсъл и на всички от отдела за маркетинг и реклама на „Пенгуин“; вие сте фантастично талантиливи хора и ме накарахте да се почувствам като рок звезда. На Грег Стадник, който ни разби с корицата си и направи *Произход* толкова приятна за гледане. На Бен Шранк и всички от „Рейзърбил“, които повярваха в *Произход* от самото начало и предоставиха на Пиа дом в ръцете на читателите от цял свят. На Лора Арнълд, моя удивителен и неподражаем редактор, за чистото, неподправено великодушие. Ти не само превърна *Произход* в истинска книга; ти ми помогна да стана истински писател. И на Луси Карсън, агент/супергероиня, която рискува с мен, накара ме да сменя края и беше най-добрият и най-упорит защитник на книгата. Ти взе първата редакция на ръкописа и ми помогна да намеря истинската история зад него. Благодаря ти.

И благодаря завинаги на моето семейство: на баща ми, за неумиращия ентусиазъм и твърда подкрепа, независимо дали това означаваше да кара десет часа, за да гледа моя футболен мач, или да

описва на съвсем непознати всяка подробност от книгата. На баба ми, която караше три часа кола, за да мога да пиша на задната седалка. На майка, която преди много години ми нареди да спра да мисля за писане — а вместо това да седна и да пиша; всичко започна от теб. На Катрин и А. Дж. и на Лесли Ан и Мадлийн, за тяхната жизнерадостност и любов. И на моя Бенджамин за вярата, съветите, готвенето, за това, че ме остави да бъда самата себе си и ме обича въпреки всичко. Обичам те завинаги. И преди всичко, на моя Бог, който ме вдъхнови и благослови много повече, отколкото заслужавам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.